

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС СМЪРТ БЕЗ ОТСРОЧКА

Превод от английски: Мариета Василева, Владимир Германов, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

I

Дебелата жена се усмихна смутено на Хари, когато ѝ подаде картичката си. Той си помисли, че е жалко за нея да се изостави така. Занемарената ѝ коса стърчеше безредно и на фитили под шапка, която не ѝ отиваше; очите ѝ бяха унили и уморени, а лицето ѝ лъщеше, сякаш току-що бе свършила да готви някаква блудкава, просташка манджа. Но тя изглеждаше доволна, че Хари я бе снимал и прочете визитката му внимателно, преди да я сложи в чантата си.

— И като си представя, че не ви видях — каза тя, затваряйки чантата. — Обзалагам се, че ще изглеждам кошмарно.

— Не, няма — отговори Хари. — Хората винаги изглеждат най-добре, когато не знаят, че ги снимат. Ще бъде готова до утре следобед. Не сте задължена да я купите, само се надявам да минете и да я видите.

— О, ще дойда — рече жената. — Линк Стрийт е някъде близо до театър „Палас“, нали?

— Точно така. Първата пряка вляво, като вървите по Олд Комптън Стрийт.

Тя поблагодари на Хари и му се усмихна. Нещо от изгубената ѝ хубост се възвърна за миг, досущ като появата на воден знак срещу светлината, и на тръгване тя напъха обратно кичурите коса, стърчащи изпод шапката.

Това беше последната снимка за деня. „Слава Богу“ — помисли си Хари, като превъртя филма, пъхна ролката в металната касетка и я сложи в джоба си. Беше му хладно и се чувствуваше изморен. Да бъдеш на крак в продължение на четири часа, не е толкова лошо, ако слънцето грее и на хората им е приятно да бъдат снимани, но днес тъмни облаци бяха надвиснали от запад и духаше студен източен вятър. Минувачите, които се движеха в плътен поток нагоре и надолу по Риджънт Стрийт, нямаха настроение за снимки, а някои навъсено

стрелваха с очи Хари и неговия фотоапарат, отказвайки да вземат картичките му, или ако ги вземеха, ги захвърляха след бегъл, безразличен поглед. Беше изщракал над сто снимки и сметна, че ще е късметлия, ако двадесет и пет от тях се купят.

Той сложи фотоапарата в калъфа, праметна го през рамо и както винаги по това време проумя, че няма какво да прави. Можеше да се прибере в своята спалня-всекидневна на Ланок Стрийт, или да се върне в ателието и да слуша Муни с неговите охкания и пъшкания за това колко зле вървял бизнесът, или пък да отиде в някоя кръчма и да прочете вечерния вестник. Реши да отиде на кръчма. Обичаше кръчмите. Обичаше да седне в ъгъла с халба бира, да гледа и да слуша. Видяното и чутото в кръчмите на Уест Енд беше изненадващо. Той долавяше най-необичайни откъслечи от разговори и се забавляваше да се опитва да определя какви са хората, които разговарят, да отгатва как изкарват прехраната си, дали са женени, дали живеят като него в пансион или притежават свои собствени домове. Беше открил, че ако седи достатъчно дълго, слуша достатъчно внимателно и си държи очите достатъчно отворени, може да научи много за хората около себе си, а на него му допадаше да опознава хората. Освен това нямаше особен избор: не и с шест лири на седмица, четиридесет шилинга, от които отиваха за легло и закуска.

Спря се на края на тротоара, за да изчака светофара, който беше червен. Наоколо нямаше нищо за отбелязване. Хари носеше протритото спортно палто от туид, стари фланелени панталони и тъмносиня риза. Беше двадесет и четири годишен, набит, със здраво телосложение и широки рамене. Очите му бяха големи, сиви и дружелюбни, а устата — широка и великодушна. Косата му, късо подстригана и чуплива, беше руса, а кожата му, излагана на открито при всякакво време, имаше цвят на стар махагон. Приличаше на студент по медицина и хората, които снимаше, често го поглеждаха с любопитство, като че ли се чудеха защо такъв младеж от сой не е намерил по-добър начин да си изкарва прехраната от това да стои по уличните ъгли и да прави снимки.

Когато светна зелено, той пресече Риджънт Стрийт и тръгна бавно по Гласхауз Стрийт, откъдето си купи вечерен вестник. Продължи нататък, движейки се бавно, докато разгръщаше първите страници, безразличен към заплахите за нова война, незаинтригуван от

изострянето на докерската стачка, заинтересуван за кратко от катастрофа и обир на Шафтсбъри Авеню, а след това се вгълби в статия за процеса по последното сензационно убийство, която заемаше цели две страници. Все още четеше, когато бутна летящата врата на кръчмата „Херцог Уелингтън“ на Бруър Стрийт. Той харесваше „Херцог Уелингтън“ — там атмосферата беше уютна, домашна, а бирата добра — май най-добрата в Лондон.

Поръча си халба бира, издърпа едно високо столче и седна, все още зачетен във вестника. На това приятелче му е спукана работата, помисли си. Кой съд би повярвал на врели-некипели като неговите? Че дори и дете няма да се подведе!

Дочете страницата, обърна се да види дали има още по темата и надигна халбата. Бирата се изля в гърлото му и той въздъхна със задоволство, като се наслаждаваше на вкуса ѝ и протягаше изморените си крака.

Пред бара беше блъсканица; гласовете се сливаха в постоянна глъч, прекъсвана от време на време от пронизителната камбанка на касата, трясането на халвите по тезгяха и непрекъснатото тътрене на крака.

Хари сгъна вестника и се облегна о стената, като наклони столчето си под доста опасен ъгъл. Огледа посетителите с надежда. Обичайните хора бяха там. Трима мъже с черни меки шапки и палта се бяха сбутали в един ъгъл, пиеха уиски и си шепнеха. Бяха там всяка вечер в този час — загадъчни личности. Хари никога не беше успявал да дочуе дори думица от разговорите им и нямаше никаква представа с какво се занимават и кои са. Човекът със сивото лице и неговата жизнерадостна, леко повяхнала жена седяха на една близка маса и пиеха порто. Хари знаеше нещичко за тях. Бяха пазачи на сграда с офиси на Риджънт Стрийт и жената непрекъснато се опитваше да развесели мъжа. Той имаше язва и наглед се нуждеше от доста настойчиво развеселяване. Там бе още и възрастна двойка, която се препираше незлобиво по повод на кучешки състезания, а също и як мъжага, който отегчаваше двамата си събеседници със своите политически теории. Млада двойка пиеше джинджифилова бира в един ъгъл, без никога да обръща внимание на никого, освен на себе си. Момичето беше плоскогърдо и невзрачно; държеше ръката на мъжа със свирепо чувство за собственичество и почти не обелваше дума,

докато мъжът говореше непрекъснато с нисък шепот и все размахваше свободната си ръка към нея, сякаш се опитваше да я убеди да направи нещо против волята си.

Хари унило наблюдаваше физиономииите наоколо. Мислеше си, че е крайно време да открие някое ново лице, което да му е интересно. С надежда се понадигна върху пречките на столчето си, надзърна над главите на седящите пред бара и започна да оглежда малката група масички в дъното. Тогава очите му се спряха на нея: най-привлекателното момиче, което някога беше виждал.

Тя имаше гъста синкавочерна коса, която се спускаше на тежки вълни по раменете ѝ. Стори му се по-красива от която и да било филмова звезда, ярка и блестяща като диамант. Не носеше шапка. Небесносинята ѝ блузка с висока яка трептеше от чистота, като че ли я обличаше за първи път, а черната ѝ плисирана пола не беше нито твърде къса, нито твърде дълга — невероятно успешен компромис между старото и новото в модата.

Хари стърчеше върху столчето и я зяпаше, мислейки си колко е прекрасна — точно с такова момиче би искал да излиза, ако имаше достатъчно пари. Знаеше, че момиче с нейната външност и начин на обличане несъмнено ще струва маса пари, ако наистина я изведе. Би било немислимо, а и неразумно да очаква, че тя ще отиде в някой овехтял ресторант, ще пътува с автобус, или ще седне на най-евтините места в киното. Очевидно само най-доброто би ѝ подходило. Би било безразсъдно също и да очаква тя да се интересува от млад мъж, който стои по уличните ъгли и прави снимки, за да си изкарва прехраната. Хари въздъхна.

Но какво правеше тя в кръчма като „Херцог Уелингтън“? Не че кръчмата не я биваше, но все пак не беше точно мястото — макар и приятно — където човек би очаквал да намери тъй елегантно и ослепително момиче. Тогава той забеляза, че тя пие уиски, и това доста го шокира. Погледна да види с кого е и още повече се потресе. Човекът с нея съвсем не беше изискан мъж, както Хари предполагаше, а нисък и дебел субект на средна възраст с червендалесто лице, почти достигнал до алкохолно отравяне и изпаднал в пълна апатия.

Тази загадка заслужаваше да бъде разнищана, рече си Хари, сядайки. Кой беше мъжът? Кое беше момичето? Бяха ли роднини? Какво търсеха тук? И докато се чудеше как да се приближи към

двамата, за да дочуе една-две думи от техния разговор, способни да му дадат ключ за тези въпроси, някой изведнъж се блъсна грубо в него и разля халбата му.

Стреснат, Хари се обърна и се намери лице в лице с възрастния дебелак, за когото тъкмо си мислеше.

— Уважаеми господине — каза дебелакът и здраво го прихвана над лакътя. — Поднасям ви най-дълбоки извинения. Наистина съжалявам ужасно.

— Моля — отвърна Хари весело. — Винаги стават бели. Беше останала само една капка, така че няма щети.

— Много мило, че го приемате така — каза дебелият, като дишаше тежко. — Но ще ми позволите да ви поръчам друго питие. Това е най-малкото, което мога да направя. Какво ще вземете?

— Не, няма защо, благодаря ви — рече Хари припряно. — Всъщност и бездруго не ми се пиеше. Не се безпокойте.

Дебелият изглеждаше засегнат. Извърна кървясалите си очи към Хари и се втренчи в него.

— Не се будалкайте — каза. — Не може току-тъй да разливам чашите на хората. Хич няма да ми е приятно, ако някой бутне моята. Пийнете едно уиски. Нищо не заздравява приятелството като уискито. — Той почука по тезгяха, за да привлече вниманието на бармана. — Голям скоч и сода за господина — отсече, когато барманът повдигна вежди към него.

— Добре тогава, благодаря — отстъпи Хари и се опита да се измъкне от хватката на горещата ръка. — Не си го слагайте на сърцето. Беше случайно, то е ясно.

— Не беше — възрази дебелият и снишавайки глас, продължи: — Между нас да си остане, мислиш ли, че съм се натряскал малко?

Хари се поколеба. Не искаше да го обиди, нито да го разгневи. С пияниците никога не си сигурен какво са способни да сторят.

— Ами не знам — отвърна предпазливо. Може би сте си пийнали колкото ви се полага. Нека да го кажем така.

Дебелият изрази доволство, сякаш сам бе намерил формулировката и се радваше да научи, че не е преувеличавал състоянието си.

— Прав си — рече и потупа Хари по рамото. — Симпатични са ми младежите, които казват истината, когато ги попитат. Но бедата е,

че тя не е пила достатъчно. — Той обърна глава към масата до стената. — Тези съвременни момичета умеят да пият — продължи, снишавайки гласа си. — Е, да си призная, изпих няколко и преди да се срещна с нея. Виж, защо не седнеш при нас? Това ще ми даде възможност да поотдыхна. Нали нямаш нищо против?

Хари отвърна, че не.

— Тя обаче може да е на друго мнение — изтъкна той. — Вероятно няма да й допадне, ако ви се лепна.

— Не мисли така. Тя е добро момиче. Ще те хареса. Вземи си уискито и ела. Всъщност ще се радвам да се опра на теб. Не съм съвсем стабилен.

Хари си взе чашата и здраво хвана дебелия под ръка.

— Така добре ли е? — попита той, развълнуван при мисълта, че ще се запознае с момичето.

— Много добре — рече дебелият и му намигна. — Казвам се Уингейт. Сам Уингейт. А ти?

Хари му каза.

— Сега знаем кой кой е — тържествено заяви Уингейт. — Уикс, а? Добре, Уикс, да вървим.

— Рикс — поправи го Хари. — Хари Рикс.

— Точно така — Уикс. Хайде. Единият крак напред. Важното е да пазя равновесие. Потегляме.

И те се впуснаха в краткото, но рисковано пътешествие от бара до масата при стената, където седеше момичето.

II

Момичето — на име Клер Долан — ги наблюдаваше със студен, суров израз. Беше се разположило спокойно, с кръстосани крака и подпрян на масата лакът. Погледът му се рееше към отдалечения бар, без особено внимание към двамата мъже.

— Това е мистър Уикс — каза Уингейт и тежко се тръшна до нея. — Причината да го доведе, момиченце, е че седеше самотен. Ако не искаш да е с нас, винаги можем да го отпратим, но си помислих, че няма да имаш нищо против присъствието му. Той е приятен млад човек, а аз бях тъй непохватен, че му разлях питието.

Клер стрелна Хари с очи и отново отклони поглед, без да продума.

Хари стоеше пред нея като на тръни. Нейното поведение, отегченото ѝ изражение го караха да се чувства объркан. Щеше му се да си тръгне, но се опасяваше, че Уингейт може да вдигне скандал.

— Боя се, че се натрапвам... — започна той, като нервно оправяше вратовръзката си.

— Глупости! — възкликна високо Уингейт. — Сядай, мой човек. Казах ти, че тя ще се радва да се запознае с теб и тя наистина се радва, нали? Нали, скъпа?

Клер се втренчи в Хари.

— Разбира се, че съм очарована — отрони саркастично. — Но съм сигурна, че мистър Уикс има по-интересни занимания, отколкото да ни прави компания.

Хари пламна.

— Наричам се Рикс — каза, решавайки, че ако не друго, тя би трябвало поне да научи името му. — Хари Рикс. Ще тръгвам, ако не възразявате. Благодаря за питието — обърна се към Уингейт. — Лека нощ.

— Никъде няма да ходиш! — тросна се Уингейт и съвсем поаления, докато се мъчеше да се крепи на краката си. — Дори не си опита питието. Какво има? Не ти ли е симпатична? По дяволите! Сядай, че ще се ядосам! Проклет да съм, ако те пусна!

Хората се обърнаха и се вторачиха в тях.

— Я сядай, та дано млъкне! — тихо и гневно каза Клер на Хари.
— Не желая скандали.

Хари седна, изпотен от напрежение и смущение. Уингейт го погледна сияещ и го тупна по рамото.

— Ха така, мой човек — изломоти и също се отпусна на стола.
— Ти си приказвай с девойчето. Мен нещо ме цепи главата. Не ми обръщайте внимание. Забавлявай я, пък аз ще подремна. — Той избърса лице с носната си кърпа. — Честно казано, малко съм на градус. Имай грижата за нея, докато си поотпочина.

И той наистина затвори очи, свличайки се на стола. Видът му беше такъв, сякаш всеки миг може да хвърли топа.

Клер го изгледа презрително и го загърби, обръщайки лице към Хари.

— Съжалявам — промълви тихо Хари. — Не исках да идвам при вас. Извинете, че се натрапих. Наистина не съобразих.

Тя равнодушно сви рамене.

— О, няма значение. Ако старият глупак не се съвземе след малко, аз си отивам. — И тя се втренчи в бара, като че беше най-интересното нещо в заведението.

Въпреки отегчения ѝ, недружелюбен израз, Хари продължаваше да смята, че е прекрасна и му беше приятно да седи до нея, колкото и груба да беше.

— Мога ли да ви поръчам нещо? — попита, виждайки, че чашата ѝ е празна.

— Не, благодаря — отвърна тя, без да го удостои с поглед. — Не сте длъжен да поддържате разговор, та моля ви, не се опитвайте.

— Нямах такова намерение — каза Хари, леко жегнат.

Поседяха мълком няколко минути, докато Уингейт похъркваше тихо и се клатеше напред-назад на стола.

Хари изучаваше лицето на Клер и умуваше как да я изтръгне от отегченото безразличие. Нелепо беше да се мъдри до такова красиво момиче, без дума да обели. Щателният му оглед допълнително я подразни и тя намръщена се извъртя към него:

— Необходимо ли е да се взираме така? — запита. — Толкова ли сте невъзпитан?

Хари ѝ се усмихна.

— Едва ли. Дори напротив. Но вие заслужавате човек да се взира във вас, а и нямам какво друго да правя.

— Я стига! — сопна се тя и се извърна отново.

Внезапно вдъхновен, Хари занарежда меко, сякаш изразяваше мислите си на глас:

*Прекрасна си като нощта
прозирна в звездните зари.
Излъчваш ти тъма сияйна
с лика, с бездънните очи.*

Тя не помръдна, нито се обърна, но Хари чу как се мъчи да сподави кикота си.

Като набра смелост, той рече:

— Едва ли някога ще ви видя отново, та ще си позволя да ви кажа, че сте най-красивото момиче, което някога съм срещал.

Той обаче забеляза, че в очите ѝ проблясва интерес и студеното, отегчено изражение се е изличило.

— Мисля, че сте шантав, а и сантиментален, което е още по-лошо.

— Сантиментален съм, понеже твърдя, че сте красива? — попита Хари. — Но дори да съм такъв, все едно. Това е истината.

Тя го погледна изпитателно. Хари беше от онзи тип мъже, каквито напълно липсваха в живота ѝ — млад човек без пари, с приятна, завладяваща усмивка, без онази похотливост, която срещаше в мъжките погледи, спиращи се на нея. Освен това той беше небрежно облечен, което ѝ се стори освежаващо разнообразие след раменете с подплънки и шарените вратовръзки на многобройните си познати от мъжки пол. Направиха ѝ впечатление ясните му очи, чистата кожа и белите зъби, и донякъде изненадана от самата себе си, тя почувствува как враждебността ѝ към него намалява. Дори ѝ мина през ума, че външността му е твърде приятна.

— Как ви беше името? — попита.

— Хари Рикс. А вашето?

Тя се намръщи в колебание дали да му каже, после високомерно заяви:

— Не знам доколко ви влиза в работата, но ако непременно държите да знаете, наричам се Клер Долан.

— Сигурен бях, че е нещо подобно — рече Хари, решен да не изпуска възможността да я предразположи. — Занимавал съм се със смисъла на имената. Известно ли ви е, че Клер означава светла и бляскава?

Тя остро го стрелна с очи.

— Я не ме занасяйте!

— Не ви занасям. Имам една книга вкъщи. Ще ви я дам, ако искате.

— Не искам — отсече тя.

Последва пауза, сетне той попита:

— Често ли идвате тук?

Тя отвърна, че не, не идвала често. Фактически само веднъж, по време на последната голяма бомбардировка на Лондон. Заговориха за бомбардировките, Хари ѝ довери, че е бил в противовъздушната отбрана и е отговарял за едно скривалище на по-малко от триста ярда оттук. Това било една от причините да посещава „Херцог Уелингтън“. Всяка вечер той и един приятел, също от противовъздушната отбрана, идвали да пийнат по бира, преди да започне нощното им дежурство.

— Стана ми навик — обясни Хари, радостен от интереса ѝ към неговия разказ. — Уютно място е, а и свързано със спомени. — Погледна я с възхищение. — А вие какво сте правили през войната?

— О, нищо — отвърна тя и сви раменете си, като се сети за развлеченията из Уест Енд с американски офицери: те я черпеха с уиски, водеха я на танци, а после тя се боричкаше с тях в такситата. Разсмя се: — Едно момиче не може да прави нищо важно, нали? Пък и бях твърде млада.

Хари познаваше момичета, които бяха направили доста повече от него, а те също бяха млади. Една негова близка бе спусната с парашут във Франция, където бе заловена от Гестапо и разстреляна. Но естествено, за момиче като Клер бе недопустимо да се грижи за хора в скривалища и да си похабява ръцете е работа във фабрика. Имаше момичета, способни на такива постъпки, но Клер не беше от тях. Хари смяташе, че така и трябва.

Изведнъж хармонията се наруши. Уингейт се изтръгна от дрямката и реши, че е време за поредното питие. Бръкна в джоба си и

откри, че портфейлът му е изчезнал. Все още зашеметен, претърси внимателно другите си джобове. Беше тъй съсредоточен в действията си, че Клер и Хари прекъснаха разговора, за да го наблюдават.

— Загубили ли сте нещо? — попита Хари, като много му се искаше Уингейт да заспи отново.

Уингейт не отговори. Вместо това се изправи и изпразни всичко от джобовете си върху масата. С нарастваща тревога продължи да рови из дрехите си.

— Обран съм! — възкликна гръмко. — Няма ми портфейла!

Двете сервитьорки и барманът, човекът със сивото лице и неговата жизнерадостна жена, както и тримата загадъчни джентълмени с меки шапки, всички се обърнаха и втренчиха в Уингейт.

Хари усети как се изчервява. Все още бе достатъчно млад, за да изпитва остър срам от подобна сцена, а и беше наясно, че тримата мъже с шапки го гледат с подозрение.

— Обрали са ме! — повтори Уингейт рязко и сърдито, извърна се към Хари и обвинително го посочи с пръст: — Е, млади момко, шегата си е шегата, но стига толкоз. Дай го, или ще извикам полицията!

— Да дам какво? — попита Хари и поаления като рак.

— Портфейла! — отрязва Уингейт. — Дай го и точка по въпроса. В този портфейл има петдесет лири и аз нямам намерение да се лиша от тях!

— Не знам за какво говорите — каза Хари, объркан и засрамен. — Не съм взел портфейла ви!

Барманът излезе иззад тезгяха. Приблужи се и застана като истукан пред Уингейт. Тъповатото му лице беше начумерено.

— Каква е тая дандания? От какво се оплаквате?

Уингейт се зарадва на неговата намеса. Беше му зле и се чувствуваше замаян, а загубата на портфейла го разстройваше. Той насочи към Хари треперещия си показалец:

— Този млад човек е откраднал моя портфейл. Накарай го да го върне!

Барманът мнително погледна смутения Хари.

— Ей, момче, не си търси белята. Давай го и не се моткай!

— Ама аз не съм го взел! — заяви Хари. — Той е пиан, не виждате ли?

— Ето ти на благодарност — изстена Уингейт. — Аз се отнасям приятелски към този младеж, а той ме обира и твърди, че съм бил пиян. Извикай полиция!

— Добре, добре — припряно каза барманът. — Не искам разпавии. Вие тримата, елате насам. Сега ще изясним каква е работата. Хайде, елате насам.

С едната си ръка той повлече Хари, а с другата Уингейт, кимна с глава към Клер и ги въведе в стаичката отатък тезгяха, където управителят ги посрещна със застинала усмивка, готова да изчезне при първия признак за неприятности.

— Господинът тук казва, че тоя му свил портфейла — рече барманът, като изви главата си към Уингейт, а пръста си към Хари.

Управителят се изправи зад бюрото си. Усмивката набързо се изтри от лицето му.

— А тази коя е? — попита той, втренчен в Клер.

— Приятелка на господина — обясни барманът и хвърли възхитен поглед на Клер.

Управителят също изглеждаше впечатлен. Побутна стол и я покани да седне.

— Добре, Боб — обърна се към бармана, след като Клер се настани на стола. — Ти стой при вратата, аз ще оправя положението.

Когато Боб зае позиция пред вратата, управителят попита Уингейт какво има да каже по въпроса.

— Няма ми портфейла — заяви Уингейт. Беше блед и стреснат. — Разговарях с този човек, когото изобщо не познавам, а преди малко открих, че ми няма портфейла. В него имаше петдесет лири.

Управителят строго се взря в Хари, който вече се беше съвзел от смущението и започваше да се вбесява. Изглеждаше напълно порядъчен, по нищо не приличаше на джебчия и управителят реши да се отнася внимателно с него. Често го бе мяркал в бара и нямаше намерение да изгуби един редовен клиент, ако можеше да не се стига до там. Колкото до Уингейт, никога дотогава не бе го виждал; забеляза, че, меко казано, не е трезв, а такива хора вредят на бизнеса. Ето защо твърде меко се осведоми за становището на Хари.

— Нямам представа къде е неговият портфейл — заяви Хари и отново пламна. — И мога да го докажа.

Преди да го спрат, Хари изпразни съдържанието на джобовете си върху бюрото досущ както Уингейт върху масата в бара. Управителят, барманът, Уингейт и Клер гледаха вещите на бюрото с интерес — те образуваха разнородна купчина. Имаше пакет картички с надпис: „Вие бяхте току-що фотографирани“, три метални касетки с филмчета, носна кърпа, джобно ножче, половин кифла, трохи от изядената половина, три монети и парче връв.

Управителят се вторачи в скромните притежания, разтърси глава със съмнение, погледна Уингейт и го попита дали е удовлетворен.

Уингейт съвсем побледня, облиза сухите си устни, сетне внезапно се обърна и обвинително насочи пръст към Клер.

— Тогава го е взела тя! — провикна се. — Или е той, или е тя! Аз... аз я забърсах на Риджънт Стрийт. Никога по-рано не съм я виждал. Нейна беше идеята да дойдем тук, а той я е чакал. Точно така! Двата са комбина. Той е взел портфейла, а после и го е пробутал.

Клер се изправи. Изглеждаше изненадана и готова да прихне. Отиде до Хари и застана до него, като се взираше в Уингейт.

— Значи сме комбина, а? Направо е смешно, като се има предвид, че тъкмо ти му разля питието и го доведе на масата да ми го представиш. Не можеш ли да измислиш нещо по-умно?

— Хайде, по-кратко — намеси се управителят намръщено и стрелна Уингейт с очи. — Не може току-тъй да обвинявате хората. Одеве твърдахте, че младежът бил виновен. Оказва се, че не е. Бъдете по-предпазлив с изявленията.

Уингейт удари с юмрук по бюрото.

— Аз си искам портфейла. Ако не го е взел той, тогава тя го е задигнала!

— Внимавайте — с усмивка рече Клер на управителя, — иначе следващият набеден ще бъдете вие. От мен да мине, ще го успокоя.

Въпреки протестите на управителя тя отвори чантата си и изсипа съдържанието ѝ непосредствено до вещите от джобовете на Хари. Той на свой ред се взря с любопитство. Комплект от златна пудриера и златна табакера, златна запалка, писалка и чекова книжка, няколко банкноти и доста сребърни монети, писма, гребен, носна кърпичка, червило в златна гилза и връзка ключове.

Последва дълго, тягостно мълчание, сетне Клер весело каза:

— Ще си съблека и дрехите, ако е нужно. Само и само той да е доволен.

Управителят се изчерви, а барманът се разведри и в погледа му се прокрадна надежда.

— Не е необходимо — припряно се възпротиви управителят. — Всичко е наред, госпожице. Очевидно е станало недоразумение. — Обърна се към Уингейт и продължи със студен, недружелюбен глас: — Кога за последен път сте вадили портфейла си?

Уингейт седна тежко. Изглеждаше стар, уязвим и много глупав.

— Не знам. Не мога да си спомня.

— Вадихте ли го, докато бяхте в бара? — попита управителят. — Хайде, господине. Помислете внимателно. С какво платихте питиетата — с монети от джоба си или с банкнота?

Уингейт призна, че докато е бил в бара, не е вадил банкноти от портфейла.

— Тогава съвсем възможно е да сте изпуснали портфейла или да ви е бил откраднат, преди да дойдете тук — заключи управителят, доволен от логиката на разсъжденията си.

Междувременно Хари започна да прибира вещите си по джобовете, а Клер последва примера му, слагайки своите в чантата си.

— Хубава табакера — каза Хари, когато пое в ръка златния предмет.

— Благодаря — рече тя и му се усмихна. — Искате ли? — добави, предлагайки му цигара.

Хари взе цигара, а тя му запали, като го погледна право в очите.

— Извинете — рязко се намеси управителят, — като си уредите отношенията, бих искал да продължа работата си.

Хари се сепна и неразбиращо се взря в управителя. Беше се заплеснал, забравяйки къде се намира.

— Простете — каза Клер с усмивка. — Е, предполагам, че вече можем да тръгваме, ако той не иска все още да вика полицията?

— Разбира се, че можете да си тръгвате — потвърдя управителят. — И се надявам, че вие двамата ще приемете извиненията ми. Не обичам такива неща да се случват в моето заведение и ми се ще да продължите да идвате тук. Винаги сте добре дошли.

— Благодаря — рече Клер.

Уингейт, който слушаше с отнесен израз, направи опит да се стегне.

— Слушай, момиченце,... — започна той тихо, по Клер не го удостои с внимание. Тя се обърна към Хари:

— Е, хайде да вървим. Той смята, че сме комбина, така че нека запазим илюзията. — И за изненада на Хари, тя го хвана под ръка и се упъти към вратата.

Барманът я отвори с размах и намигна на Хари, когато минаха покрай него.

Уингейт извика слабо:

— Хей! Не си отивайте. Искam да се извиня...

Но те не се обърнаха, прекосиха бара и излязоха на улицата. Тогава се спряха и се спогледаха. Хари с ужас си мислеше, че след няколко секунди ще се разделят и вероятно никога не ще я види отново.

— Страшно съжалявам за това, което се случи — рече той, мушнал ръце в джобовете си и подритвайки ръба на бордюра. — Наистина, грешката беше моя. Не трябваше да се натрапвам.

— Няма значение — каза тя и той изведнъж забеляза у нея промяна. Тя вече не се усмихваше и дори изглеждаше малко отегчена от него.

— Стариат глупак беше пиян. По-добре да тръгваме, преди да е излязъл. Не искам да го виждам отново.

— Сигурно — отвърна Хари сковано. — Е, тогава, май е време да се сбогуваме.

Все тъй, без да се усмихва, с безизразни очи, тя се приближи и му подаде ръка.

— Довиждане — каза рязко.

Хари пое ръката ѝ, и тогава тя сякаш се препъна, хвана се за палтото му, за да се закрепи и той почувствува леко подръпване върху задния си джоб. Отстъпи назад и нещо тупна на тротоара, в краката му. Клер се наведе бързо, сграбчи предмета и със светкавично движение го пхна в чантата си. Но Хари го видя — износен и обемист кожен портфейл.

Те стояха, вторачени един в друг.

— Това... това изпадна от моя джоб — промълви Хари.

— Нима? — каза тя и продължи да го гледа втренчено.

— Значи, ти наистина си го взела. Сложила си го в джоба ми, преди да им покажеш чантата си.

Тя прехапа устни, неспокойно се взря във вратата на „Херцог Уелингтън“ и после пак в него.

— Да, взех го — призна внезапно. — Взех го, за да му дам урок. Ще го върна. Не ме смяташ за крадла, нали?

Хари беше тъй смаян, че не знаеше какво да мисли, но отрони:

— Не, естествено, не. Но... ами, върни го, не е трябвало да го вземаш. В него има петдесет лири...

— Знам, че не трябваше — каза тя и отново погледна тревожно към вратата. — Хайде да се поразходим, а? Докато вървим, ще ти обясня защо го взех.

— Но ти трябва да му го върнеш. Не можеш да си тръгнеш с неговите петдесет лири.

— Не мога да му го върна, когато е пиян — отсече тя нетърпеливо. — Разбираш, нали? Той пак ще ме обвини. — И тя внезапно го хвана под ръка. — Знам адреса му. Ще му го изпратя. Ела у нас. Можем да поговорим там.

— У вас? — попита той, изненадан.

Тя му се усмихна:

— Защо не? Не е далеч. Не искаш ли да дойдеш?

— Напротив — каза Хари, като влезе в крачка с нея. — Ама сигурна ли си, че е редно да го оставим без пари?

— Ще му ги изпратя утре. Хайде, да вървим у нас и ще ти разправа как се случи.

И той потегли с нея надолу по Гласхауз Стрийт към Пикадили.

III

Докато си пробиваха път през човешкото множество на Пикадили, Клер поддържаше непрекъснат разговор, който отвличаше мислите на Хари от Уингейт и неговия портфейл. Тя вървеше устремно, прихванала го под ръка, и така го караше и той да ускорява крачка. Ако Хари беше поразсъдил, щеше да проумее, че тя се опитва да се отдалечи от „Херцог Уелингтън“ колкото може по-бързо, но без да тича. Тя обаче не му остави възможността да разсъждава. Нито пък да я попита за портфейла.

— Къде живееш? — осведоми се, като отметна назад гъстата си вълниста коса, и го погледна така, сякаш наистина се интересува от отговора.

— В стая под наем на Ланок Стрийт. Това е пряка на Слоун Скуеър.

— Аз имам апартамент на Лонг Ейкър. Ще ти хареса — отправи му мълниеносна усмивка и добави: — Имаш ли гадже?

— Да имам... какво? — зяпна от почуда Хари.

— Гадже. Някоя, с която да излизаш.

— Ами, не, нямам. Разбира се, виждам се с няколко момичета, но нямам постоянна приятелка.

— Аз смятах, че имаш. Какво беше това, което спомена за мен: „Прекрасна си като нощта...“

— Да. Прекрасна си като нощта, прозрачна в звездните зари, излъчваш ти тъма сияйна с лице, с бездънните очи.

— Обзалагам се, че си го повтарял на десетки момичета.

— Не съм. Учил съм го в училище и си го спомних, когато те видях. Приляга ти някак.

— Ами? Ти си особняк, нали? — тя докосна малкия фотоапарат, който висеше на каишка през рамото му. — Снимки ли правиш?

— Да — Хари почувствува как го облива гореща вълна и се зачуди какво би си помислила за него, ако знаеше как си изкарва прехраната.

— Това е много малък фотоапарат, нали? „Лайка“ ли е?

Той потвърди.

— Един мой приятел имаше „Лайка“. Непрекъснато ми дотягаше да му позирам гола. Фотографирал ли си голо тяло?

Хари поклати глава.

— Не мога да накарам никой да ми позира — каза той и се засмя.

— Е, в днешно време момичетата не са балами. Всяко нещо води до друго, нали?

— Не непременно.

— Може би не, но предпазливостта никога не е излишна. Стигнахме. Апартаментът ми е над магазина.

Тя се спря, за да отвори чантата си. Намираха се пред едно шивашко ателие и Хари надзърна във витрината. Като гледаше различните костюми, изложени върху чистичките манекени, изведнъж осъзна колко опърпан е самият той.

— Боя се, че съм с работните си дрехи. Надявам се, че нямаш нищо против.

Тя намери ключа и отвори вратата до входа на ателието.

— Не изглупявай — каза кратко. — Все ми е едно как си облечен. Влизай. Най-горе по стълбите е.

Той я последва и неволно забеляза колко стройни и изваяни са краката ѝ, изкачващи стъпалата едно подир друго. Сякаш прочела мислите му, тя му хвърли поглед през рамо и направи гримаса.

— Харесваш ли ги? Повечето мъже ги харесват.

Хари толкова се изненада, че се изчерви.

— Прекрасни са. Каква си ти — четец на мисли?

— Просто познавам мъжете. Всеки път, когато изкачвам стълбите и зад мен има мъж, знам, че се опитва да види повече, отколкото би трябвало. Не си въобразявам. Винаги така правят.

Тя се спря пред една врата, отвори я със същия ключ и влязоха в просторна стая, която според представите на Хари беше върхът на лукса. Беше обзаведена удобно и с вкус — дълбоките кресла, канапето и диванът бяха създадени за възможно най-голямо удобство. Бяха тапицирани с бежово кадифе и поръбени с аленочервен шнур. Имаше голяма маса пред обширния, изпъкнал прозорец, радиоапарат, изящно барче за коктейли, няколко репродукции от селските пейзажи на Ван Гог по стените и голяма камина, в която ярко пламтеше огън.

— Много е хубаво! — възкликна Хари, като се озърташе. — Отдавна ли живееш тук?

Тя пусна чантата си на масата, прекоси стаята и се изправи пред огледалото над камината.

— О, от около две години — каза нехайно. — Не е лошо. Е, сядай. Ще ти донеса питие. Какво да бъде? Джин, уиски, бира? Аз ще си сипя уиски. Ще пиеш ли същото?

— Благодаря, но не мога ли аз да го донеса?

— Щом държиш. Ще намериш всичко ей там. Гладен ли си? Аз — да. Не съм хапнала нищо от закуска.

— Така ли? Но защо?

— О, не ми се занимаваше. Когато човек живее сам като мен, да ядеш, е толкова досадно. Ти донеси напитките. Аз се връщам веднага.

Хари се изненада, като видя броя на бутилките с джин и уиски в барчето, дори тихичко подсвирна — дванадесет пълни бутилки с уиски и двадесет с джин.

— Откъде имаш толкова уиски? — попита той, повишавайки глас, тъй като тя беше отишла в друга стая, отвъд отворената врата.

— Ами имам. Не са много нещата, които да не мога да имам. Можеш да си вземеш две-три бутилки, ако искаш.

— Не, благодаря. Рядко пия.

Той си наля малко уиски.

— Как искаш твоето?

— Около два пръста — провикна се тя. — Не бъди циция. Има малко сода в бюфета, аз ще донеса лед.

След малко тя се върна с поднос, на който имаше чинии със студено пиле, черен хляб и масло, маруля, камамбер и бисквити.

— Така добре ли е? — попита тя, като сложи подноса до канапето. — Имам и малко език, ако предпочиташ.

Хари зяпна при вида на храната.

— Ей, това е цяло угощение! — възкликна. — Не мога да те ощета. Наистина не мога.

— Скъпи глупчо, какво мрънкаш? Не ме ощетяваш. Тия неща са предназначени да бъдат изядени, така че яж.

— А утре ще се справиш ли?

— Да се справя? Разбира се, че ще се справя. Какво имаш предвид?

— Ами като излапам всичко в дома ти...

— Говориш, все едно, че в страната няма никаква храна.

— А има ли? — засмя се Хари. — Аз не намирам много-много.

— Защото не знаеш къде да търсиш — каза тя и потупа канапето до себе си. — Седни и престани да се държиш като че ли живееш на купонни дажби. И за Бога, направи си по-голямо питие. В твоето не би се удавила и муха.

— А, добре е. Не съм свикнал да пия уиски.

Той взе чинията с пилешко и я постави на коляното си.

— Знаеш ли, все едно сънувам. Навик ли ти е да състрадаваш на хората и да ги храниш?

— Не, но ти си по-особен случай, нали? — и тя му хвърли бърз, изпитателен поглед.

Забележката и погледът му припомниха за портфейла, който напълно се бе изличил от съзнанието му.

— Наистина ли взе портфейла? — попита напрегнато.

— Разбира се, че го взех — каза тя с вирната глава и предизвикателен поглед. — Онзи имаше нужда от урок и си го получи. Зная къде живее и ще му го изпратя утре.

— Но това... Не че ми е работа, естествено — рече Хари разтревожено. — Все пак, ако в него е имало петдесет лири, не е ли било малко неразумно да го вземеш? Искам да кажа, някой би могъл да си помисли...

— Би могъл да си помисли, че съм искала да го задържа? — прекъсна го тя и се засмя. — Предполагам, че е така. Защо иначе смяташ, че ти го пробутах? Бях изплашена до смърт, когато старият глупак откри, че го няма. Не допусках, че ще разбере, преди да се разделим.

— Но защо го направи? — настоя Хари, като се взря в нея изпитателно.

— Той е дърт развратник. Сметна, че съм проститутка и аз се престорих на такава. А когато сложи портфейла на масата, аз го скрих в чантата си. Беше толкова мотан, че съвсем забрави за него. Възнамерявах да му го върна след като се стресне, а сетне ми изчезна от ума, че е у мен. После той вдигна скандала и аз реших да си трая. Това е всичко. Ще му го изпратя по пощата утре. Обзалагам се, че сега е на тръни, но така му се пада.

На Хари никак не му харесваше цялата история, но си замълча. Всъщност изпитваше съжаление към Уингейт.

— Искаш ли аз да го върна тази вечер и да му обясня? — попита.
— Ще го направя, ако кажеш.

— В никакъв случай! — извика тя грубо и в очите ѝ за миг се появи студен, гневен блясък, но сетне с усилие се засмя. — Не бъди дребнав. Той ще си го получи, но първо нека се поизтормози. А сега ми дай още едно питие, налей и на себе си. Пилето хубаво ли е?

Хари отвърна, че е чудесно, макар почти да не беше вкусил.

— Дребнав човек! — каза тя. — Винаги ли се притесняваш за такива незначителни неща?

— Е, не, но...

— Разкажи ми за себе си — прекъсна го тя. — Какво работиш?

Хари се поколеба. Безсмислено е човек да се срамува от своя труд, помисли си. Ако имаше намерение да се вижда с нея, тя трябваше да знае. Сега започваше да я опознава и имаше чувството, че може да не я е грижа с какво се занимава той, както очевидно не я беше грижа за опърпаните му дрехи.

— Работя за фотостудиото на Муни, на Линк Стрийт. Вися по къошетата в Уест Енд и правя снимки на хората — рече, като си наля уиски. Нарочно искаше думите му да прозвучат колкото може по-зле, но нейният израз не се промени.

— Забавно ли е? — попита тя.

— Горедолу. Е, не е нищо особено, но се надявам скоро да работя самостоятелно.

— Не съм и допускала, че е нещо особено. Струва ли си? — запита, сякаш човек би могъл да си избира работата, и то тя да е много доходна.

— Ами да.

Хари отново се поколеба, после се пристраши:

— Печеля шест лири на седмица, за да бъда точен.

— Нищо чудно, че не пиеш уиски.

Известно време поседяха, без да продумат. Тя гледаше втренчено огъня, с леко намръщено лице.

— Няма ли нещо по-добро за теб? Искам да кажа нещо, с което да изкарваш повече?

Хари се изненада от интереса, който тя явно проявяваше към него.

— Ами не знам. Бедата е, че не съм вещ в друго, освен във фотографията. А и още не съм готов да започна свой бизнес. Направих няколко снимки в Италия, докато бях в армията, изпратих ги за конкурса в един неделен вестник и спечелих първата награда. Това ме окуражи и участвувах в още конкурси. През последните три години съм събрал триста лири от награди.

Клер го погледна с почуда и любопитство.

— Много хубаво. Значи си добър фотограф.

Хари се усмихна:

— О, не знам. По-скоро е въпрос на късмет, отколкото на друго. Изглежда, имам попадения. Както и да е, шефът ми, Муни, иска да вложи парите си в неговия бизнес. Казва, че ще ме вземе за съдружник и ще отговарям за портретните снимки. Досега не сме правили студийни портрети: Муни има желание, но няма представа как да подходи, та предлага аз да оборудвам студиото и да го ръководя.

— Това е добра идея, нали? Защо не приемеш?

— Не е толкова лесно, колкото звучи.

Хари протегна към огъня дългите си крака. Никога не беше изживявал такава радост и задушевност. Забравяше за портфейла на Уингейт и не му се вярваше, че изневиделица няма да се пробуди и да се намери в своята квартира в пансиона на Ланок Стрийт.

— Виждаш ли, не съм убеден, че е разумно да отворим студио на Линк Стрийт. Кварталът е скромен и едва ли е подходящ за целта. Муни се кълне в успеха, но аз не съм сигурен. Пък и животът ми досега не е бил лек. Загубих родителите си, когато бях на петнадесет години, и оттогава сам се грижа за себе си. Доста приятно чувство е да имаш триста лири в банката. Знам, че ако нещата потръгнат зле, ако се разболея, ако загубя работата си, ще имам на какво да се опра. А и трябва да мисля за старините си.

Клер зяпна от почуда.

— Старини? Това е смешно! Та ти си още хлапак! Години има да минат, преди да се наложи да се тревожиш за старините си. А и би могъл да спечелиш и други награди. Никога не съм чувала такава глупост.

Хари изглеждаше изпълнен със съмнения:

— Е, знам. И Муни все тъй ми говори. Но не мога да не съм предпазлив. Така съм създаден. Някой ден сигурно ще предприема

нещо, но няма да прибързвам. Вярвам в спестяванията. А ти?

— Аз? — засмя се Клер презрително. — Боже мой, не! Никога не съм спестила и пени. Миналото си е минало — забрави го! Бъдещето още не е дошло — да върви по дяволите! Настоящото е тук — използвай го. Животът е кратък и весел. Това е моята философия. Да живея приятно, докато мога.

— Предполагам, че така е правилно — каза Хари, с мисълта, че съвсем не е правилно. — При момичетата е малко по-различно. Те се омъжват, та тези неща не са от голямо значение.

— Ти наистина си най-старомодното момче, което съм срещала. Аз няма да се омъжвам. Това е последното, което искам да сторя. Не ме влече да домакинствувам, да кърпя чорапите на някой мъж, да му готвя и да бъда изцяло на негово разположение. И деца! Не, благодаря!

Хари наведе глава. Беше права, разбира се. Невъзможно бе да си я представи да мие чинии, да се реди на опашка или да бута бебешка количка. И все пак това донякъде му се струваше жалко. Не изключваше тя да е правата. Той беше старомоден. Открай време смяташе, че мястото на жената е вкъщи, че е редно тя да се занимава точно с тези неща, които Клер не искаше да върши. Но тогава защо се чувствуваше така? Ако тя беше от жените, които се стремят към брак, той нямаше да седи в тази великолепна стая, да се радва на нейната компания и да прекарва най-хубавата вечер в живота си.

— Изпий си питието и си налей още. И подай цигарите. На масата са.

— Няма да пия повече, благодаря — каза Хари, като ѝ поднесе кутията и запали цигарата ѝ.

— Да ти помогна ли да измиеш съдовете? — попита той, като кимна към чиниите върху подноса.

— Боже Господи! Ти си първият мъж, който някога ми е предлагал подобно нещо. Благодаря ти, но не е нужно. Имам жена, която идва всяка сутрин. Тя ще се погрижи. — Протегна ръката си, стиснала празната чаша: — Е, ако ти не щеш, аз искам.

Докато той ѝ сипваше питието, тя добави:

— Опиши ми твоето жилище. На Ланок Стрийт ли каза, че било?

— Да. Не е лошо. Не е като това тук, разбира се. Обикновена стая, която обитавам заедно с един приятел. Тъй като си поделяме наема, можем да си позволим доста голямо помещение.

— Кой е приятелят? — попита Клер, изненадана, че задава такива въпроси, изненадана от собствения си интерес.

— Името му е Рон Фишър. Пише статии. В момента работи върху поредица от очерци за лондонския нощен живот, които са му поръчани от един неделен вестник. Щеше да припечелва добре, ако не изпращаше повечето пари на жена си. Те са разделени.

— Ето, виждаш ли. А ти ми говориш за брачен живот — каза Клер с гримаса. — Обикновено така се получава. Не е за мен. Предпочитам да бъда свободна да правя каквото пожелая.

— А ти какво работиш? — полюбопитствува Хари, но като я видя, че се намръщи, бързо добави: — Може би не биваше да питам.

— Нямам нищо против. Аз съм модел. Не е лоша работа, а и е добре платена.

— И какви са задълженията ти? — заинтересува се Хари.

— О, ами аз съм включена в списъците на всички големи агенции. Винаги когато им трябва момиче за реклама на нещо, викат мен. Парите са добри, още по-добре е, че получавам разни неща. Миналия месец правих реклама на уиски и ми дадоха около две дузини бутилки в добавка към хонорара. Преди година участвах в серия от рекламни снимки за спортните автомобили „MG“ и помолих вместо пари да ми отпуснат една кола — получих я. Онзи радиоапарат ей там също е част от възнаграждение. Изобщо, струва си да бъдеш в тази област, а и не се преуморяваш.

Хари си каза, че всичко това е чудесно и ѝ изрази мнението си гласно. Влизайки в стаята, се беше учудил как тя поддържа такъв стандарт и дори бе изпитал известна неловкост.

— Обзалагам се, че си ме взел за проститутка. Спомням си израза на лицето ти, когато видя обстановката. Така си помисли, нали?

— Недей да говориш така. През ум не ми е минало. Доста време прекарвам в Уест Енд и мога да разпозная проститутките от пръв поглед. Личи им. Не ми се слушат такива неща дори на шега.

— Не искаш ли да знаеш как попаднах на Уингейт? Признай, че ти е любопитно.

— Да речем, че е така. Но това не означава, че очаквам да ми кажеш.

— Чувствах се самотна — обясни тя, като се пресегна да разбърка жарта. — Нямах какво да правя, тук започнах да се изнервям

и ми се прищя да предприема нещо безразсъдно. Не си ли изпитвал желание за бурна, пълна промяна? С теб едва ли е така, по мен понякога ме обзема стремеж да извърша някаква лудост — да се съблека и да вляза да плувам във фонтана на Трафалгар Скуеър или да строша витрина, или да съборя каската на някой полицай. Ти нямаш такива усещания, нали?

— Ами не — рече Хари, изумен. — Не бих казал.

— Така си и мислех — отвърна тя със смях. — Та разхождах се по Пикадили и си търсех белята, когато се появи Уингейт. Той вървя подире ми известно време и накрая ме заговори. Отначало реших, че ще е забавно да го поощря, но той беше толкова отвратително груб и ужасен, че се ядосах и ми хрумна да му дам урок. Ето, сега знаеш всичко.

— Никога не бих допуснал, че момиче като теб изобщо може да се чувства самотно. Вероятно имаш стотици приятели.

— Е, да. Но понякога приятелите са тъй досадни.

Тя погледна часовника над камината.

— Боже мой! Виж колко стана! Имам среща след половин час, а не съм се преоблякла. — Скочи и му се усмихна: — Нямаш нищо против да те изпратя сега, нали? Съжалявам. Беше забавно, нали?

Хари се изправи.

— Смятам, че е изключително мило от твоя страна, дето ми посвети такава хубава вечер. Беше голямо удоволствие за мен. И благодаря ти за храната и за компанията.

Тя направи лек поклон.

— За мен също беше удоволствие — рече и тръгна към вратата.

— Чудя се дали ще се видим отново — каза Хари, с надежда и я последва. — Не вярвам да имаш много излишно време, но ако някога ти се приходи на кино и би искала аз да те заведа...

Тя се засмя и отвори вратата.

— Ще го имам предвид. Винаги можеш да ме намериш тук. Звънни ми някой път. Телефонният ми номер е в указателя.

Това беше твърде неопределено, за да задоволи Хари.

— Дали не можем да се уговорим за следващата седмица? — попита той от прага, като я гледаше с очакване.

Тя поклати глава.

— Не следващата седмица. Ангажирана съм. Звънни ми някой път. Няма да те забравя.

— Добре. — Хари бавно и неохотно пристъпи към площадката. — Беше чудесна вечер, много ти благодаря.

Тя му подаде ръка, като се усмихваше.

— Довиждане. Сега трябва да бързам. И няма да вдигаш шум около случката, нали?

Той пое ръката ѝ.

— Няма. Е, довиждане.

А тъй като все още не помръдваше, тя му отправи ослепителна усмивка и затвори вратата под носа му.

IV

Какво необикновено момче, мислеше си Клер, облегната на вратата и все още стиснала дръжката, заслушана в стъпките на Хари, който тичаше надолу по стълбите. Но е приятен. Малко мекушав, разбира се, но приятен.

„Прекрасна си като нощта...“

Никой никога не ѝ беше казвал нещо подобно, никой мъж, поканен в апартамента ѝ, не си беше тръгвал, без да се опита поне да я целуне.

Тя се намръщи и тръгна към масата, където беше оставила чантата си. Вдигна я, като продължаваше да си мисли за него. Почуди се дали ще ѝ се обади и ако го направи, дали да излезе с него или не. Такова момче би могло да усложни живота ѝ. Но пък как я разнообразяваше в сравнение с другите мъже, които познаваше! Нямаше спомен да е прекарвала дори и един час насаме с мъж, без той да я опипа. А Хари беше и приятен на вид. Тя се запита как ли би изглеждал в хубав костюм и незабавно почувствува изненадващ порив да му купи дрехи, да го облече от глава до пети.

Ставам като Бабс, каза си и се втренчи в отражението си в огледалото. Тя купува на Теди дрехи, дава му джобни пари, плаща, когато излизат заедно. Разбира се, Теди е смрадлив плъх. Няма място за сравнение между него и Хари. Трудното ще бъде да накарам Хари да приеме каквото и да е. Но може да бъде забавно да се опитам.

Разсъжденията ѝ бяха грубо прекъснати от вратата на спалнята, която се отвори. Клер замръзна и се отдръпна от огледалото. В рамката се появи висок и пълен мъж със запалена цигара в устата. Лицето му беше розово и гладко избръснато. Пепеляворусата му вълниста коса бе разделена на среден път и сресана грижливо над ушите. Очите му бяха воднисто сини, почти безцветни, с хитър, пронизващ и суров поглед. Носеше скъп светлосив костюм, бяла копринена риза, жълта вратовръзка с тъмнокафяви изображения на конски глави и обувки от шевро.

Името му беше Робърт Брейди.

— Здравей, скъпа — каза той и се усмихна, разкривайки множество златни коронки в устата си. — Ама че замислен вид имаш...

— През цялото време ли си бил там? — попита тя строго.

Той кимна.

— През цялото време, съкровище, с ухо прилепено към ключалката. В ключалките става отвратително течение — оплака се той и седна пред огъня. — Нужно ли беше да го водиш тук?

— Почти ме заловиха — рече тя кратко. — Щом си слушал, значи си чул всичко. Трябваше да бъда мила с него, иначе можеше да ми създаде затруднения.

— Задачата май не ти беше неприятна. Налагаше ли се да го черпиш с пилешкото? Аз се канех да го изям.

— Я млъкни! — тросна се Клер сърдито. — Как влезе?

— С ключ. Сещаш ли се, една от онези метални дрънкулки, които заключват и отключват врати. Не знаеше ли, че имам ключ?

— Не, не знаех! Дай ми го веднага! Нямам желание да влизаш и излизаш, когато ти щукне.

— Все пак, това е мой апартамент — каза меко Брейди. — Имам правото да влизам и излизам, съкровище.

— Ако не ми дадеш ключа, ще сменя ключалката — рече Клер гневно. — И докато аз съм тук, това не е твой апартамент.

Брейди я разглеждаше с безизразно лице. После, тъй като имаше два дубликата, пхна показалец и палец в джоба на самото си и извади единия.

— Нека бъде твоя воля. Няма да се караме за глупости. Къде е портфейлът?

— За друго не мислиш!

Тя отвори мантата и му хвърли портфейла. Докато се навеждаше, за да го вземе, той я попита:

— Скъпа, защо не се постарая да придобия малко поизискани обноски? Винаги ли трябва да се държиш като долна уличница, каквато впрочем си?

— Я стига! — каза тя и отиде да си налее нова чаша.

— Боя се, че твоят нов приятел е оказал смущаващо влияние върху теб — рече Брейди, докато броеше банкнотите. — Много романтичен ли беше?

— О, млъквай!

— Петдесет лири! Не е лошо.

Той вдигна поглед и оголи златните си зъби в глупава усмивка. Взе тридесет лири, сгъна ги в стегнато пакетче и ги пхна в джоба на самото си. Останалите банкноти подаде на Клер.

— Това е награда за едно умно момиче.

Тя ги изтегли от ръката му и равнодушно ги мушна в чантичката си.

— Ти наистина си кисела днес, а? — потупа я с пръсти по лицето.

Тя рязко се дръпна.

— Махай лапите си от мен! Не съм настроена да ме опипваш.

— Като се има предвид занаятът ти, би трябвало винаги да си. Как му беше името на този млад човек?

— Не знам — рече тя, без да го поглежда. — Хари. Не си каза фамилията.

— Няма значение. — Брейди се разхождаше из стаята с ръце в джобовете. — Винаги можем да разберем. Май спомена, че работел във фотостудиото на Муни на Линк Стрийт, нали? Знаем къде е.

Тя скочи и отиде до него.

— Какво имаш наум? Да не кроиш нещо? — хвана го за ръката.

— Ами разбира се — усмихна ѝ се. — Той има триста лири. Би било съвсем просто за теб да му ги измъкнеш. Нали няма да пропуснеш такава възможност?

— Не ставай смешен. Едва ли ще го видя отново. Пък и той не ги носи у себе си. Държи ги в банката.

— Няма значение къде ги държи. Ще ги похарчи за теб, ако му дадеш възможност, а вие ще се видите. Той ще ти позвъни. Смешно е, че добрите момчета винаги си падат по кучки. Изглежда, не могат да устоят.

Клер стисна юмруци и за момент изглеждаше като че ли ще удари Брейди, после ядосано му обърна гръб. Той я дръпна.

— Хайде да го забравим за малко, съкровище. Мисля си, че ще е хубаво да прекараме един час заедно. Не бива да бъдеш нервна в мое присъствие, Клер. Не можеш да се справиш без мен, нали знаеш. Никога не забравяй това.

Тя се опита да се измъкне, но той я държеше здраво.

— Ела насам. Хайде да отидем в другата стая.

— Не! — извика тя бясно. — Няма да дойда! Пусни ме, дебела свиня!

Той я разтърси леко.

— Не бъди глупава, скъпа. — Безцветните му очи станаха сурови. — Хайде да се преместим оттатък.

Те продължително се взряха един в друг, после той я пусна и притисна лицето ѝ между влажните си, меки длани.

— Прекрасна Клер!

Като потрепери, затвори очи и остави устните му да докоснат нейните.

— Представи си, че аз съм той — прошепна. — В тъмното разлика няма, скъпа, освен това за теб практиката е полезна.

И без повече възражения от нейна страна, той я отведе в съседната стая.

V

Силна миризма на варена риба лъхна Хари, когато отвори входната врата на Ланок Стрийт 24. Той опипом се придвижи по тъмния коридор, който водеше към стълбите. Някъде в сутерена хазайката, мисис Уестърхам, печално пееше някаква неопределима песен. Можеше да е химн или балада, а след като спря да послуша, Хари реши, че е химн. Мисис Уестърхам винаги пееше нещо. Веднъж каза на Хари:

— Когато живееш сам, трябва или да си говориш сам, или да пееш. Е, аз не искам да си говоря. Хората, които го правят, са малко шантави. Така че пея.

Докато надаваше ухо, на Хари му дожаля за нея, а изкачвайки стълбите, му хрумна, че никога не се е чувствувал самотен и се изненада. Прекарваше доста време сам, но не се смяташе за самотен и не изпитваше нужда от компания. Имаше толкова много неща, които го интересуваха. Вероятно това запълваше самотата. Ако можеш да се интересуваш от другите хора, ако можеш да се забавляваш, като висиш на прозореца, наблюдаваш минувачите и се чудиш какво ли вършат и какви са, ако можеш да седиш в кръчма и да се вслушваш в околните или пък да си лежиш в кревата и да се питаш за какво ли си приказва младата двойка с бирата и кои са тримата мистериозни мъже с меките шапки, тогава не ти остава много време да се усещаш самотен. Хари реши, че е хубаво човек да се интересува от хората. Той не би станал като мисис Уестърхам. Едва ли е особено забавно да пееш химни по цял ден и той се поколеба дали да не слезе долу да размени няколко думи с нея. Тя обичаше посещенията му. Бедата бе, че веднъж отиде ли там, твърде трудно си тръгваше.

Звукът от пишещата машина на Рон определи решението му. Тази вечер се нуждаеше от мъжка компания. Само друг мъж би разбрал чувствата му. Догаждаше се, че мисис Уестърхам не би одобрила Клер.

Въздухът в стаята, която обитаваха заедно с Рон, се бе сгъстил от тютюневия пушек. Рон винаги забравяше да отваря прозореца. И сега седеше със свалено сако зад бамбуковата масичка, настървено димеше

с лулата и удряше с все сила по пишещата машина. Подът около него беше обсипан с несметно количество листове хартия, което издаваше, че е там от часове.

Той махна с ръка на Хари и каза:

— Само минутка, свършвам — и продължи да удря със скорост и ловкост, на които Хари всякога се възхищаваше.

Хари откряна прозореца, свали фотоапарата, дръпна един стол до газовата печка и седна. Изведнъж осъзна колко сива и мизерна е стаята. Единствената ѝ положителна черта беше размерът, но в сравнение с апартамента на Клер пространството беше тясно, помисли си тъжно той. Стените се нуждаеха от измазване, килимът беше износен, двата фотьойла отдавна бяха минали първа младост. Широката мраморна лавица с двете големи вази за цветя придаваше на стаята викторианска атмосфера. Каква разлика с изискания, луксозен апартамент на Клер. Зачуди се колко ли плаща тя, за да живее в такава квартира. Нямаше представа, че един модел печели толкова много пари. Като се сети за табакерата и запалката от злато, се запита дали и те са подаръци от доволни работодатели. А колата! Това ясно показва колко малко знаеш за другите области в бизнеса, каза си той.

Рон изведнъж избута масичката встрани и стана.

— Свърших! — възкликна, като прокара пръсти през рошавата си коса. — Уф! Работя като вол цял следобед. Е, готово. Достатъчно за тази вечер. Ще поправам утре, ако се налага.

Рон Фишър беше висок, върлинест, чорлав мъж на около тридесет и пет години. Имаше дълго и слабо лице, тъмни очи, квадратна и решителна брадичка. Хората, които го виждаха за първи път, прибързваха със заключението, че е раздразнителен и недружелюбен, защото имаше остър, циничен език и не проявяваше никаква търпимост към личностите, които го отегчаваха.

С Хари се бяха запознали в един демобилизационен център, където разговаряха дълго, докато чакаха реда си. Рои разполагаше с обширна стая, за която си търсеше съквартирант. Хареса Хари и Хари го хареса. Рон искаше да прави икономии и предложи на Хари да си поделят наема. Живееха заедно вече почти четири години.

— Вечерял ли си? — попита Рон, като събираше листовите.

— И още как — каза Хари, изпружвайки крака доволно. — А ти не си ли?

Рон рязко вдигна глава и озадачено погледна Хари.

— Защо изглеждаш тъй отворително самодоволен? Да не си се влюбил?

— Какво означава това? — запита Хари, като стана аленочервен.

— О, небеса! — избухна Рон, взирайки се в него. — Не ми кавай, че съм прав! Хайде, изплюй камъчето. Срещнал си някое момиче, нали?

— В известен смисъл — отвърна Хари, жегнат, че Рон толкова бързо бе стигнал до истината.

Рон сложи купчината листове на масичката, вдигна я и я отнесе до отдалечения ъгъл. Сетне отиде до бюфета, отвори го и с поглед на отвращение обходи съдържанието му.

— Бюфетът е почти празен. Е, нямам намерение да излизам, така че ще трябва да се задоволя с наличното.

Донесе хляб, масло, сирене и бутилка бира, след което седна във фотьойла срещу Хари.

— Сигурен ли си, че си ял? — попита, като си отрязва филийка хляб.

— Да, благодаря.

Хари се почувствува леко засегнат. Помисли си, че Рон би могъл да прояви малко повече интерес към момичето.

— Всъщност вечерях твърде добре.

Втренчи се в тавана и зачака с надежда, но Рон не продума, така че продължи:

— Пиле, салатата от марули и камамбер, полети с уиски, което помага за преглъщането.

— Чудесно — отвърна Рон с пълна уста. — Гледай ме, аз ям стриди, а после ме чака дувърски калкан.

— Не се шегувам. Бях в апартамента на момичето и то ми предложи това.

Рон се намръщи и отмести чинията.

— Какви ги дрънкаш? Какво момиче?

— Момичето, което срещнах. Казва се Клер Долан. Има апартамент близо до Лонг Ейкър.

— Така ли? Много хубаво и централно място. Как се запозна с нея?

— Знам, че звучи малко странно — рече Хари и затършува за цигарите си. — Но тя наистина е свястно момиче. И красиво. Направо е ослепителна. Прилича на филмова звезда. Бих искал да я видиш.

Рон изпъшка:

— За Бога! Спести ми подробностите. Попитах те как се запознахте. Това е всичко, което искам да знам.

По лицето на Хари се разля широка усмивка. Той разправи как отишъл в „Херцог Уелингтън“, как Уингейт разлял питието му и как е бил представен на Клер. За портфейла не разказа.

Дори сега този въпрос го смущаваше. Беше напълно убеден, че при Клер всичко е наред, но все пак смяташе, че е било глупаво от нейна страна да го вземе. Не искаше Рон да знае. Той беше толкова циничен. Вероятно щеше да заяви, че момичето е крадла. Ето защо Хари пропусна тази подробност и обясни, че след като изпили по няколко питиета, Уингейт трябвало да отиде някъде и Клер го поканила у тях на вечеря. Веднъж прескочил опасната тема, той навлезе в най-големи подробности и описа апартамента, как Клер изкарва прехраната си, как изглежда, какво са си говорили. Беше почти десет и половина, когато свърши.

Рон отдавна се беше навечерял и пушеше лула, протегнал крака, със замислен израз на дългото, слабо лице. Не прекъсна Хари нито веднъж през цялото време, докато говореше, а Хари беше толкова въодушевен от Клер, че не забеляза как Рон е притихнал.

— Е, това е всичко. Тя каза да й позвъня по телефона. Разбира се, аз смятам да го направя. Имам намерение да я покана да излезе с мен следващата седмица. Наистина тя заяви, че била заета тогава, но няма да навреди, ако опитам.

Рон потъна по-дълбоко във фотьойла, загледа се в Хари и тихо рече:

— Не искам да охлаждам ентузиазма ти, Хари, но бъди много внимателен с тази млада жена. Човек толкова лесно може да загази, особено когато е млад и неопитен. Знам, че звучи ужасно надуто, но пък е вярно. Така че внимавай.

Хари го изгледа слисано:

— Да внимавам за какво?

— За нея — каза Рон, прозина се и се изправи. — Е, смятам да приключваме. Утре ми предстои дълъг ден и ми трябва малко сън.

Какво ще кажеш, Хари?

— Аз съм готов. Виж, Рон, ако можеше да я видиш, би разбрал веднага, че тя е порядъчно момиче.

— Наистина ли? Аз преценявам едно момиче по действията, а не по външността. За едно момиче, което живее съвсем само, изглежда малко странно да покани млад мъж на вечеря вкъщи, след като го познава само от половин час.

Хари му отвърна разгорещено:

— Сега ти говориш глупости. Тя ме заведе у тях, за да...

Той се спря, сецайки се, че не може да каже на Рон защо точно тя го е завела в апартамента си. Затова продължи малко неубедително:

— Беше самотна. Няма нищо лошо в това.

Рон седна на леглото си, събу си обувките и започна да се съблича. Заговори, без да поглежда към Хари:

— Аз те харесвам, Хари. Ти си добро, чисто хлапе и ми се ще да вярвам, че винаги ще бъдеш такъв. Не искам да се забъркваш със светски момичета, рано или късно те винаги носят беди. Знам го от опит. Смятах, че много съм случил, когато се ожених за Шийла. Тя беше светско момиче. Нейната представа за добро прекарване беше да се наконти, да танцува, да ходи на кино четири пъти седмично и да върши колкото може по-малко работа. Беше умна и хубава и си мислех, че след брака ще се укроти, но това не стана. Такива момичета никога не се променят. Те не носят добро, Хари. Те са вредни и за себе си, и за другите. Техните ценности и възгледи са погрешни. Те искат забавления без отговорности, а подобно схващане не е полезно. Или поне полезно е за тях, но не и за горкия балама, който си има някоя такава жена или гадже. Внимавай с това момиче. Гледай да се увериш, че не е втора Шийла. Може да не е, но бъди нащрек.

Хари дръпна завивката до брадичката си и заговори сърдито към тавана:

— Приказваш дивотии, Рон. Клер изобщо не е като Шийла. Прекарах цяла вечер с нея, без да похарча и едно пени. Ти никога не си прекарвал вечер с Шийла, без това да ти струва сума пари, нали?

— Вярно е — отбеляза тъжно Рон. — Е, бъдещето ще покаже. Но бъди предпазлив.

— Бедата при теб е, че си неспасяем циник. Винаги намираш кусури на жените. Само защото ти не си случил с Шийла, смяташ, че

всички момичета са същите. Е, слава Богу, не е така.

— Попитай я за мнението ѝ относно брака. Така ще си изясниш нейния характер. От самото начало аз си кърпех сам чорапите, готвех, миех чиниите, вършех домакинската работа, докато Шийла само се мотаеше и ме оставяше да върша всичко. Разбери дали твоето момиче има желание да върти къща, дали иска деца, след като се ожени. Хващам се на бас на една лира, че това изобщо не я влече. Този тип момичета никога нямат такива намерения, а тъжното е, че баламата, който е с нея, си въобразява, че не би било справедливо да разваля хубавите ѝ ръце или фигура, като я кара да ражда деца. Както и да е, попитай я и ще разбереш.

— Говориш, като че ли ще се женя за нея — каза Хари и загаси лампата. Радваше се, че не бе предал на Рон мнението на Клер относно брачния живот. — Как бих могъл да се ожения за момиче като нея? Тя навярно печели десет пъти повече от мен.

— Чудя се... Сигурно съм мнителен, но тези брътвежи за професията ѝ на модел ми се струват малко недостоверни. Не мога да си представя някоя фирма да дава на модел такива скъпи подаръци — не в наши дни. Една спортна кола „MG“ се продава за доста много пари. Не ти ли звучи малко невероятно и на теб?

Наистина, и на Хари му изглеждаше странно, но никога не би си признал.

— О, глупости. Как иначе допускаш, че я е получила?

— Дори и в тези следвоенни трудни времена все още има богати мъже, които настаняват момичетата си в апартаменти и им купуват скъпи вещи. А съществуват все още и момичета в Уест Енд, които се продават и печелят големи пари. Това изглежда далеч по-вероятно от обяснението, което тя ти е дала.

— О, знаех си, че непременно ще го кажеш рано или късно — рече Хари разгорещен. — Но напълно грешиш. При нея изобщо няма нищо подобно.

Рон въздъхна.

— Добре, Хари. Аз греша. Надявам се да е така. Но внимавай. Не се забърквай в неприятности, а ако се случи, недей да бъдеш балама и да си мълчиш. Може би аз бих могъл да ти помогна.

Хари отговори ядосано, като тупна по възглавницата:

— Не знам какво става с теб тази вечер. Правиш от нищо нещо. Смятам да спя. Лека нощ.

Но той остана буден дълго след като Рон заспа. Мислите му се вихреха като във водовъртеж. Искаше му се да не беше казвал на Рон за Клер. Трябваше да знае, че Рон ще се подразни от нея. Той говореше много подигравателно, когато ставаше дума за момичета. Клер изобщо не беше като Шийла. Не беше като никоя друга. Беше великолепна, най-чудесното, най-привлекателното момиче на света. Разбира се, беше неловко, че тя има толкова много пари. Ако ще се виждат често, а той беше твърда решен това да стане, налагаше се да направи нещо, за да изкарва повече пари. Работеше за Муни вече три години. Време беше той да му увеличи заплатата. И реши да помоли Муни за допълнителни десет шилинга на седмица, но те едва ли щяха да помогнат много, ако редовно излиза с Клер. В днешни дни десет шилинга са нищо и половина. Нужно е да измисли други начини да припечелва, освен ако не накърни спестяванията си. Все пак, ако не успява да се справи, винаги може да изтегли няколко лири от банката. С тази успокоителна мисъл той заспа.

ВТОРА ГЛАВА

I

Веднъж едно момиче бе казало на Алф Муни, че ѝ прилича на Адолф Менжу и той завинаги запомни думите ѝ. Донякъде наистина изглеждаше като Адолф Менжу. Имаше същия тъжен израз, същите торбички под очите, увиснал мустак и заострена брадичка.

Поради това сходство Муни обикновено носеше широкопола мека шапка, тикната на темето, и ръчно рисувана американска вратовръзка, която връзваше на хлабав възел под отворената яка на ризата. В студиото рядко стоеше със сако, разхождаше се по риза, с разкопчана жилетка, чиито пешове бяха закачени с ланеца на часовника. Угасналата пура, която висеше от ъгълчето на устата му и от която често му прилошаваше, увенчаваше американската поза. Поза, която не можеше да заблуди никого, освен самия Муни.

През последните четиридесет години Муни безуспешно се бе борил да забогатее. Беше опитал почти всичко. Работил бе като събирач на облози на конни състезания, моряк, доставчик по домовете, шофьор на такси, търговски пътник и управител на един от магазините „Улуърт“. Печелеше и загубваше спечелените пари, после отново печелеше и губеше. Една година беше на върха, на следващата — на дъното. Една седмица караше американска кола, следващата пътуваше с автобус. Никога не му потръгваше задълго. Или имаше много, или беше съвсем безпаричен. За Муни явно нямаше златна среда.

В момента нещата отново вървяха зле. Три години по-рано беше натрупал петстотин лири от облози и отвори фотостудиото с надеждата, че ако някой друг върши работата, щастието може да му се усмихне. Нае трима млади мъже — един от тях беше Хари — да правят снимки на хората на улицата. Едно младо момиче, Дорис Роджърс, промиваше и копираше филмчетата и ги предаваше на клиентите. Муни ограничи собствената си дейност с това да виси пред

входа на студиото, въобразявайки си, че му придава „облик“, както сам се изразяваше.

Бизнесът все някак се бе крепил през трите години. Това беше рекорд за Муни. Сега обаче виждаше вече червената лампичка и се чудеше какъв ще бъде следващият етап. Ето защо, когато Хари го помоли за десет шилинга увеличение, той само се облегна на стола и се засмя горчиво.

— Имай поне малко сърце, момче — рече и размаха угасналата пура към Хари. — Просто няма начин. Работата едвам крета, така че не след дълго ще затвора дюкяна. Погледни какво си донесъл вчера. Колко мухльовци мислиш, че ще дойдат да си купят снимката? Няма и дузина! Ще ти кажа нещо, Хари. С този бизнес е свършено. Много маймуни сме на клона. А и, парите са кът. На хората не им е излишна четвърт лира, та да я пилеят за снимка.

Хари харесваше Муни. Във всичките си взаимоотношения с него, той никога не се беше отменал от думата си, никога не беше излъгал. Щом твърдеше, че положението е лошо и вероятно студиото ще бъде закрито, Хари знаеше, че не го казва само за да избегне да му даде увеличение. Новината го ужаси. Ако Муни се откаже, Хари щеше да загуби работата си и шестте лири седмично. Тази мисъл го разтревожи.

— Тогава какво ще правите, мистър Муни? Колко още смятате, че ще ви е по силите да продължите?

— Това, което ми харесва у теб, Хари, е че не си егоист. Мога да ти говоря за неща, за които не мога да отворя дума с другите нехранимайковци. Те винаги искат да разберат каква ще е тяхната изгода. Виж, момко, какво ще кажеш да вложиш малко пари в предприятието? И по-рано съм ти го споменавал. Но ако искаш да си опазиш мястото, сега е моментът да предприемеш нещо. Ти имаш вроден усет за добрата снимка. Разбираш тънкостите на занаята. Ако успеем да създадем портретно студио, съвсем сигурен съм, че ще ударим в десетката. От уличните фотографии няма полза. Хората могат да минат и без тях. Но хубавият портрет — това е друго нещо. Способни сме да постигнем много, ако си разумен и участвуващ заедно с мен. Да предположим, че получаващ петдесет процента от приходите и вложиш капитала си. Как ти се струва, момко? Честно е, нали? Ще се отървем от останалите тук. Дорис би могла да остане, но

ще трябва да ѝ намалим заплатата. Сигурно ще се претоварим от работа, но ще вземаме поне петнадесет лири на седмица. Трябва да си изясниш становището след около месец. Какво ще кажеш?

Хари поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, мистър Муни, но не мога да рискувам парите си. Те са всичко, което имам, и държа да не ги загубя. Това не е кварталът, подходящ за портретно студио. Ние сме в Уест Енд, не в Сохо.

— Точно тук грешиш. Добре, знам, че съм обвързан с наема, но дори и така, хората наоколо имат пари. Те са податливи на същите човешки слабости като всички останали. И те ще поискат да им се направи хубава снимка. Това е нова област и подлежи на разработване, ако се решиш.

— Съжалявам — повтори твърдо Хари, — но не съм убеден.

Муни безпомощно сви рамене.

— Добре, синко, парите са си твои. Но те предупреждавам, че ако нещата не потръгнат до следващия месец, ще се наложат промени. Всъщност бих могъл да се заема с химическо чистене и боядисване. Познавам един човек от бранша, който търси да разшири дейността си. Ще използвам помещенията като пункт за химическо чистене, а той ще ръководи нещата. Но няма да има никаква работа за теб. Ще трябва сам да си върша всичко.

— Ваша воля, мистър Муни — каза мрачно Хари, — но може би няма да се стигне дотам.

Хари остави Муни, който в самоубийствено настроение се взираше в тавана, и отиде в тъмната стаичка, за да обсъди кризата с Дорис Роджърс.

Дорис беше ниска и пълничка, с бухнала и къдрава черна коса, чип нос и усмивка, предразполагаща да ѝ станеш приятел в мига, в който я зърнеш. Хари знаеше малко за нея, защото тя никога не говореше за себе си. Бе изключително трудолюбива и Муни разчиташе на нея. Плащаше ѝ зле и прехвърляше на закръглените и млади рамене възможно най-много от собствената си работа. Тя никога не се оплакваше, не личеше да има нещо против да работи до късно и не показваше да има личен живот. Хари я харесваше. Тя беше от момичетата, с които можеш да си приятел и да споделяш, без да възникват обичайните усложнения. Той се възхищаваше от бързината и

умението ѝ, на естествения ѝ талант да улови хубавата снимка и винаги изслушваше мнението ѝ с уважение.

Щом видя мрачното му изражение, Дорис веднага разбра какви неприятности има.

— Той пак ли се вайка? — попита тя, като изплакна няколко изкопирани снимки във ваничката с фиксажа.

— Още по-лошо. Казва, че ще закрие студиото следващия месец, ако положението не се пооправи.

Дорис възмутено изсумтя.

— Ами това си е негова собствена грешка. Той никога не се заема с каквото и да било, никога няма нови идеи. Ти какво ще правиш, Хари?

— Чудя се. Мисля си, че бих могъл да опитам във „Фото Куик“, но те може да не ме искат. Не знам. А ми се иска да съм наясно. А ти?

Дорис сви рамене.

— О, ще се справя някак — рече тя весело и прекъсна работата си, за да се усмихне на Хари. — Винаги изниква нещо. Защо не му изложиш идеята си за нощни снимки? Говорим за това от месеци, а бездействуваме. Сега му е времето. Сигурна съм, че ще стане. Ако бъдеш настойчив, не е изключено той дори да се бръкне по-надълбоко. Но пък ще трябва да работиш повече часове.

— Съвсем бях забравил. Още сега ще обсъдя въпроса с него, Дорис. Ако му допадне идеята, ще го накарам да ми плаща на процент.

— Точно така. Недей да му търпиш глупостите.

Муни все още се люлееше на стола, обзет от самосъжаление. Когато Хари влезе, той го погледна безизразно и попита:

— Какво има пак? Нямам и минутка спокойствие. Цяло чудо е, че още съм жив.

— Мистър Муни, хрумна ми идея, която може би си струва да се пробва. Обмислям я от известно време. Защо да не преминем от дневна към нощна фотография? Нека предложим на хората новост. Нищо чудно да им е по-интересно да си направят снимка през нощта. Поне ще бъде различно.

Муни тутакси схвана възможностите, но обстоятелството, че не се е сетил той, охлади ентусиазма му. Даже затвори очи и придоби по-мрачен вид отвсякога.

— Не е лоша идея, разбира се — каза неохотно, — но има пречки. От една страна, ще ти е нужна светкавица, а тя струва пари. Освен това за светкавицата ще трябва крушки, а те също струват пари. Бедата е, че аз нямам излишни средства.

— Аз имам светкавица. Купих я преди години и рядко я използвам. А за крушките сам ще плащам.

Муни се ококори и се изпъна на стола.

— Я повтори?

Хари възобнови предложението си.

— Това е чудесно — рече Муни, после изведнъж погледна подозрително. — Къде е уловката?

Хари се захили.

— Искam една трета от печалбата, мистър Муни, плюс заплатата. Както виждате, това би означавало, че ще работя много повече часове, ще осигурявам крушките и светкавицата, а пък и идеята е моя. Няма да я осъществя, освен ако не ми дадете една трета.

— Имай сърце, хлапако — запротестира Муни. — Една трета! Виж, хайде да не се караме. Нека бъде една четвърт и ти ще плащаш за крушките. Така става ли?

— Една трета или не разчитайте на мен. Имам нужда от парите. Една трета или се отказвам.

— Ами ако ти откажа? Какво ще правиш тогава?

— Ще подхвърля идеята на „Фото Куик“. Те ще я лапнат.

Муни едва не падна от стола.

— „Фото Куик“? — изрева той. — Те са просто шайка мошеници. Какво ти е влязло в главата, Хари? Ти няма да ме напуснеш заради такава евтинджийска фирма, нали?

— Няма нищо евтинджийско в собствениците, мистър Муни — каза твърдо Хари. — Те вършат първокласна работа. Ако не виждате начин да ми плащате една трета, ще трябва да отида при тях. Точка по въпроса.

Муни започна гръмко да ругае, но като съзря решителния поглед на Хари, разбра, че няма да успее да го убеди, и неохотно отстъпи.

— Добре, момко, щом така преценяваш. Една трета е твоя. Но как стана такъв сметкаджия? За какво са ти парите?

— Че кой не иска пари? — попита Хари и се изчерви.

Муни се втренчи в него за миг, после възкликна:

— По дяволите! Ти да не смяташ да се жениш, а? Затова ли искаш пари? Някоя госпожичка, а?

Хари вече беше при вратата.

— Не е нужно да се задълбочаваме, мистър Муни. Сега си отивам вкъщи и ще взема светкавицата. Да започна още довечера?

— Добре, момко. Когато приключиш, ела да ми кажеш как е минало. Ще остана тук до десет и половина. Недей да закъсняваш.

— Хубаво — рече Хари и отвори вратата.

— А, Хари...

Хари се спря.

— Да, мистър Муни?

— Как изглежда тя, синко? Красавица, а? Вече бил ли си с нея?

Муни смигна и се ухили похотливо.

— Не зная за какво говорите — възмутено каза Хари и почти излетя от кабинета.

Муни наклони стола си назад и запя високо и фалшиво: „Любовта е сладко нещо.“

II

Нощта се оказа лунна и суха. Духаше хладен вятър, но за Хари това нямаше значение. Важното беше да е сухо. Беше избрал Лестър Скуер и сега, в десет часа вечерта, когато му оставаха само три крушки, знаеше, че идеята му е била успешна.

Беше изщракал над петдесет пози и бе убеден, че несполучливите снимки няма да са повече от пет процента. Внимателно подбираще клиентите и не възникнаха никакви проблеми, когато им връчваше картичката. Явно, светкавицата като новост допаднаше на хората. Толкова много филмови звезди се бяха фотографирали на Лестър Скуер, та заснетите от Хари момчета и момичета навярно си въобразяваха, че изведнъж за една нощ, също ще станат знаменитости. Хари беше сигурен, че на това се дължи благополучната му работа.

„Муни ще се зарадва — помисли си Хари, като превъртя и завинти нова крушка за светкавицата. — Още две и си тръгвам.“

След няколко минути публиката от кината щеше да се изсипе навън и щеше да е безсмислено да прави снимки сред човешкото гъмжило. А и му беше хладно. Последните два часа и половина беше прекарал облегат на една улична лампа срещу кино „Уорнър“. Голямо мръзнене падаше в тази работа и щеше с радост да се прибере вкъщи.

Той погледна към лондонския хиподром. Наоколо нямаше много хора. В далечината зърна мъж и жена. Проследи ги с очи, като държеше фотоапарата в готовност. Когато двамата минаха под ярките светлини на хиподрума, разпозна момичето: беше Клер! Щом я видя, кръвта му невъобразимо кипна в жилите, а сърцето му силно се разтуптя. За момент се зачуди дали му се иска тя да го види. „Но какво значение има? — помисли си. — Тя знае какво работя, защо да се срамувам? Пък и ми се предоставя чудесна възможност да имам нейна снимка.“

Двойката вече бе едва на няколко крачки от него. Клер вървеше до мъжа, наметнала мантото си, чиито празни ръкави пърхаха като криле от вятъра. Хари почти не смогна да огледа мъжа. Забеляза само, че е висок и едър. Насочи фотоапарата. Клер се появи във визъора.

Гледаше право в него. Хари не успя да види израза ѝ, но от сведената ѝ брадичка и колебливата ѝ походка, остана с впечатлението, че тя очаква да бъде снимана. Тогава той натисна копчето и светкавицата блесна. Съзря лицето ѝ в проблясъка на ярката, бяла светлина. Наблюдаваше го втренчено. Той усмихнат ѝ подаде картичката си. Тя мина покрай него със суров, извърнат встрани поглед, блъсна се в ръката му и той изпусна картичката. Клер продължи напред, без да се обърне, сякаш никога не се бяха срещали, сякаш ѝ беше напълно непознат. Той стъписан се взираше след нея.

Нечия ръка докосна неговата. Хари бързо се обърна и видя до себе си високия, едър мъж. Розовото пълно лице и малките жестоки очички му вдъхнаха спонтанна неприязън.

— Тая работа нещо не ми харесва — меко каза Брейди. — Какво сте си наумили?

Хари припряно се наведе, вдигна картичката и я подаде на Брейди.

— Извинявайте, ако съм ви стреснал — рече той, като се чудеше кой ли е този субект. — Току-що бяхте фотографирани — вие и младата дама. Ако имате желание да дойдете утре на този адрес, снимките ще бъдат готови. Не сте длъжен да ги купите.

— Колко интересно — каза Брейди, като оголи златните си зъби. — Ще взема да повикам полиция. Вие, амбулантните търговци, сте ужасна напаст. Не бива да имате достъп до улиците.

Хари почувствува как кръвта нахлува в лицето му.

— Не е необходимо да вземете снимката, ако не я искате — заяви, опитвайки се да овладее гнева в гласа си. — Повечето хора обичат да бъдат снимани.

— Но аз не съм повечето хора, жалък фъстък — каза Брейди, пренебрегвайки факта, че Хари беше три-четири сантиметра по-висок от него. После скъса картичката.

— Ако някога ме обезпокоите отново, ще ви дам под съд.

Преди Хари да измисли подходящ отговор, Брейди си тръгна с разкопчано, развято палто, ръце в джобовете на панталона и шапка, килната над очите му. Хлътна в една странична улица, докато Хари, пламнал от яд, продължаваше да се взира след него.

Инцидентът провали вечерта на Хари. Защо Клер го отразя така? Сигурно не беше го разпознала. В противен случай едва ли би го

отминала безмълвно. Кой беше този дебелак с вид на черноборсаджия, тъпкан с пари? Дали не беше от работодателите на Клер, свързани с рекламата! Някак не му се вярваше.

Гневно пренави филмчето и го пусна в джоба си. Е, сега поне имаше снимка на Клер. И това беше нещо.

Тълпи от хора започнаха да се изсипват от кината и Хари реши да отиде до студиото, а после да се прибере вкъщи. Зави в същата странична улица, питайки се дали ще има късмет да зърне Клер отново. Но освен застаналите на ъгъла две-три попрехвърлили годинки проститутки, които чакаха клиенти и го повикаха, улицата беше пуста. Той продължи нататък и свърна в друга странична и тясна уличка. Беше изминал само няколко крачки, когато някой тихо изсвири зад него. Огледа се, взирайки се в мрака. Оттам изневиделица изникна тантурест, набит мъж. Когато той мина под мъждивата улична лампа, Хари видя, че е без шапка и буйната му коса е щръкнала като стърнище. Носеше черен костюм и тъмна риза. Само лицето му се белееше, иначе той изцяло се сливаше с нощта.

— Нещо желаете ли? — попита Хари, предполагайки, че човекът вероятно се е загубил и иска да се осведоми къде се намира.

Мъжът се спря на няколко крачки от Хари. Светлината от лампата хвърляше отблясъци върху рошавия му перчем, лицето му остана в сянка.

— Вие ли бяхте оня, дето снимаше преди малко?

Мъжът леко фъфлеше, а гласът му беше нисък и носов.

— Да, защо? — попита изненадан Хари. — Има ли нещо...?

Изведнъж млъкна, тъй като мъжът пристъпи напред и Хари предусети, че това не е на добро. Един юмрук се стрелна към него, но Хари се наведе и извъртя встрани. Заедно с внезапната уплаха проумя, че ударът е само маневра, предназначена да наруши равновесието му. С отчаяно усилие се опита да отскочи назад, но се препъна и в стремежа да се задържи на крака се подхлъзна от бордюра на тротоара и падна на коляно. Нещо го халоса по главата. Свитки му излязоха от очите, а после му се стори, че пропада в гъста, задушлива тъмнина.

III

Клер беше разпознала Хари. Забеляза го твърде късно, за да дръпне Брейди настрани, и сърцето ѝ се сви, когато видя Хари да насочва светкавицата към тях. Ясно ѝ бе, че Брейди ще побеснее. Мина покрай Хари, като се престори, че не го познава, защото много искаше Брейди да не разбере кой е той. Твърдо бе решила Брейди да не пипне, тристате лири на Хари, а също и по един или друг начин да не допусне двамата да се срещнат. Не се обърна, когато Брейди спря, за да говори с Хари. Известно ѝ бе, че ако прояви интерес или раздразнение, Брейди веднага ще се досети кой е Хари. Затова продължи, напрегната и разтревожена какво ли ще каже Брейди. Стигна до клуб „Тамиами“, позабави се за миг да погледне през рамо и се качи по стълбите. Искаше да се върне и да погледне какво прави Брейди, но се въздържа. Надяваше се, че не се е държала съвсем отвратително с Хари. Чудеше се какви обяснения да му даде, когато впоследствие се видят.

Барът беше празен. Барманът се приближи към нея покрай извития като подкова тезгях и повдигна въпросително вежди. Слабото му бледо лице беше апатично, а очите му под гримираните мигли гледаха уморено.

— Здравей — каза той, облягайки се на плота. — Спокойно е, нали? Нито едно от момчетата не е дошло още. Вчера се появи един новичък. Беше много емоционален. Почакай да го видиш.

— Дай ми едно уиски и млъквай! — тросна се Клер, и му обърна гръб.

От тоалетната излезе момиче — пухкава блондинка с очи като гранит и уста като капан. Тя махна на Клер и седна до нея на бара.

— Здравей, Бабс — поздрави Клер безразлично. След това ѝ предложи цигара от табакерата си.

— Здравей, скъпа, — отвърна ѝ лигаво Бабс, като завистливо разглеждаше роклята ѝ. — Каква хубава дрешка. И ти стои добре. Всеки път, като те видя, си облечена с нещо различно. Питам се как го постигаш. Къде е Боби?

— Ще дойде — отговори Клер, като побутна върху тезгяха десетшилингова банкнота. — Ще пиеш ли нещо?

— Защо не? Голямо уиски, Хипи — обърна се към бармана. — Прическата ти е прекрасна.

— Наистина ли смяташ така? — рече Хипи и се протегна, за да се огледа. — Много се радвам. Вчера се подстригах. Не е лошо, нали? Гаднярът ме подкъси повечко, но всички така правят, ако не внимаваеш.

— Я млъквай и изчезвай! — сопна се Клер.

Хипи сервира питиетата, начумери се на Клер и се оттегли в дъното на бара.

— Не бива да му говориш така — каза Бабс. — Ще го обидиш.

— Това искам — отвърна Клер злобно. — Мразя типовете като него. Как си? Виждаш ми се малко изморена.

Подаде уискито на Бабс, като си мислеше колко ужасно изглежда тя.

— О, наистина съм изморена, скъпа. Абсолютна развалина съм. Не знам какво ми става. Понякога имам ужасни болки. Това ме плаши до смърт.

Клер се взря в кръглото болнаво лице и се намръщи. Бабс пиеше твърде много, вземаше наркотици, постоянно обикаляше улиците и от години водеше разгулен живот. Не беше чудно, че се чувства зле.

— Трябва да отидеш на лекар.

Бабс поклати отрицателно глава и понижи глас:

— Страх ме е. Все си мисля, че е рак. Честна дума. Предпочитам да търпя болките, отколкото да съм наясно.

— Не изглупявай — отговори остро Клер. — Вероятно е лошо храносмилане.

— И Теди така разправя — въздъхна Бабс разнежено. — Знаеш ли, миличка, често се питам защо нямаш постоянно гадже... Толкова е различно. Теди наистина е много любвеобилен. Като се сетя какво прави за мен! Винаги ме чака да се прибера, питието ми е готово, а пантофите ми са затоплени пред камината. Преди се усещах тъй самотна, бях омръзнала дори на себе си, но с него всичко се промени. Нужно е да си имаш някое свястно момче. Няма начин иначе...

— Но Теди ти излиза скъпичко, нали? — Съмнението глождеше Клер.

— Е, мила, и на бедничкия Теди му се полагат удоволствия от време на време. Вярно, че му допадат все скъпи вещи, по това не е грях, нали? Искам да кажа, че е проява на добър вкус. —

Заобиколените от тъмни кръгове очи на Бабс се замечтаха. — Той е всичко за мен. Би трябвало и ти да си намериш приятел, Клер.

— Боби ми е достатъчен — отвърна рязко тя.

— О, той не се брои. На жената ѝ е необходим мъж, за когото да се грижи. Никой не може да се грижи за Боби. Има твърде много пари, съвсем независим е, пък и е трудничко поносим, а, мила? Не се сърдиш, че ти го казвам, нали?

— Не се сърдя — отговори Клер с безразличие.

— Имаш нужда от някой като Теди. Някой, дето да ти е признателен за всичко, което правиш за него. Тогава се чувствуваш... ами сякаш вършиш нещо смислено.

Клер допи чашата си. Доскоро твърдеше на Бабс, че е глупава, дето издържа Теди, но вече не беше сигурна. Животът бе самотен. Не можеше да престане да мисли за Хари. Колкото повече мислеше за него, толкова повече го харесваше и искаше да му помогне някак. Бабс беше права. Да се грижи за младеж като Хари, беше смислено.

Влезе Брейди и седна на бара до Клер. Стрелна Бабс с мрачен поглед и рече:

— Добре, маце, а сега бягай. Няма полза да висиш тук. Трябва да си изкарваш прехраната.

— О, остави я на мира — намеси се Клер.

— Няма нищо, тръгвам — каза Бабс и ведро се усмихна на Брейди. — Винаги сте тъй представителен, мистър Брейди. И тъй елегантен.

— Да — отвърна Брейди, като оголи златните си зъби. — Хайде, чупката.

След като Бабс излезе, Клер попита:

— Къде се загуби?

— Онзи тип ме снима — изръмжа Брейди и се навъси. — Наложил се да взема мерки.

Клер настръхна:

— Какво имаш предвид? Защо?

— Понякога все едно нямаш капка мозък, съкровище — рече Брейди търпеливо. — Ами ако някое лондонско ченге зърне двама ни на снимка във витрина на фотографско студио? Много ли ще ти е приятно?

— Какво му направи? — попита Клер, вдървена от уплаха.

— Платих на Бен да се оправи с него. Вероятно вече му е прибрал филмчето. Всичко е наред. Бен само леко го е цапардосал.

Празната чаша на Клер се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на пода.

Брейди внимателно се взря в нея и се разсмя:

— Ама значи това бил новият ти приятел! Как не се сетих! Карай, скъпа, не си струва да се вълнуваш толкова. Бен просто го е халосал. — Той се пресегна и потупа бузата ѝ с влажните си меки пръсти. — Вълнуваш се, нали?

— Не! — яростно избухна Клер. — И не ме докосвай, да те вземат дяволите!

IV

Муни дремеше на стола си. Изпружил бе крака на бюрото, а лицето му изразяваше напрежение и тревога. Сънуваше, а всеки път, когато го спохождаха сънища, те бяха свързани с личните му затруднения.

Разбуди го рязък звук от чукане по вратата и той седна, като сънено примигна, без да е сигурен дали не му се е счуло. Чукането се възобнови.

„Вероятно е Хари — помисли си той, прозина се и пристъпи към вратата. — Е, сега ще се изясни дали хрумването е било добро. Няма да се изненадам, ако е така. На момчето му сече пипето.“

Отвори и слисано погледна полицаия, който стоеше пред него.

— Мистър Муни? — попита полицаят.

— Аз съм — отговори Муни почтително. Винаги се отнасяше с уважение към полицаите. — Какво се е случило?

— Работи ли за вас един млад човек на име Хари Рикс?

Муни изпъшка.

— Само не ми казвайте, че сте го окошарили. Нямам пари за гаранция, ако за това сте дошли.

— Ранен е — рече полицаят. — Трябва да дойдете в участъка.

Муни пребледня — в моменти на умиление гледаше на Хари като на син.

— Ранен? — повтори. — Зле ли е?

— Не, не е зле. Но е преживял сътресение, нали разбирате — отвърна полицаят. Имаше едро, кръгло като месечина лице, свежа кожа, пясъчноруса коса и кротко, печално изражение. „Изражение, подходящо за погребален агент“, рече си Муни. — Искате да си отиде вкъщи и каза, че вие ще се погрижите за него.

— Естествено, че ще се погрижа — потвърди Муни, изненадан, че се чувства тъй разстроен. — Само ме изчакайте секунда да се облека и да заключа.

Влетя обратно в канцеларията. Краката му се подкосяваха, ръцете му трепереха.

„Бедата е, че остарявам — разсъждаваше наум, докато се мъчеше да навлече палтото си. — Заприличвам на грохнала дъртофелница. Тъй или иначе, и за мен е шок. Тоя момък ми допада. Ех, да имах някоя бутилка тук! Една глътка би ме оправила.“

Отвори чекмеджето на бюрото, но шишето уиски под купчината хартии отдавна си стоеше празно. Муни въздъхна, угаси лампата, върна се при входната врата, излезе и заключи.

— Готов съм — заяви на полицаия. — Какво му се е случило?

— Бил е ударен по главата. Намерих го наблизко, проснат на улицата. Отказа да отиде в болница, та го превързахме в участъка.

— Ударен по главата? — повтори Муни неразбиращо. — Искате да кажете, че някой го е ударил?

— Точно така.

— Кой? — запита Муни. — Надявам се, че сте го заловили?

— Не съм заловил никого. Сега инспекторът разговаря с Рикс.

Муни внезапно се закова и сграбчи ръката на полицаия.

— Да не са му свили фотоапарата? Струваше ми четиридесет лири преди войната, а сега не мога да го купя и на тройна цена!

— Не знам нищо за никакъв фотоапарат — рече полицаият, като откопчи ръката си. — Ако побързате, ще стигнем по-скоро.

Муни нямаше желание да върви бързо, но все пак положи усилие да се движи по-стегнато. Усещаше се потиснат и съкрушен. Мрачно си мислеше, че ако човек, достигнал до неговата възраст, не може дори да си пийне, когато има нужда, значи работата му е спукана. „Безсмислено е, Муни, приятелче, свършено е с теб. На петдесет и шест години не си в състояние да си позволиш и бутилка скоч! Така ти се пада! Не те чака друго, освен приют за бедни.“

Когато най-сетне се добраха до полицейския участък, Муни бе изпаднал в пълно униние. Натрапваше му се заключението, че всичко се е провалило, че Хари ще е извън строя, а фотоапаратът е бил откраднат.

„Никакви нововъведения занапред — мина му през ума, докато се изкачваше по стълбите зад широкия гръб на полицаия. — Точка. Не биваше да разрешава на Хари да излиза нощем. Трябваше да предвидя, че някой пиан ще се ядоса и ще го удари. Не всеки има желание да му блесне светкавица в очите. Можех да се сетя какво ще стане.“

Въведоха го в просторна канцелария. Двама цивилни офицери стояха и пушеха до незапалената камина, а Хари седеше на стол.

— Божичко, синко! — възкликна Муни и пристъпи към него. — Как си? Какво ти сториха?

Хари с усилие му се усмихна. Главата му беше бинтована, а лицето му — бледо и стреснато.

— Всичко е наред, мистър Муни. Положението не е толкова страшно, колкото тези господа се опитват да го изкарат.

Към тях се приближи един от цивилните офицери — дебел, добродушен на вид човек в торбест костюм от туид.

— Той каза, че иска вие да дойдете, затова изпратихме полица при вас. Главата му е пукната. Редно е да отиде в болница. — Офицерът погледна Хари и се намръщи. — Късметлия си, момко, че главата ти е корава като камък. Иначе щеше и повече да си изпатиш.

Хари докосна челото си и примигна.

— Благодаря, вече достатъчно ми се струпа — възрази той. — Ако нямате нищо против, бих желал да се прибера вкъщи.

— Ще те пуснем след няколко минути — отвърна офицерът. — Сега ще ни донесат по чаша чай. Няма защо да бързате — обърна се той към Муни. — Аз съм инспектор Паркинс, а онзи там е сержант Досън. — Махна с ръка към другия. — Седнете, мистър Муни. И вие не изглеждате блестящо.

Муни седна и тъй като внезапно се оказа център на внимание, уморено прокара ръка по лицето си и се помъчи видът му да не е като пред припадък.

— Всъщност се чувствавам доста зле. Голям шок изживях. Дали нямате глътка бренди?

Паркинс се усмихна.

— Бих могъл да ви намеря малко уиски, освен ако не предпочитате чай. — Изражението на Муни го разсмя, той извади от един шкаф бутилка скоч. — Винаги я държа подръка, в случай, че на някой му прилошее — каза офицерът и намигна. Подаде на Муни щедро напълнена чаша: — Заповядайте, мистър Муни. Това ще ви съвземе.

Муни с благодарност пое чашата. А винаги се бе подигравал на полицаите! Никога повече няма да постъпва така. „Страхотно свестни момчета“ — помисли си, като гаврътна половината уиски наведнъж.

— Пооправих се — рече извинително. — Добре ми дойде.

Влезе полицай, понесъл три огромни чаши чай, които остави на масата.

— Пийни, момко, и ще се почувствуващ бодър като кукуряк — каза Паркинс, като поднесе чая на Хари. — Запали си цигара, ако ти се пуши.

Хари прие предложената цигара. Въпреки главоболието се наслаждаваше на неизпитаното досега изживяване да го разтушава полицейски инспектор.

— Хари, задигнаха ли ти фотоапарата? — попита тревожно Муни.

— Не, тук е, само филмчето са взели.

Муни изпусна въздишка на облекчение.

— Няма значение. За фотоапарата се безпокоях.

— Тъй-тъй, мистър Муни — намеси се Паркинс. — Нека разменя две думи с младия ви приятел, после сте свободни да си вървите. Мистър Рикс, ако сте в състояние, опитайте се да ни помогнете. За онзи, дето ви е ударил. Казвате, че бил нисък, набит и с коса като кълчища. Лицето му не сте видели. Така ли е?

— Точно така — отвърна Хари, отпивайки от чая.

— Можете ли да добавите още някакви подробности? Как беше облечен?

— Ами не успях да го разгледам добре. Беше много тъмно. Стори ми се, че е с тъмен костюм и тъмносиня или черна риза. А, да, сега си спомням, фъфлеше и говореше на нос.

Паркинс извърна очи към Досън, който поклати глава.

— Не ни е известен, но държим да го заловим час по-скоро — заяви Паркинс на Хари. — Извършил е доста нападения напоследък. Използува велосипедна верига. Като ви махнат превръзката, ще видите отпечатъка. Тия дни трима-четирима души дойдоха тук със същите белези на лицето. При тях е било с цел грабеж, но някак не смятам, че във вашия случай това е била подбудата. Мисля, че сте го снимали, вероятно без да знаете, а той ви е халосал, за да вземе филмчето.

— О, не — възрази Хари. — Убеден съм, че не съм го снимал. Такава коса като кълчища се помни. Изобщо не бях го виждал до момента, в който ме нападна.

Паркинс разбърка чая си с писалка и се втренчи в него.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Добре, но той е държал да ви отнеме филмчето по една или друга причина. Може да сте снимали човек, за когото той работи. Сещате ли се някой да се е възпротивил, когато сте го фотографирали?

Сещаше се, естествено. Яката фигура на кавалера на Клер изникна в главата му. Хари обаче нямаше никакво намерение да въвлича Клер в истории с полицията. Това бе последното, което би сторил.

— Не — отсече той, но отклони погледа си, неспособен да срещне спокойните очи на Паркинс. — Не си спомням някой да се е противопоставил.

— Не избързвайте с твърденията — меко каза Паркинс. — Имаме достатъчно време. Размислете.

— Нямам какво да размислям — кратко отвърна Хари. — Никой не се е противопоставял.

Настъпи мълчание, после Паркинс сви масивните си рамене и рече:

— Е, да приемем, че е така. Жалко. Тоя тип е опасен, мистър Рикс. Искаме да го заловим.

— Ами не ви спирам — отвърна Хари. Тъй като бе излъгал и го болеше главата, го беше яд и на инспектора, и на себе си.

Паркинс се взря в него продължително и изпитателно.

— Смятам, че приключихме — отрони най-сетне той. — Ако впоследствие се сетите за нещо, надявам се да ме уведомите. Онзи е опасен. Лошо ще се получи, ако някоя нощ удари човек, чийто череп не е корав като вашия. И най-дребната улика би могла да ни отведе до него. Все още ли сте съвсем убеден, че никой не се е противопоставил да го снимате?

Хари усети, че пламва.

— Да, убеден съм. Но ако ми хрумне нещо, ще ви известя.

Паркинс се изправи.

— Добре. Смятам, че един сън няма да ви навреди. Отвън чака кола да ви закара. Мистър Муни ще дойде с вас. Мислите ли, че ще разпознаете нападателя си, ако го видите отново?

— О, да — мрачно отговори Хари. — Бих го познал навсякъде.

— Е, и това не е малко. Ако ви се мерне някъде, повикайте полицаи. Не се правете на герой и не действувате сам.

— Ясно — каза Хари неуверено и се изправи.

Муни го хвана за ръката.

— Аз съм с теб, синко. Не се вълнувай и се опри на мен.

След като те си тръгнаха, Паркинс угрижено погледна Досън.

— Смятам, че ще е от полза да държим този младеж под око. Знае повече, отколкото казва. Чудя се защо ли лъже. Нека Дженкинс го следи през идущите няколко дни. Струва ми се, че не е изключено да се окаже интересно да разберем кои са приятелите му.

V

Хари беше наясно, че не е тежко ранен, но се чувствуваше разнебитен, неспокоен и нервен. Добре ще дойде да прекара деня на легло, а когато Муни го поощри да си почива и през остатъка от седмицата, не се наложи да го увещава дълго.

Мисис Уестърхам си предложи услугите да му носи храна, а Рон пренесе пишещата си машина в офиса на свой приятел от Флийт Стрийт.

— Ти се отморявай и спи — заръча му. Аз няма да те безпокоя. След няколко дни пак ще си във форма.

На Хари обаче не му се спеше. Тревожеше се за Клер. Все се питаше дали бе възможно снощният ѝ спътник да е свързан със субекта с кълчищената коса. Той ли му бе наредил да вземе филмчето? И ако бе така — защо?

На Рон Хари не спомена за Брейди. Усетът му подсказваше, че преди да е получил от Клер някакво обяснение, за предпочитане е да говори колкото се може по-малко. Мина му през ума, че снощното ѝ рязко държане навярно е признак, че тя повече не желае да го види и от тази мисъл сърцето му се сви.

Мисис Уестърхам непрекъснато влизаше и излизаше. Тя бе висока кокалеста жена, слаба като кука и със сивееща коса, завита на темето ѝ като селски кравай. На Хари му беше симпатична, но сега нямаше настроение да слуша безкрайните ѝ клюки, затова повечето време се преструваше на заспал.

— Какво ви се яде на обяд, мистър Рикс? — попита тя, вмъквайки се в стаята, без да почука. — Имам чудесна треска. Или пък ще предпочетете омлет? Ама тия яйца, дето ги внасят от Полша, са много съмнителни. Друго нямам какво да ви предложа.

— Треската ме изкушава — неубедително отговори Хари. — От друго няма нужда. Ужасно съжалявам, че тъй ви затруднявам.

— Не се притеснявайте. Почивайте си и оздравявайте. Можело да ви убият, така каза мистър Муни.

Сутринта му се стори безкрайна и когато малко преди пладне чу да се звъни на пътната врата, Хари с надежда си помисли, че ще е

хубаво, ако Муни или Дорис идват да го навестят. Изпитваше нужда от присъствие и от съчувствие, но най-вече от присъствие.

Някой се качваше по стълбите. На вратата се почука и Хари викна: „Влез“, подготвен да види мисис Уестърхам.

Влезе Клер — сияеща, с елегантно късо палто, без шапка. Косата ѝ беше прибрана на конска опашка със зелена панделка. Изглеждаше много млада и лъчезарна, понесла безброй пакети.

— Здравей — приветствува го тя, като бутна вратата с крак.

Хари се изчерви, после пребледня и отново се изчерви. От изненада не можеше дума да обели.

— Как е главата? — попита Клер, като стовари пакетите върху бамбуковата масичка. Смущението на Хари я подтикна да прекоси стаята до оплутото от мухи огледало, пред което се спря, за да му даде време да се съвземе. Сетне се обърна и се усмихна. — Е, кажи нещо. Не ме зяпай, сякаш съм призрак. Ще ми внушиш, че не е трябвало да идвам.

— Стресна ме — рече той, а пулсът му туптеше лудо. — Какво правиш тук, за Бога? Как узна къде живея?

Тя пристъпи към леглото и впери очи в Хари.

— Не се ли радваш, че ме виждаш?

— Радвам се, естествено. Само че изобщо не те очаквах тук, а тъкмо си мислех за теб. Чудесно е, дето си дошла.

— Как си?

— Добре — отрони Хари, притеснен от вехтата си износена пижама и от сивата, мрачна стая. — Наболява ме главата, разбира се. Как научи?

— Пише във вестника. Веднага щом прочетох дописката, реших да дойда при теб. Обадох се в студиото и мистър Муни ми даде адреса ти. Попита дали аз съм твоята приятелка и заяви, че много бил чувал за мен.

— Той е страхотен лъжец — побърза да възрази Хари. — Не се хващай на приказките му.

— Е, рекох му, че аз съм приятелката ти. Предположих, че инак няма да ми каже адреса. Имаш ли нещо против?

— Против? Не, нямам. Ни най-малко.

— А на жената, която ме посрещна, обясних, че съм ти сестра. Сметнах, че няма да ми разреши да вляза, ако не се представя така —

изкикоти се Клер.

— Обзалагам се, че не ти е повярвала — захили се Хари. — Знаеш ли, това е изумително. Какво те накара да дойдеш?

Тя съблече палтото си и го метна на един стол.

— Ами нямах какво по-интересно да правя, пък и си помислих, че сигурно ти се хапва нещо вкусно. Когато бяхме заедно, останах с впечатлението, че не ти се случва често. Казах на жената долу, че аз ще ти приготвя обета. Тя май се почувствува облекчена. Даже бутилка уиски съм донесла, ако ти се пийва.

— Но, Клер, виж... Надявам се, че мога да те наричам Клер?

Тя се усмихна.

— Можеш. Какво да видя?

Хари понечи да седне в кревата.

— Това е безумно... Запознахме се едва завчера и...

— Намекваш, че не съм желана тук? — Очите й станаха сурови. — Искаш да си вървя?

— Не, разбира се. Не ме имай за неблагодарник. Аз съм... ами просто съм слисан, не проумяваш ли? Момиче като теб да се разкара дотук... фантастично е.

— Така ли? Тогава точка по въпроса. Аз съм тук. Не ме гледай като изтърван и ми кажи как ти е главата. Боли ли?

— Малко, но съм далеч по-добре, откакто ти си при мен.

Тя седна на кревата и започна да отваря пакетите.

— Кой беше, Хари?

— Не знам. Де да имах някаква представа... Целта му беше да ми вземе филмчето, което бях снимал.

Той обясни как му хрумнало да прави нощни снимки и как всичко протекло благополучно до нападението на мъжа с кълчищената коса.

— Не ми задигна нищо друго, освен филмчето. Полицайте допускат, че съм фотографирал някого против волята му.

— Ти... ти си ходил в полицията? — изненада се Клер, докато продължаваше да тършува из пакетите.

— Намерил ме един полицаи и ме откарал в участъка. Инспекторът предполага, че вероятно съм снимал човек, който е съучастник на онзи тип. Попита ме дали някой е възразил, когато съм го снимал. — Наблюдаваше я внимателно, но изражението й не се

промени. Изглеждаше изцяло погълната да разопакова чинии, ножове и вилици от кошницата за пикник, която бе донесла.

— А имало ли е такова нещо? — подметна тя нехайно, докато поставяше в две чинии тънко нарязана пушена съомга.

— Пред инспектора отрекох, но не беше вярно.

— Примамливо е, нали? — Тя посочи пушената съомга, после се намръщи и изпитателно се взря в него. — Какво значи това? Кое не било вярно?

— Че никой не е възразил: един се възпротиви.

Тя настойчиво впери очи в него, сетне възкликна:

— О, Хари, ама че съм глупачка! Нима ти си ме снимал снощи? Какво ли си мислиш за мен! Не те познах, честна дума... Ти си бил, така ли?

— Ами да — измънка Хари с неудобство.

— Толкова съжалявам... Аз... видях някакъв човек да насочва обектив. Не се загледах, пък и беше тъмно. Нямах представа, че работиш нощем. После светкавицата ме заслепи. Стреснах се... О, Хари, наистина съжалявам ужасно!

— Няма защо — усмихна се Хари. — Но действително се почувствувах засегнат. Реших, че искаш да ме разкараш.

— Никога не бих постъпила така — меко изрече Клер и положи ръка върху неговата. — Вярвай ми, Хари.

— О, да, вярвам ти. — Той се поколеба, но продължи: — Ама приятелят ти се стегна. Всъщност се държа доста отвратително.

Клер се засмя изкуствено.

— Кой, Робърт ли? О, не му обръщай внимание. Такъв си е. Затова ли си премълчал случката пред полицията?

— Донякъде, Сметнах, че може да вземат да ме разпитват за подробности, а не исках да те забърквам.

— Щеше да е без значение — нехайно отвърна тя и придърпа бамбуковата масичка до кревата. — Уверявам те, Робърт няма нищо общо с нападението.

— Не съм и допускал противното — каза Хари, не съвсем убеден. — Но нали знаеш какви са полицаите. Кой е той, Клер? Или не е моя работа?

— О, това е шефът ми — рече припряно тя. — Хайде да ядем.

— Шефът ти? — учуди се Хари, поемайки чинията с пушена съомга, която тя му подаваше.

— Точно така. Моят агент. Името му е Робърт Брейди.

— Той спомена ли нещо за мен?

— Не, не. Усетих, че ще вдигне скандал, затова просто си продължих по пътя. Той все вдига скандали. Понякога се държи ужасно дори с мен.

— Сериозно? — възмути се Хари. — Ех, да ми падне...

— Недей. По-добре си нямай вземане-даване с него. Не искам той да знае за теб. Ако разбере, че се срещаме, ще побеснее. Осигурява ми доста договори. Няма да ми създаваш спънки, нали?

— Имаш ли чувства към него?

— Абсолютно никакви! За мен той е тлъста, суетна свиня. Но понеже ми е шеф, налага се да се съобразявам...

— Та той няма никакво право да се меси в личния ти живот — изтъкна Хари. — Дори да ти е шеф.

— Той обаче смята, че има. До днес това нямаше значение, но сега, когато те има теб... е, трябва да внимавам.

Думите ѝ бяха тъй неочаквани, че Хари я зяпна.

— Наистина ли го мислиш?

— Кое?

— Дето го каза за мен — че ме имало.

— Ами няма ли те? — Тя се наведе и пхна пръст в джобчето на пижамата му. — Щом ти искаш да се виждаш с мен, и аз искам да се виждаме.

Хари отмести чинията и прегърна Клер. Обсипа я с целувки, притискаше я към себе си, усещаше как тя цяла трепери и жадно търси устните му.

VI

Три поредни сутрини Клер идваше при Хари и му носеше храна, цигари, списания и цветя. Хари възразяваше, че не може да приема нейните подаръци, но тя пренебрегваше протестите му. Обясняваше му, че е болен и че е общоприето болните да бъдат глезени от своите посетители. Ако възнамерявал да се държи глупаво, тя нямало да се веене повече.

Часовете, които двамата прекараха заедно за тези три дни, създадоха помежду им връзка, за каквато иначе щяха да са необходими няколко месеца. След като се увери, че Хари отвърща на любовта ѝ, Клер престана да крие чувствата си. Той бе смаян и обсебен от собственическото ѝ отношение към него.

До събота се възстанови напълно и като се изключи белега на челото, от преживяното в онази нощ остана само лошият спомен. Клер заяви, че преди той да се върне на работа, непременно трябвало да излезе един ден сред природата, и обеща да го заведе в неделя, с колата си.

Рон бе слушал много за посещенията на Клер, но не беше я виждал. Когато в неделя заран тя пристигна, той все още се излежаваше, но щом Хари слезе на улицата, тутакси скочи от кревата и отиде до прозореца. Хари тъкмо я поздравяваше на вратата. Клер изглеждаше извънредно привлекателна и млада, облечена в бял пуловер и тъмнозелен панталон. На Рон веднага му стана ясно защо Хари е тъй безумно влюбен в нея. Докато наблюдаваше как се качват в смарагдовозелената ѝ спортна кола, си мислеше, че момиче с такава външност е способно да върти всеки мъж около пръста си. Тъй или иначе, личеше, че двамата са безоблачно щастливи. „Дано бъде тъй и за в бъдеще“ — каза си Рон.

Хари никога не бе имал възможност да се научи да шофира и се впечатли от скоростта, която Клер развиваше. Тя за броени секунди профуча от Слоун Скуеър до Уестърн Авеню.

След четиридесет минути стремително каране Клер спря на тесен селски път. Наоколо се издигаха горички и високи тревисти

хълмове и бе така тихо и усамотено, сякаш те бяха единствените хора в света.

— Нека оставим колата тук — предложи тя и излезе. — Можем да се разходим нагоре и да обядваме в гората. След това ще се изкачим на хълма да се полюбуваме на изгледа. Оттук се виждат почти всички графства около Лондон.

Тръгнаха през спокойната сенчеста гора и стигнаха до полянка, осеяна със сини диви зюмбюли.

— Какво ще кажеш? Харесва ли ти? — попита тя, като се отпусна на тревата и му се усмихна. — Хайде да хапнем. Умирам от глад.

По-късно, след като привършиха обед и Клер прибираще съдовете в кошницата, Хари рече:

— Знаеш ли, Клер, просто не ми се вярва... Все си мисля, че изневиделица мандалото ще хлопне...

— Какво имаш предвид? — вдигна очи тя и се намръщи.

— Гложди ме въпросът защо се спря на мен. Какво съм способен да ти предложа аз, Клер? Вероятно има стотици мъже, в които би могла да се влюбиш. Защо избра мен?

— Скъпи, толкова често го повтаряш! — отвърна тя и го потупа по рамото. — Приеми, че те намирам различен от другите мъже. Никога не се променяй, Хари. Остани такъв, какъвто си сега. И ме остави да върша всичко за теб.

— Но точно там е бедата — с тревога възрази Хари. — Ти правиш твърде много за мен. Аз също искам да направя нещо за теб. Непрекъснато разсъждавам. Ще трябва да се уредя на по-добра работа.

— Че защо? — сърдито го изгледа Клер.

— Защото с пет лири седмично не съм в състояние да ти осигурявам всичко, с което си свикнала. А държа да ти го осигуря.

— Аз обаче не държа! — възкликна Клер. — Не разбираш ли, че разполагам с каквото желая? Дори да не беше така, бих могла да намеря десетки мъже, които да ми предложат пари, подаръци, приятни прекарвания. Но не ми се ще. Омръзнало ми е, повдига ми се от мъже, които са готови да ми набавят какво ли не! — Тя положи глава на рамото му. — Слушай, Хари, бъди разумен. Първо на първо, няма смисъл да се женим. Обясних ти отношението си към брака. Свободата ми е необходима. Знам, че звучи грубо, но само така можем да бъдем

щастливи заедно. Обичам те. Цялата съм твоя. Но ми е недопустимо да се откажа от сегашния си живот. Не ми е по силите да домакинствувам. Ако можех, бих го направила, но твърде добре се познавам. Ще изтрая около месец, не повече. По-дълго няма да изтърпя такова положение. Ти нямаш представа каква съм всъщност. А и не ми се ще да си наясно, но скоро ще разбереш, ако непрестанно сме заедно.

— Ама, Клер... — започна Хари.

— Недей... Или ще се съгласиш с тия условия, или ще престанем да се срещаме.

— Но аз те обичам! Искам да се ожения за теб. Не веднага, естествено, но като си стъпя на краката и взема да печеля повече... Желанието ми е да осигурявам издръжката ти и да се грижа за теб. Ако двама души се обичат...

— Няма да стане, скъпи — твърдо отсече тя. — За мен работата е важна и няма да се откажа от нея. Ако знаеше колко съм се борила, за да бъда сега независима, не би очаквал да зарежа всичко току-тъй. В случай, че нещо се обърка, не бих успяла да започна отначало. Просто не бих успяла. Трябва да ме приемеш такава, каквата съм, или ще приключим всякакви отношения. И си избий от главата мисълта за женитба. Нека се срещаме колкото се може по-често. Нека заедно да изживяваме щастливи и приятни мигове. Не се тревожи за пари. С мен няма да харчиш нищо. Ще се разхождаме с колата или ще си стоим в моя апартамент. Не искам нито да ме водиш по заведения, нито да ми купуваш подаръци. Обещавам ти, мили, няма да ти струвам нито пени. Единственото, за което копнея, си ти — да бъдеш до мен, когато съм самотна, да разговарям с теб, да разчитам на теб. И, Хари, това няма да е едностранно. Аз съм изцяло твоя, винаги когато кажеш.

Хари я гледаше отчаяно.

— Не, ти си в грешка. Така не е естествено. Ако двама души се обичат, няма друго решение, освен да живеят заедно. Тази твоя представа е сбъркана. Не почива на никаква основа.

— Нито пък аз — горчиво вметна тя за негова изненада. — Няма смисъл, Хари. Приеми ме такава, каквата съм, или да забравим един за друг. Не го желая, но ти не можеш да ме промениш. Никога няма да можеш. — Тя пъргаво се изправи. — Хайде да се размърдаме. Да се изкачим на хълма.

Хари я прегърна силно.

— Наистина ли ме обичаш, Клер?

— Знаеш, че те обичам. Бъди търпелив с мен, Хари. Нека стане както аз искам.

— Добре — отстъпи Хари и я целуна. — Трябва да се радвам и на толкова. Ще бъда търпелив, само и само да останем завинаги заедно. Боя се да не те загубя.

— Ако сме обвързани, е много по-вероятно да ме загубиш. Да сложим точка по въпроса засега, Хари. Няма полза да предъвкваме едно и също.

— Нали не заради онзи твой шеф се страхуваш да се омъжиш за мен? — рязко попита той.

Тя извърна поглед, но той успя да види странния израз на очите й.

— Не се страхувам. Не е това думата. Но от значение ли е? Няма да получавам никаква работа, ако се оженя за теб. А не мога да се препитавам от въздух. Робърт ме смята за своя собственост. Нека си се заблуждава. Той не ми пречи. Ей, не ме гледай така. Не ми е никакъв. Честна дума, Хари!

Разговорът до голяма степен им развали прекарването, макар че Хари се постара да изглади нещата. Докато се катереха по хълма, се утешаваше, че Клер поне е почитена с него. Не беше скрила нищо. Ала как ненавиждаше той Робърт Брейди! С какво право смяташе Клер за своя собственост?

Въпреки доводите на Клер Хари все още бе твърдо решен да се ожени за нея. Най-неотложното бе да намери начин да изкарва пари. Време беше да се стегне. Време беше да престане да обикаля улиците за шест лири седмично. А може пък да бе добра идея да открият портретно студио... Ако го разработят успешно, то би могло да носи прилични суми и тогава Хари ще е в състояние да задоволи всички желания на Клер. И ще се оженят. Е, няма да е скоро, но дотогава ще продължат да се срещат, постепенно той ще обори нейните възражения и ще направи всичко възможно да я откъсне от Брейди.

Пиха чай на един тревист склон, който плавно се спускаше към главното шосе за Лондон. Седяха и наблюдаваха колите, завръщащи се в града. От височината те изглеждаха като детски играчки и благодарение на това те приятно осъзнаваха усамотението си.

— Щастлив ли си, Хари? — внезапно попита Клер.

— Да. Следобедът беше чудесен. Само дето много бързо мина. Искаш ли да отидем на кино, като се приберем? А за после знам едно ресторантче в Сохо, където ще е хубаво да вечеряме.

Тя поклати глава.

— Не, не ми се ходи нито на кино, нито на вечеря в заведение. Вкъщи е пълно с храна. Ще идем там и ти ще ми говориш, докато аз изгладя няколко рокли. Ето как ще постъпим.

— Ама сигурна ли си, че не ти се ходи на кино? — рече разочаровано Хари. Щеше му се да ѝ се отплати някак за излета, на който тя го бе завела.

— Мразя кината в неделя. Човек трябва да се реди на опашка и залите са претъпкани. Не, дай да вървим вкъщи, там ще ми правиш компания.

— Добре. Но още не е време да потегляме, нали? Часът е едва пет. Или предпочиташ да си тръгваме?

— Не. Искам да останем. И, Хари...

Той я погледна и сърцето му се разтуптя лудо от изражението на очите ѝ. Тя го придърпа към себе си, притисна лицето му между дланите си и го целуна.

— Сега, Хари. Не ми се чака повече. Никога не бива да се чака — изрече пламенно, плъзна ръце под сакото му надолу по мускулите на гърба, а устните ѝ се разтвориха под неговите.

ТРЕТА ГЛАВА

I

Алф Муни не повярва на ушите си, когато Хари му съобщи, че е променил становището си и че ако Муни все още желае, е готов да влезе в съдружие с него.

През няколкото дни, докато Хари отсъствуваше, работата бе вървяла толкова зле, че Муни се съмняваше дали в петък ще има достатъчно пари за заплатите. Установи, че Хари е двигателят на цялата дейност и че не си струва да държи другите двама фотографии.

И точно сега, когато бе на път да реши, че единственият му изход е да закрие студиото, за да преустанови загубите, се появяваше Хари и предоставяше своя капитал. На Муни му идеше да хвърля шапка от радост.

— Обмислих предложението ви, мистър Муни, и смятам, че все пак мога да опитам.

Със светнали от възмущение очи Муни се надигна от стола и тупна Хари по ръката.

— Викай ми Алф, синко! — възкликна той с плам. — Да опиташ? Сто на сто е сигурно, че ще успееш! Ех, по дяволите! Ако имах пури, щях да те почерпя една по този случай!

Ако не беше толкова възторжен, Муни щеше да забележи огромната промяна, настъпила у Хари от последната им среща насам. Той изглеждаше някак по-възрастен, по-улегнал и решителен.

— Моля ви, не се въодушевявайте прекалено — рече Хари. — Може да не ви допаднат моите условия.

— Въодушевен ли? — попита Муни, разтреперан от радост. — Не съм въодушевен, ами нещо повече! — Той избърса лице с носната си кърпа. — По дяволите, та това е най-добрата новина от седмици! — Хвърли на Хари подозрителен поглед. — Условия ли? Какви условия?

— Обмислих предложението ви в подробности — повтори Хари — и ако ви устройва, ще вложa сто лири. Нито пени повече.

Муни бе тъй настървен за пари, че би склонил и на половината сума, но в името на репутацията си, а и по навик, взе да се пазари.

— Сто лири? Че това е нищо и половина, синко! Докарай ги до двеста и петдесет и дай да си стиснем ръцете. По дяволите! Само фотоапаратът ще струва шестдесет, ако имаме късмета да намерим подходящ...

— Фотоапаратът няма да струва нито пени — възрази твърдо Хари. — Ще използваме лайката, с която работим и сега. Всичко, от което се нуждаем, е сносен увеличител и няколко лампи. Знам откъде мога да купя увеличител за тридесет лири, а лампите няма да излязат повече от двадесет. За студио можем да пригодим това помещение — ремонтът ще глътне около двадесет лири. И ще останат тридесет за хартия, рамки, паспарту и текущи разходи.

Муни тежко се отпусна на стола. Видът му беше като на човек, току-що открил змия в леглото си.

— Малко ти се откъсва от сърцето, момко — каза, почесвайки се по челото. — Пък и студиото ще се помещава в моята канцелария...

— А къде другаде? — попита Хари. Беше прекарал безсънна нощ да гради планове за студиото, бе държал Рон буден до късно, излагайки му доводите си за и против това дали да вложи капитала си в начинанието на Муни. Рон възразяваше, но Хари бе обсебен от мисълта за Клер и накрая успя да го убеди. — Дорис иска задната стая за проявяване и копиране. Предната ще бъде приемна и чакалня. Там ще определяме часове на клиентите. Ще сложа преграда, за да се получи гардеробна. Това е достатъчно за едно студио. А и площта е колкото трябва.

— Ами аз къде ще се дяна? На улицата ли ще вися?

— Сятам да седите в приемната — ще определяте часовете, ще убеждавате клиентите да поръчват снимки в големия размер, а не в малкия, и ще водите счетоводството.

— Че откъде-накъде, по дяволите? Това е работа на Дорис!

— Дорис ще бъде доста натоварена. Иначе ще се наложи да напусне. Нямаме място за безделници, мистър Муни.

— Какво искаш да кажеш? — повиши глас Муни и застина като истукан. — Мен ли наричаш безделник?

Хари се ухили.

— Само обяснявам, че всички ще се бяхтим здравата, и толкоз.

— Толкоз, а? — отрони Муни горчиво. — Виж какво, преди да се разпореждаш, нека видим парите ти — черни ли са, бели ли са. Още не си съдружник, имай го предвид.

— Аз ще купя оборудването — меко отговори Хари. — И ще поема разходите по преустройството на помещението. Въпросът е не да се видят парите ми, а да се види резултатът от тях. Естествено, ако не желаете да работим при тези условия, няма какво повече да говорим. Все още не съм съвсем убеден, че ще потръгне.

Муни отвори уста, после я затвори, подръпна дългия си тънък нос и се почеса по челото. Разбра, че си е намерил майстора и няма накъде да мърда.

— Хари, ще са ни необходими оборотни средства — рече, като с мъка овладяваше гласа си. — Нямам пари да платя на хората в петък.

— Аз ще имам грижата — отвърна Хари. — Ще се споразумеem да получавам петдесет процента от печалбата и ще ми давате пет процента върху моя капитал.

На Муни му дойде много.

— Чакай, как тъй? Такива бяха условията, когато щеше да влагаш триста лири! Проклет да съм, ако ме изпързеляш така, при положение, че отпускаш някаква си жалка стотачка.

— Не ви пързелям. Това е сделка. Ако двама съдружници предприемат нещо съвместно, обикновено и двамата участвуват с равен капитал. Бих могъл да поискам седемдесет и пет процента от печалбите, понеже набавям целия нов капитал.

Муни сграбчи шапката си с двете ръце и я смъкна от главата си.

— Ти... ти, кръвопиец такъв! — изрева той. — Ами клиентелата и наемът? Ами обзавеждането и фотоапаратите? Те струват стотици.

— Е, добре, мистър Муни, но ако не се лъжа, току-що споменахте, че нямате средства за заплатите.

Муни запокити шапката на пода и я ритна.

— Цялата беля дойде от тая мадама! — кресна той и удари с юмрук по бюрото. — Тя те е подучила! От един километър го нюхам! Преди да я срещнеш, беше кротък, почтен младеж, а сега си хищна акула!

— Тя изобщо не е в течение — рече Хари и се засмя. — Истината е, че ми омръзна да живея в недоимък. Искам да се ожена.

Муни вдигна шапката си и тъжно се зае да я отупва.

— Знаех си! Ще се жениш, а? Е, това съвсем ще те закопае. Само се утешавам, че и аз ще помогна за целта. Хубаво, момко, нека бъде по твоemu. Ще се съглася с условията и ще освободя стаята. Твърде стар и уморен съм, за да се боря с теб, Хари. Но имай си едно наум, че ме наскърби. Никога не съм допускар, че ще доживея да ме подритваш. Никога. Възползуваш се от мен, понеже съм стар и съсипан.

— Няма да ме разколебае с театрални изпълнения — отвърна кротко Хари. — Преигравате и сте съвсем наясно.

Муни го зяпна, зачуди се как да постъпи и накрая се разкикоти.

— Добре, по дяволите! Успя да ми стъпиш на шията. Я ме запознай с своята. Щом така те е променила, може да повлияе и на мен.

— Нали ви казах, че няма и представа с какво съм се захванал. Е, значи се споразумяхме, така че можем да отидем при адвокат и да узаконим положението. После ще купя оборудването. Ако не протакаме, нищо не пречи да започнем след няколко дни.

— При адвокат? — повтори Муни и ококори очи. — Не е необходимо да прахосваме пари за адвокатски хонорари, синко. Нали си вярваме?

— Ако държим всичко да е както трябва, нужно е да го имаме черно на бяло. Не че не ви вярвам, а се надявам и вие да ми вярвате, но искам юридически документ за съдружие и няма да отстъпя.

Муни нахлупи шапката и бавно се изправи.

— Не знам каква муха ти е влязла в главата... Какво прави през уикенда?

— О, нищо особено. Ще тръгваме ли?

— Я да накарам някой побойник да тупне и мен по главата — каза мрачно Муни. — Може да ми се отрази положително. — Внезапно се разведри. — Защо не ми заемеш една лира, синко? Сега сме съдружници и е редно да си помагаме. Малко съм притеснен в момента.

— Съжалявам, мистър Муни, но и аз съм притеснен. Парите са нужни за други неща.

Муни размахна юмрук към тавана.

— Жени! — избухна. — Все едно и също! Когато някой будала се оплете с жена, съсипва и себе си, и околните. Хайде, давай, изпий ми кръвчицата!

И Муни съкрушен излезе.

II

Хари се прибра на Ланок Стрийт малко след седем, уморен, но доволен. Тържеството му не беше пълно, тъй като вечерта Клер трябваше да работи и нямаше да се срещнат. Хари й телефонира с надеждата да си поприказват дълго, но тя явно бързаше и съкрати разговора. Все пак му обеща да се видят на другата сутрин. Покани го в апартамента си.

Хари пипнешком се изкачи по тъмното стълбище, сред неизбежната миризма на варена риба. Надяваше се да заvari Рон в стаята. Новото съдружие просто изискваше да го полелят.

Рон бе там, но се готвеше да тръгва. Когато Хари влезе, тъкмо обличаше шлифера си.

— Излизаш ли? — попита разочаровано Хари.

— Здравей — обърна се Рон. — Тъкмо ме хвана на вратата. Как мина?

— Всичко е уредено. „Муни и Рикс“ — така ще пише на фирмата пред студиото.

— Чудесно — усмихна се Рон. — Бас държа, че старият Муни се е вкиснал. Притисна ли го до стената?

— Всичко стана както го исках. Ей, налага ли се да излизаш? Мислех си да отпразнуваме събитието.

— Отпразнувай го с приятелката си. Или и тя ще излиза?

— На работа е.

— В странни часове е заета. Не смятах, че моделите работят тъй късно. Е, извинявай. Имам среща с един човек, от когото очаквам известна информация. Но уговорката ни е чак след девет. Защо да не вечеряме заедно в кварталната кръчма?

Предложението допадна на Хари и двамата поеха навън. Докато крачеха към кръчмата, той разказа на Рон как е провел разговорите за съдружието.

— Просто не съм на себе си от радост. Всичко се развива чудесно. Намерих мощен увеличител и успях да избира осветителен комплект, който ще дава желаните резултати. С Муни решихме какъв

ремонт да се направи. Той се съвзе от първоначалния шок и сега е запален не по-малко от мен.

В претъпканата кръчма те си пробиха път до снекбара. Там навалицата беше по-рехава и те успяха да се настанят на две високи столчета край тезгяха.

— Трябва да призная, че твоето гадже смогна да те извади от летаргията — рече Рон. — Напоследък се тревожех за теб, Хари. Движеше се като по коловози.

— Така беше. Нали разбираш, Рон, надявам се да се ожения за нея. Налагаше се да предприема нещо, за да изкарвам повече пари. Не мога да се ожения, ако не съм в състояние да й осигурявам всичко, с каквото е свикнала.

— Бракът не бива да започва по такъв начин — поклати глава Рон. — Ако двама души се обичат...

— О, знам — прекъсна го Хари и се намръщи. — Но в днешни дни е друго...

Рон се опита да спори, но скоро се отказа.

— Постъпи както си решил, Хари, но бъди предпазлив.

Той потропа по тезгяха, за да привлече вниманието на бармана, и поиска говежда саздърма и туршия.

— А ти какво ще вземеш?

Хари поръча същото, както и две халби бира.

— Е, на добър час — пожела Рон, когато бирата пристигна. — Наздраве за „Муни и Рикс“ — дано забогатеят!

— С какво си зает тая вечер? — попита Хари, когато започнаха да се хранят. — Спомена, че е по работа.

— Точно така. Смятам, че съм по следите на нещо любопитно, от което ще излезе интересна статия. Едва ли си чувал за джебчийската банда от Уест Енд. Членовете ѝ се подвизават вече цяла година, а полицията не е заловила ни един. Не е за вярване, че всяка нощ в Уест Енд биват ограбени ценни вещи от двадесет-тридесет души. Никой не е наясно в какво се състои системата им. Разговарях с твоя приятел инспектор Паркинс и той допуска, че действуват по двойки. Предполагането му е, че кражбите се вършат от момичета, които предават плячката си на съучастник. Няколко момичета са били отведени в участъка по обвинение на потърпевшите, но липсващите предмети никога не са били намирани у тях, затова обвиненията са

отпадали. От известно време слухтя и се опитвам да се добера до вътрешна информация за бандата, и мисля, че открих човека, който ще проговори. Имам среща с него довечера в кафенето „Ред Съркъл“ на улица Атенс.

Но Хари бе твърде погълнат от плановите си за съдружие, за да се развълнува от някакви си джебчии, и не обърна внимание на приказките на Рон. Питаше се дали да каже на Клер какво е предприел, или да изчака, докато се изясни дали съдружието ще се окаже успешно. Реши да изчака.

След като Хари и Рон се нахраниха, всеки пое по пътя си. Рон се отправи към Уест Енд, а Хари неохотно се прибра на Ланок Стрийт.

Около час изготвя приблизителни планове на студиото, определи места на лампите, отбеляза къде ще има нужда от нови контакти и електрически ключове. На следващата сутрин първата му задача щеше да е да повика електротехник, който да ги постави. Ех, ако можеше да убеди някоя прочута актриса — от рода на Ана Нигъл или Гъртруд Лорънс например — да се фотографира при него! Сигурен бе, че с такава снимка на витрината бизнесът ще потръгне.

Докато лежеше в кревата и си блъскаше главата как да постигне това, внезапно му хрумна, че портрет на Клер ще свърши същата работа. Знаеше точно как да я освети и можеше да си представи резултата тъй ясно, сякаш вече го виждаше. Реши да обсъди с нея въпроса още на другия ден.

Обсаждан от безброй мисли, Хари успя да задреме едва след полунощ. Сепна го тропане по вратата — струваше му се, че е спал само няколко минути.

Сънено потърси ключа на лампата и светна. Погледна часовника си — минаваше един и половина. Чуването се повтори и вратата се откряна.

Хари се измъкна от кревата и навлече халата си, за да пресрещне мисис Уестърхам, също по халат, която му се видя странна с увисналите на раменете плитки и тревожно ококорените си очи. Зад нея изникна мъж с мушама и мека шапка.

— Какво има? — стреснато попита Хари. После разпозна инспектор Паркинс и сърцето му подскочи от уплаха.

— Хайде — обърна се Паркинс към мисис Уестърхам. — Връщайте се в леглото. Простете, че ви обезпокоих. Вие също

извинявайте за безпокойството, мистър Рикс.

Хари седна на ръба на кревата, зяпнал от изумление пред Паркинс, който вежливо, но твърдо избута мисис Уестърхам от стаята.

— Е, млади момко — започна Паркинс, като се върна и застана пред Хари. — Имам лоша новина за вас. Приятелят ви Роналд Фишър е претърпял злополука.

— Рон? — възкликна Хари. — Какво се е случило?

Паркинс придърпа един стол и се настани с лице към Хари.

— Същото каквото и на вас. Намерихме го на Дийн Стрийт преди около час. Бил е халосан по главата с велосипедна верига.

Настъпи продължително мълчание. Паркинс седеше неподвижно и наблюдаваше Хари с безизразно лице.

— Тежко ли е ранен? — попита Хари накрая.

— Боя се, че да. Помните ли, споменах ви, че някой ден онзи негодник ще тресне някого, чиято глава няма да е корава като вашата — ето, че стана.

Хари ужасено изглежда инспектора.

— Той... той не е мъртъв, нали?

— Не, не е мъртъв, но положението му е много лошо. Идвам от болницата. По-зле не може да бъде.

— Възможно ли е да го видя?

— О, не. Едва ли ще пускат при него посетители засега. Краят на веригата е ударил основата на врата му. Не е изключено да остане парализиран. Рано е да се каже, но дори да оживее, вероятно години наред ще бъде половин човек.

Хари застина. Призля му.

„Не го ценях достатъчно — мислеше си. — А толкова време бяхме съквартиранти. Изживявал съм хубави моменти с него, а възприемах отношенията ни като даденост. И сега... Ех, как ще ми липсва!... Ще ми е нетърпимо скучно и тъпо без Рон. Горкият! А можеше и на мен да се случи! Какъв звяр! Да осакати Рон! Но защо? Защо го е направил?“

— Той има ли някакви близки? — попита Паркинс, прекъсвайки разсъжденията на Хари. — Дойдох тук, понеже в портфейла му намерих визитки с този адрес, но ако има съпруга или други роднини, ще се наложи да изпратя някой да им съобщи.

— Има съпруга — промълви Хари. — Вероятно ще е по-добре аз да се видя с нея.

— Щом искате. Трябва да бъде уведомена. Ако предпочитате, ще изпратя някой офицер.

Хари поклати глава.

— Не, ще отида аз. Предполагам, че ще открия адреса из книгата на Рон. А и главния му редактор е нужно да бъде предупреден. От вестника вероятно ще му помогнат някак.

— Хубаво, а сега, след като решихме как да подходим, дайте да си поговорим малко двамата. По всичко личи, че вие и вашият приятел сте били нападнати от един и същ човек. Имате ли представа каква е причината?

— Не. Аз самият се чудя.

— Какво е търсил Фишър в Сохо в дванадесет часа през нощта?

— Ще ви кажа. Очакваше да получи сведения. Обясни ми, че имал среща с някакъв тип, който разполагал с данни за джебчийската банда.

— Така значи. — Паркинс изглеждаше заинтригуван. — Миналата седмица разговарях с него по този въпрос. Искаше да пише статия по темата и дойде при мен за информация, но нямах какво да му предложа, освен голите факти. С кого е имал среща?

— Не уточни.

— А къде щяха да се видят?

— В някакво кафене в Сохо. Той спомена името, но аз... не се сещам какво беше. Знаете ли, не ми беше особено интересно и не слушах внимателно. Май подметна, че било на улица Атенс.

— Трябва да се сетите — рязко каза Паркинс. — Разберете, Рикс, не сте ни полезен нито в този случай, нито във вашия собствен. Все пак някой се е противопоставил да го снимате онази вечер, нали?

— Е, да — смени цвета си Хари. — Но той няма нищо общо с произшествието.

— Откъде сте сигурен?

— Известно ми е кой е. Работи в рекламата.

— Как се казва?

— Робърт Брейди — отговори Хари враждебно, питайки се дали Клер ще му се ядоса, като й стане ясно, че е дал името на шефа й на полицията.

— Защо премълчахте това преди?

Хари се поколеба, но рече:

— Ами той беше с едно момиче, което познавам. Не исках да я замесвам.

— Коя е тя?

— Годеницата ми. Съжалявам, но няма да ви кажа името ѝ. Нито тя, нито Брейди имат нещо общо със случая.

— Годеницата ви, а? — Паркинс му отправи дълъг, изпитателен поглед. — Познавате ли Брейди?

— Не лично. Той е агент на моята годеница. Не обича да го фотографира.

За успокоение на Хари Паркинс сякаш загуби интерес към Брейди.

— Нека се върнем на кафенето — заяви, като положи ръце на коленете си. — Искам да изясним как се нарича. Помислете си хубавичко.

Хари се вгълби, но думите на Рон му убягваха.

— Съжалявам, не се получава. Изскочило ми е от ума.

Паркинс отправи очи към часовника си. Беше два и десет.

— Така. Предлагам да си сложите нещо на гърба и да отидем до улица Атенс. Ще извървим и двата тротоара — не е изключено да се подсетите кое е заведението. Колата е отпред. Ще бъдем в Сохо за десет минути.

— Сега?

— Да, сега — отсече Паркинс.

— Е, добре — съгласи се Хари и започна да се облича бързо.

Паркинс запали цигара и се отпусна на стола.

— Фишър беше свестен момък. Неведнъж е идвал при мен за съдействие. Харесваше ми. Готов съм да се обзаложа, че е попаднал на следа за джебчиите и те са му запушили устата. Докторът твърди, че е възможно да не дойде в съзнание със седмици, та няма смисъл да се чака подобрението му. Не бива да губя време, ако искам да хвана извършителя.

— Смятате ли, че човекът, който ме удари, има някаква връзка с бандата? — попита Хари, докато навличаше палтото си.

— Даже бих казал, че е от шефовете. Затова нямам търпение да разбера защо е задигнал това ваше филмче. Според мен вероятно сте

фотографирали някой от бандата. Бил е на втори план и не сте го забелязали. Нещо такова е станало. Готов ли сте?

Хари последва инспектора и излязоха от стаята.

Въпреки че минаваше два, мисис Уестърхам се моташе из преддверието. Тя изскочи веднага, щом чу стъпките и пребледня, като видя Хари да слиза с инспектора.

— Нали не ви отвежда? — ахна тя и се вкопчи в ръката на Хари.

— Всичко е наред — отговори Хари. — Рон е претърпял злополука. Аз просто помагам на полицията. Ще ви разправа, като се върна.

Той освободи ръката си, усмихна се насила и припряно сподире инспектора.

— Тя май помисли, че ме арестувате — каза, след като се качи в колата и седна до Паркинс.

Паркинс изсумтя и заповяда на униформения шофьор да кара към улица Атенс. Стигнаха изненадващо бързо. Почти нямаше движение, само около Пикадили все още се мяркаха неколцина минувачи, при чийто вид Паркинс изхъмка недоволно.

— Ето, такива ни създават сума грижи. Обикалят из Уест Енд да търсят момичета, а като попаднат на някое и то ги обере, тичат при нас. Ако си стоят по-далеч от Уест Енд, няма да си губят парите — проклети глупаци!

Хари изведнъж усети, че го побиват студени тръпки. Сети се за Сам Уингейт — той се бе запознал с Клер на улицата и беше останал без портфейл. Дали Клер... Но това бе невъзможно! Съзнанието му се пренесе на Брейдн и субекта с кълчищената коса. Призля му. Дали Клер бе свързана с бандата? Тя му бе подхвърлила портфейла. Спомни си думите на Рон за използвания метод. Отказваше да повярва, искаше да изхвърли тази мисъл от главата си. Беше случайно съвпадение. Другото бе недопустимо! Но ще трябва да я предупреди. Тя не бива никога повече да се поддава на подобни опасни и глупави пориви. Рискуваше да се озове в участъка.

Автомобилът спря на Дейн Стрийт и Паркинс излезе.

— Нататък ще вървим пеша. Сега гледайте внимателно. Тук има около дузина кафенета. Вижте дали ще разпознаете името.

Улица Атенс беше тясна, с мъждиво осветление, но оживена, със строени от двете страни по протежението ѝ магазини, кафенета и

кръчми. Един-двама скитници стояха под уличните лампи, но щом видяха масивната фигура на Паркинс, потънаха в мрака.

Хари пое по улицата, като се взираше във фасадите на тъмните магазини. В другия край забеляза голяма американска кола, спряла пред някакво заведение. Когато се приближи, съзря фирмата и сграбчи ръката на Паркинс.

— Това е! — възкликна развълнувано. — Кафене „Ред Съркъл“. Сега си спомних.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Добре. Връщайте се в колата и ме чакайте там. Ще вляза вътре.

— Не мога ли да дойда с вас?

— Не и с този белег — кратко възрази Паркинс. — Не бива да се появявате в такъв вид. Не е безопасно за вас.

Хари стоеше и гледаше как Паркинс се упътва към кафенето. Щеше му се да го последва, но разбираше, че основанията му са разумни.

Инспекторът беше почти до кафенето, когато вратата внезапно зейна и излязоха четири залитащи момичета. Високият им смях и кресливите гласове смутиха нощната тишина.

Едната — тъмнокоса, облечена в кожено палто — се кикотеше неистово и се олюляваше, увиснала на ръката на друга. И четирите се държаха като пияни. Насочиха се към американската кола, продължавайки да се кикотят и да се бутат.

От автомобила излезе мъж и отвори задната врата. Хари тутакси го позна — Робърт Брейди! Дори на мътната светлина от уличната лампа беше сигурен — това бе Брейди. Арогантността, килнатата назад мека шапка и широките, яки рамене не можеха да бъдат сбъркани. Със свито сърце Хари се взря по-внимателно в момичето с коженото палто. Беше Клер!

Брейди стисна ръката на Клер и грубо я разтърси. Тя залитна към него, като все още се заливаше от смях, а останалите момичета се вмъкнаха в колата.

Паркинс бе забавил крачка и наблюдаваше сцената. Брейди явно го забеляза. Каза нещо на Клер и пискливият ѝ кикот незабавно секна. Тя погледна през рамо към Паркинс и припряно се мушна в колата.

Брейди я последва и затръшна вратата. Моторът изръмжа и автомобилът изфуча в далечината.

III

На другата сутрин Хари се яви в студиото със закъснение. Завари Муни да седи зад бюрото и усърдно да преглежда счетоводни сметки.

— Ей! — вдигна очи Муни. — Какво си въобразяваш? Идваш по никое време. Като си съдружник, не значи... — Той млъкна при вида на бледото, разстроено лице на Хари. — Какво има, синко?

— Рон. Снощи е бил нападат. — И Хари разправи какво се бе случило.

Муни харесваше Рон, който често наминаваше да си побъбрят, когато имаше път през Сохо. Ето защо новината го потресе.

— Обади ли се в болницата?

Хари кимна.

— Отскочих сутринта. Няма промяна. Все още е в опасност и не очакват да дойде в съзнание преди седмица. — Той се навъси и попипа белега на челото си. — Ужасно е. Горкият Рон. Инспектор Паркинс смята, че случаят има връзка с бандата джебчии.

— Хари, ти не се меси — обади се Муни, като подръпваше мустака си. — Не ти е нужен още един удар по главата.

— Трябва да се видя с мисис Фишър. Бях тръгнал нататък, но реших първо да се отбия да ви кажа. Ето скица на студиото. Бихте ли повикали електротехник да постави контакти там, където съм отбелязал на плана? Момчето от съседния вход ще свърши тая работа. Аз едва ли ще успея да се върна до обяд.

— Нали няма да зарежеш студиото? — попита тревожно Муни. — Разчитам на теб. Никога не ме е бивало много и ако смяташ да прехвърлиш всичко на мен...

— Длъжен съм да се видя със съпругата на Рон. Но ще бъда тук следобед. Сега по-добре да вървя.

Муни изпитателно се втренчи в него.

— Нещо друго да ти тежи, синко?

— Това не е ли достатъчно? — отрязва го Хари. — Вероятно ще сте твърде зает тая сутрин. Ще дойдат хората, които снимах онази нощ. Ще се наложи да обяснявате, че филмчето е развалено или нещо подобно. Гледайте да убедите някого да си направи портретна снимка.

Електротехникът трябва да свърши до утре. Уговаряйте часове за четвъртък. Дотогава ще съм готов.

След като остави на Муни грижата за студиото, Хари отиде с автобус до Чаринг Крос, а после взе метрото до Уолам Грийн. Бе открил адреса на Шийла в един бележник на Рон. Там бяха записани и сумите, които Рон превеждаше на жена си. Пращаше ѝ по шест лири седмично. Хари се зачуди как ли ще се справя тя сега, когато този източник на доходи пресъхне. Беше съвсем сигурен, че Рон не е спестил и пени.

Докато пътуваше, мислите му скачаха от Рон на Шийла и от студиото на Клер. Боеше се да се задълбочава в разсъждения за Клер. Сцената от прежната вечер го бе потресла. Какво, за Бога, правеше Клер в този късен час с трите момичета и Брейди?

Паркинс също я бе съгледал, въпреки че не отвори дума пред Хари. В кафенето не бе успял да попадне на никакви улики. Собственикът и сервитьорите се кълняха, че не знаят нищо за мъж с коса като кълчища, нито си спомнят да са виждали Рон Фишър.

Хари все още се тревожеше за Клер, когато стигна до къщата на Шийла. Тя бе мрачна и сива, с мръсни и раздърпани пердета на прозорците.

Докато изкачваше стълбите, усещаше върху себе си изпитателния поглед на някаква жена с остри черти, която изтърсваше изтривалка за врата от площадката.

— Трябва да звъните по-настойчиво — обясни му тя с враждебен тон, когато той натисна звънеца. — Един Бог я знае кога се надига от кревата.

Хари измърмори едно благодаря и продължи да звъни. След като почака пет минути и звъня на два-три пъти, вратата внезапно се отвори и се появи жена в мърлява розова нощница.

— Извинете за безпокойството — рече Хари, като се изпоти от смущение. — Вие ли сте мисис Фишър?

— И да съм аз, какво от това? — тросна се жената с писклив, неприязнен глас. — Що за час! Измъкнахте ме от леглото!

— Много съжалявам. Аз съм Хари Рикс, приятелят на Рон.

— О! — Суровото дребно лице с изрисувани вежди и размазано червило се разтегли в усмивка. Усмивката я разкрасяваше и

подмладяваше и Хари разбра защо Рон се бе влюбил в нея. — Чувала съм за вас. Хайде, влизайте.

Той я последва по коридора до някаква стая.

— Много е разхвърляно, но не обръщайте внимание — каза тя и седна на един фотьойл. После се прозина и прокара пръсти през рошавата си руса коса.

В стаята цареше невероятна бъркотия. Навсякъде се виждаха пълни с фасове чинии, а подът бе посипан с пепел. На масата имаше неизмити чаши, няколко празни бутилки от джин и една наполовина пълна с уиски. По земята бяха разпилени копринени чорапи и бельо. Мръсен колан за жартиери лежеше под масата. Всичко бе покрито с прах, а камината бе задръстена от сажди и пепел. Купчини плочи, някои от тях счупени, се валяха около грамофона.

— Снощи правихме купон — обясни тя, разтърквайки очи. — Сега съм като пребита.

Хари се озърна къде да седне, но вторият фотьойл бе така изцапан с цигарена пепел, че той предпочете да остане прав.

— Боя се, че имам лоши новини за вас — рече с надеждата, че отвращението, което изпитваше към жената, не е изписано на лицето му.

— Нима? — стрелна го тя с поглед. — Какви?

— Рон претърпя злополука.

Кукленското лице придоби суров израз.

— Искате да кажете... че е мъртъв?

Хари бе потресен от пълното отсъствие на покруса върху дребното лице, което изразяваше само мнителност и очакване на подробности.

— Не, не е мъртъв — отвърна тихо, — но е много зле. Може да минат седмици, докато дойде в съзнание, ако това изобщо стане.

— Аха! — Тя се надигна и си наля солидна доза уиски в една от мръсните чаши. — Искате ли и вие? — попита.

— Не, благодаря.

— Кола ли го е блъснала или какво?

— Не. Някой го е ударил по главата с велосипедна верига.

Тя отпи от уискито, после внезапно се закикоти и разплиска питието.

— Ама че майтап! Той беше толкова порядъчен. И защо са го пребили?

— Нямам представа — рече Хари, вбесен. — Има ли значение за вас?

Тя го изглежда изненадано, нацупи се и седна.

— Май не. Какво ще стане с моята издръжка?

— Не знам и не ме интересува. Той е в болницата „Чаринг Крос“, ако имате желание да го видите, но още няколко седмици няма да пускат посетители при него.

— О, нямам желание да го виждам — сви рамене тя. — Вие може да не се интересувате от издръжката ми, но тоя въпрос трябва някак да се разреши. Не живея от въздух. Кога смятате, че Рон отново ще започне работа?

— Едва ли ще е скоро. Много е зле. Не че искам да ви плаша, но животът му е в опасност.

Лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Ах, по дяволите! Точно в негов стил. Недейте да ме зяпате тъй втрещено. Ние не бяхме привързани един към друг. Разделени сме от четири години вече — слава Богу! Само парите наистина ме устройваха. — Тя пхна ръка под нощницата, за да се почеше. — Е, хубаво, смея да твърдя, че ще се уредя някак. Ако пукне, ще ми направи добро. Искam да се омъжа повторно.

Хари с отвращение се взираше в нея.

— Предполагах, че ще проявите поне малко съчувствие. Все пак той е ваш съпруг.

Тя се вторачи в него, неспособна да повярва на ушите си, после избухна в смях.

— Това е върхът! Че за мен той няма повече значение от вас! Никога нищо не ми е дал! — В този момент очите ѝ блеснаха пресметливо и хитро и тя се усмихна на Хари. — Знаете ли, имам известни парични затруднения. Бихте ли ми услужили с пет лири?

Хари усети, че пламва.

— Боя се, че не. Аз самият съм притеснен.

Тя стана от стола и се примъкна към него.

— Ами тогава две-три. Нямам нищо против да ти доставя удоволствие. Харесваш ми. Аз също съм готина. Дай да идем оттатък и да се позабавляваме.

Хари се отдръпна — имаше чувството, че ще припадне.

— Съжалявам...

Тя го гледаше втренчено.

— Не изглупявай. Рон няма да разбере. Хайде, нека бъде само една лира.

Хари грубо я отблъсна, прекоси стаята и рязко отвори вратата.

— Съжалявам — повтори.

— Тогава му кажи да побърза с оздравяването — кресна сърдито тя. — Ако скоро не ми изпрати пари, ще го дам под съд. Не може току-тъй да се измъкне и да ме остави без пени. Така му кажи. Давам му един месец и ако след това не получа нищо, ще си изпати.

Отвратен и ядосан, Хари излезе от стаята, без да продума. Вече стигаше до пътната врата, когато тя викна подире му:

— Какво си въобразяваш, отрепка такава! Виж се на какво приличаш! И ти си като всичките му жалки приятелчета!

Той припряно захлопна вратата и излетя на улицата.

„Каква ужасна жена!“ — мислеше си, докато крачеше бързо към спирката на метрото. Нищо чудно, че бедният Рон бе тъй озлобен към жените. Ако Хари не бе я видял, нямаше да повярва, че съществуват подобни жени.

Спря пред една телефонна кабина, поколеба се и влезе. Набра номера на Клер.

Дълго слуша сигналите в слушалката и точно, когато реши, че Клер я няма, чу щракване и нейния глас.

— Ало? Кой е?

Острата нотка в тона ѝ го стресна.

— Аз съм — Хари.

След известна пауза тя каза:

— О, здрасти, Хари. Скъпи, събуди ме.

— Така ли? — Той погледна часовника си. Беше почти дванадесет. — Е, извинявай. Мислех, че вече си станала.

Долови как тя се прозява и за миг пред очите му изникна повехналото, изрисувано лице на Шийла.

— Снощи ходих на купон. Беше изтощително. Имам страшен махмурлук.

— Съжалявам — повтори той. — Какво ще кажеш да дойда довечера при теб? Искаш ли?

— Разбира се, скъпи. Ще е чудесно. Ела към осем.

— Добре. — Той внезапно се разнежи. — Струва ми се, че е минала цяла вечност, откак не съм те виждал, Клер...

— Знам. Е, ела към осем. Сега пак ще полегна. — Тя отново се прозина. — Чувствувам се ужасно. Довиждане, скъпи. — И затвори телефона.

Хари излезе от кабината и се спря угрижен. Усещаше се неочаквано угнетен. При мисълта за Клер в представите му се появяваше образът на прозяващата се, развлечена и чорлава Шийла.

На лицето му се изписа погнуса и той стремително закрачи към входа на метрото.

IV

Ала нищо у Клер не му напомни за Шийла, когато тя го посрещна вечерта. Беше много спретната и съвсем разсънена, съблазнителна в черните си джинси и пурпурния пуловер.

— Здравей, скъпи — рече тя, хвана го за ръката и го въведе в просторното, изискано обзаведено, чисто и подредено помещение — пълна противоположност на разхвърляната, мръсна квартира на Шийла. — Струва ми се, че от неделя досега е минало безкрайно много време. — Тя обви ръце около врата му и го целуна с меки, зоващи устни. — Липсвах ли ти?

Хари я притисна към себе си.

— Да, липсваше ми — отговори и си каза: „Колко е красива!“ — Само ти ми беше в ума. Неделята беше най-прекрасният ден, който съм изживявал.

Тя му се усмихна.

— Е, тая вечер не се налага да излизам. Ще останеш докогато ти се ще. Ако искаш, пренощувай тук.

Хари начаса забрави за Рон, за инспектор Паркинс и за кафенето „Ред Съркъл“. Когато тя го побутна към креслото и седна в скута му, всичко освен ненаситния му копнеж към нея загуби значение.

По-късно обаче, докато тя приготвяше вечерята, Хари отиде в кухнята с намерението да проведат сериозен разговор. Ала преди да успее да започне, тя го погледна усмихната и каза:

— О, Хари, имам нещо за теб. Съвсем бях забравила. Ей там е, в онова чекмедже. Не, не това... другото.

Той отвори чекмеджето и намери пакетче, увито в луксозна хартия.

— За мен ли е? Какво е?

— Разопаковай го и виж.

Той смъкна хартията и видя три вратовръзки. Никога не бе носил подобни вратовръзки. „Сигурно струват цяло състояние“ — помисли си удивен.

— Ей, Клер! Да не би да са за мен?

— Разбира се, че са за теб. Харесват ли ти?

— Великолепни са. Ама, Клер, те вероятно са ужасно скъпи. Не знам дали е редно да ги приема.

— Стига глупости! — Тя се приближи и застана до него. — Не съм дала и пени за тях. Работих за производителите и се сетих, че няколко прилични вратовръзки ще ти свършат работа, та писах с молба да ми изпратят мостри. И те изпратиха. Наистина ли ти харесват? Известно ми е колко придирчиви са мъжете по отношение на вратовръзките.

— Искаш да кажеш, че фирмите раздават стоката си току-тъй? — попита той озадачен.

— Е, не всичките, разбира се. Но много от тях го правят, особено ако рекламният директор оцени една хубава манекенка.

— Значи така става, а? Както и да е, според мен са великолепни и нямам думи да ти благодаря. Веднага ще сложа едната.

Няколко минути посветиха на избора коя да бъде и след като Хари нагласи възела пред огледалото, се обърна към Клер за одобрение.

— Действително изглеждаш елегантен — рече тя. — Знаеш ли, Хари, ти си много хубав мъж. Ще ми се да ти набавя костюм. Смятам, че ще е възможно да издействувам един от друга фирма, за която съм работила. Да опитам ли?

— Костюм? — промълви Хари неразбиращо. — Много мило от твоя страна, Клер, но не бих могъл да приема костюм. — Той с неудобство запристъпва от крак на крак. — Време е аз да сторя нещо за теб. Все ти ми правиш подаръци.

— Нима има значение?

— О, има.

— Виж, скъпи, нека бъдем разумни. Имаш нужда от сносен костюм. Ако аз съм в състояние да ти го осигуря, защо да не приемеш? Няма да се охарча и лира за него.

— Не, съжалявам — твърдо отвърна Хари. — Не мога да приемам никакви подаръци занапред.

Тя седна върху подлакътника на креслото и вгълбено се вгледа в Хари.

— Защо не?

— Ами не е редно — изчерви се той. — Мъжете не вземат подаръци от жени. Ясно ти е, че не е редно.

— Откъде-накъде? — остро възрази Клер. — Не бъди толкова старомоден, Хари. Кой го е грижа какво е редно и какво не? Освен това аз те обичам. Искам да те направя щастлив. По случайност разполагам с повече пари от теб. Имам полезни приятели. Защо и двамата да не извлечем изгода от положението? Защо да не си доставя малко удоволствие. Желая да ти предоставя онова, от което имаш нужда.

— Но, Клер, нима не разбираш, че така ще се чувствам като жиголо? Знам, че тия вещи не ти струват нищо, но не е там въпросът. Би било различно, ако и аз бях способен да ти отвърна със същото.

Тя пребледня, погледът ѝ стана суров.

— Колко си тесногърд! Добре, щом така мислиш, не приемай нищо от мен! Няма да те увещавам. И не идвай тук, щом се чувствуваш като жиголо. После ще кажеш, че съм лепка. — Тя скокна и гневно се отправи към кухнята.

Хари я гледаше слисан. Не бе очаквал подобен изблик на ярост и се уплаши от представата, че може да я загуби. Отиде при нея.

— Клер... моля те...

Тя се изви към него и той с почуда видя сълзи в очите ѝ.

— Съжалявам, Клер... Недей да страдаш...

Приблужи се до нея, но тя го отблъсна, извъртя се гърбом и се зае да приготвя салатата, наведена към мивката така, че тъмните ѝ кичури скриваха лицето.

— Не исках да те нараня — отрони Хари с болка.

— Няма значение — отвърна тя кратко. — Забрави. Просто се размекнах. Подносът е ей там. Би ли сложил масата?

Той я извърна към себе си.

— Обичам те, Клер. Не ми се ще да те наранявам и ще сторя каквото пожелаеш.

— Само така разправяш. — Тя се опита да го отблъсне, но той я задържа и тогава тя внезапно го прегърна. — О, Хари! Толкова те обичам! — Отчаяната нотка, която долови в гласа ѝ, го изненада. — Искам да съм ти полезна. Никога досега не съм имала възможност да помагам на някого. А и желание не съм имала.

— Аз също искам да съм ти полезен. И ще бъда, щом почна да получавам повече пари.

Тя се отдръпна от него и го изгледа право в очите.

— Хари, нали все ти повтарям, че нямам нужда от твоите пари. Имам нужда от теб. Защо не го проумяваш, скъпи мой глупчо? Имам всичко необходимо освен теб. Не можеш ли да забравиш гордостта си, и толкоз. Прекрасно ще си живеем, стига да се съгласиш да споделяш всичко с мен. Нима е от значение чии са парите, щом единият от наети има? Не разбираш ли? Нима е от значение?

— За мен е от значение. Държа аз да съм този, който ги осигурява.

— А как ще успееш, докато не си почнал да изкарваш повече? — попита тя с нарастващо раздразнение. — Когато разполагаш с достатъчно средства, ще приемем всичко от теб. Няма да бъда честолюбива и да отхвърлям подаръците ти. Хари, моля те, остави ме да ти помагам сега, а като вземеш да печелиш повече — в което съм сигурна, — тогава ти ще плащаш. — Хари понечи да възрази, но тя рязко го прекъсна: — Щом не си способен дори на това заради мен, не ти вярвам, че ме обичаш!

— Естествено, че те обичам — рече безпомощно Хари. — Е, хубаво, съгласен съм, но няма да е задълго. Имам планове как да постигна по-добро положение. Нека бъде както си решила. — Той я целуна. — Няма да се разправяме повече, но все пак не прекалявай с подаръците. Сега доволна ли си?

— Обещава ли? — попита тя грейнала. — Честно?

— Да, честно.

— Тогава имам една изненада за теб.

Тя изтича в спалнята.

„Фантастично е! — помисли си Хари. — Ех, де да знаеше Рон! Той, дето винаги твърдеше, че жените само вземат и никога не дават.“ Въпреки неохотата си да приема подаръци от Клер, Хари не можеше да не се чувства щастлив. Тя си бе дала труда да пише за вратовръзките и искаше да сподели с него всичко, което притежаваше. Значи, безспорно го обичаше.

Тя се върна с второ пакетче, увито в луксозна хартия.

— Смятах да ти бъде за рождения ден, но няма да чакам. Нека я имаш отсега. Беше на баща ми.

Тя свали хартията и пхна в ръката му златна табакера. Хари едва не я изпусна от изненада. Беше най-прекрасната, най-красивата вещ, която някога бе виждал.

— Отвори я — рече тя, втречена в него.

Той натисна закопчалката и капакът отскочи. От вътрешната му страна имаше надпис: „На Хари е много обич — Клер“.

Той я погледна със светнали очи.

— Нямам думи... — Въртеше табакерата между пръстите си. — Толкова е хубава... Всякога съм желал да притежавам такава. Но, мила, щом е била на баща ти, дали е редно да се разделяш с нея?

— Искам да бъде твоя, Хари. Пази я и се сещай за мен винаги, когато я докоснеш.

Той я прегърна.

— Не знам как да ти се отблагодаря, нито какво да кажа — промълви той и я целуна.

— Стига да си щастлив, друго не ме интересува — каза тя. — Винаги ще ме обичаш, нали, Хари? Няма да ти омръзна и да ме оставиш?

Той я вдигна на ръце и впери очи в нейните.

— Ще те обичам каквото и да се случи, завинаги — промълви и я понесе през стаята.

— Но, Хари, вечерята е готова — запротестира тя, когато той бутна вратата на спалнята и пристъпи вътре.

— Вечерята ще почака — каза той и затвори вратата с крак.

V

Сивкавата светлина на зазоряването се процеждаше през полуспуснатите завеси, когато Хари се събуди и разтърка клепачи. Полежа известно време, като се взираше в Клер, която спеше до него. Тя сякаш усети погледа му, поразсъни се, долепи се до него и прошепна:

— Рано е, нали?

— Около пет — прегърна я той. — Клер, спи ли ти се? Искам да поговорим. Трябваше да поговорим още снощи.

Тя вдигна очи и му се усмихна.

— Давай. Не ми се спи. Какво има?

— Нали помниш приятеля ми Рон? Моят съквартирант. Завчера е бил ударен по главата.

Долови как тя се скова.

— Зле ли е?

— Да. Нападателят е същият, който нарани и мен. Полицията ми зададе много въпроси. — Той се поколеба и изплю камъчето: — Казах им за Брейди.

Тя вдигна глава от възглавницата и го изгледа. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Казал си им за Робърт? Но защо? Какво общо има той?

— Нали се сещаш за нощта, когато пострадах? Разправих ти, че полицията искаше да разбере дали някой се е възпротивил, когато съм го снимал. Тогава отрекох. Инспектор Паркинс е останал с впечатлението, че крия истината и когато Рон бе ранен, той отново ме разпита. Бях страшно разстроен и описах случката.

— Каза ли, че съм била с Робърт?

— Името ти не споменах. Представих те за... за моя годеница и той явно реши, че всичко е наред — отчаяно изрече Хари. Почувствува как тя изведнъж се откъсва от него, при все че още лежеше в прегръдките му.

— А какво каза той за Робърт?

— Загуби интерес към него, след като обясних, че е рекламен агент и твой шеф.

— Доста сте побеседвали, а?

— Дано не съм се разприказвал прекалено. Виж, Клер, в Уест Енд се подвизава банда джебчии и Рон се опитваше да получи информация за тях, за да напише статия. Бяха му подшушнали да посети кафене „Ред Съркъл“ в Сохо. Полицията предполага, че тогава е бил нападен.

Тя отривисто се надигна и се отдръпна, посягайки към пакета цигари на нощното шкафче, после отново се отпусна на възглавницата, но този път далече от него.

— Защо ми разказваш тия неща? Те не ме засягат.

— Снощи двамата с Паркинс отидохме до улица Атенс. Той искаше да намеря кафенето. Пристигнахме там около два часа. Ти и някакви други момичета излязохте от кафенето. С вас беше и Брейди.

Огънчето на цигарата припламна ярко в полумрака.

— Е, та какво?

— Това е всичко — отвърна Хари, съжалявайки, че изобщо е засегнал темата. — Прецених, че съм длъжен да ти кажа.

— Посочи ли ме на твоя полицай?

— Не, естествено. Той не беше с мен — проверяваше кафенето. Аз... аз смятам, че той дори не те е забелязал.

— Хич не ме е грижа.

Последва дълго, неловко мълчание. Накрая Хари го наруши:

— Тревожех се за теб. Според полицаите момичета били в дъното на кражбите. Шляели се из Уест Енд, запознавали се със заможни мъже, после ги обирали и предавали плячката на някой съучастник.

Тя угаси цигарата.

— Не разбирам защо ми разказваш всичко това и защо се тревожиш за мен. Какво всъщност имаш наум?

Хари седна в кревата и се опита да я хване за ръката, но тя се отскубна.

— Клер, мисля, че е ясно защо. Нали не си забравила Уингейт? Не забелязваш ли, че въпросната банда действа по същия начин? Ако Уингейт те беше дал под съд, за което беше в правото си, полицаите щяха да си въобразят, че си от бандата. Ти взе портфейла му и го подхвърли на мен. Точно тъй подхождат и ония.

— О, не бях се сетила! Не ме мислиш за крадла, нали?

— То се знае, че не! Но занапред никога не постъпвай така. И, Клер, кажи ми истината — свързан ли е Брейди с онзи човек, дето преби Рон и мен?

— Какво имаш предвид, за Бога? Откъде-накъде ще е свързан?

— Ами ето, Брейди се възпротиви да го фотографирам и пет минути по-късно ми откраднаха филмчето. Нещата съвпадат.

— Пълни глупости! — гневно възкликна тя. — Наистина, Хари, как ти хрумна? Да не вземеш да се разприказваш пред полицията? Ако Робърт разбере, че говориш такива дивотии, ще си загубя работата.

— Бъди сигурна, че нямам подобни намерения. Повече изобщо дума няма да отворя за него. Не се ядосвай, Клер.

— Всеки на мое място ще се ядоса. — Тя насила се засмя. — Успя да ме изкараш от релси. Робърт ще се вбеси, ако узнае, че си споменал името му на полицията. Убеден ли си, че няма да го разпитват?

— Ами да. Че защо?

— Ще се виждаш ли пак с инспектора?

— Не, надявам се. Нямам представа.

— Е, ако се видите, внимавай какво говориш за мен, моля те. Не ми се ще полицаи да довтасат тук. Обещай, че няма да им даваш адреса.

— Обещавам, естествено — рече Хари озадачен. — Даже името ти ще премълча. Всичко е наред, Клер, уверен съм, че те повече няма да се занимават нито с теб, нито с Брейди.

— Не вярвам на полицаите. Те са ужасно мнителни. Ако са осведомени, че живея тук, ще вземат да ме поставят под наблюдение. Знам ги аз какви са. Заяждат се с момичета като мен.

— Ама, Клер, положително...

— Така е! — тросна се тя. — По-наясно от теб съм с тия неща. Ако узнаят, че си пренощувал тук, ще подметнат на хазяина ми и той може да ме изпъди.

— Не виждам защо.

— Човек трябва да е много предпазлив в Уест Енд. Вероятно ще му намекнат, че това е бардак.

— Е, бъди спокойна, ще бъда гроб.

Внезапно тя отново се сгуши в прегръдките му.

— Скъпи Хари... Вече не се тревожиш, нали?

Той отрече, при все че продължаваше да е смутен и неудовлетворен от обясненията ѝ. Все пак реши, че е за предпочитане да сменят темата и я попита дали би позирала за портретна снимка.

— Искам отново да си опитам късмета с портретна фотография — заяви ѝ. — Ако успея да ти направя сполучлив портрет и го сложа на витрината, може да повлияе на клиентите. Имаш ли нещо против, Клер?

— Не. С удоволствие ще ти помогна. — Изглеждаше радостна, че са приключили с щекотливия въпрос. — Значи ще вложиш парите си в това?

— Влагам сто лири за оборудване на студиото. Нямах намерение да го споделям с теб сега — исках да бъде изненада. С Муни вече сме съдружници. Рисковано е, но смятам, че ще ни потръгне. Убеден съм, че ако ми позираш, ще е от полза.

— Кога да дойда и как да съм облечена?

— Преди следобед няма да съм готов. Искам да бъда сигурен, че осветлението е наред, та да не те карам да чакаш. Муни ще ми асистира. Хайде да обядваме заедно, после ще отидем в студиото.

— Не мога. Имам делова среща. Ще бъда заета до пет. Какво да си сложа — бански костюм?

Хари се засмя.

— О, ще ми се да направя такава снимка, че който я види, да си каже: „Ето как искам да изглеждам на фотография.“ Трябва да е донякъде театрална, точно толкова, колкото да внушава романтика и очарование, но не прекалено. Мисля да хвана в кадър главата и раменете ти. Ако носиш шапка с широка периферия и лятна рокля, ще е прекрасно.

— Ей сега ще ти се покажа.

Тя се измъкна от леглото.

— Бих желал да те снимам в този вид — рече. Хари, като я гледаше с блеснали очи. — Ще е образец на актова фотография.

Тя грабна една завивка и покри голото си тяло.

— Но не за витрината, благодаря! Представи си каква опашка ще се наниже!

И тъй, в пет и половина сутринта, под ярко светещите лампи в спалнята Хари стана свидетел на модно ревю. Той лежеше, докато Клер измъкваше от гардероба рокля след рокля, нахлузваше ги

последователно и ги демонстрираше пред него. Накрая той избра тънка рокля на цветчета, която ѝ стигаше до петите, и широкопола сламена шапка, подчертаваща красотата ѝ.

Уговориха се тя да дойде в студиото към пет и там да се преоблече. Хари радостно установи, че вълнението ѝ е равно на неговото. Очевидно бе, че съвсем е забравила за инспектор Паркинс и Брейди.

Муни пристигна в студиото малко след девет и завари Хари сред куп кабели и прожектори.

— Какво си си наумил? — попита Муни от вратата.

— Имам модел, който ще позира за портрет. Ще увеличим фотографията и ще я сложим на витрината. Смятам, че ще привлича клиенти.

— За приятелката ти ли става дума?

— Именно. Ще дойде следобед около пет.

— Ех, де да знаех по-рано — унило рече Муни. — Щях да си сложа чиста риза. — Отиде пред огледалото. — Можех и да се избърсна.

— Не се притеснявай — прикри усмивката си Хари. — Старите мъже не я интересуват. Харесва млади.

Муни рязко се обърна, но зърна усмивката на Хари и също се ухили.

— Недей да се перчиш, момко. Само старите мъже знаят и две, и двеста.

— Защо не поседнеш на това столче за малко? Искам да наглася осветлението и ще имам нужда от модел.

— Ами Дорис? Нейна задача е да ти помага — отвърна Муни с обичайната си неохота да свърши нещо полезно.

— Дорис проявява вчерашните филми. Не те моля за нещо особено, просто да поседиш на столчето.

Муни лукаво се засмя.

— Давай — каза приповдигнато и се разположи. — Да не разправяш после, че ти отказвам съдействие. Но по принцип възразявам. Това не е занимание, подходящо за един главен съдружник.

Хари подмина забележката, зает с осветлението. Получаването на желанния ефект му отне доста време и Муни взе да нервничи.

— Ако възнамеряваш да се мотаеш така за всяка снимка, няма да стигнем доникъде — оплака се той.

— Ама ти не разбираш ли? Това ще бъде най-важният портрет — каза Хари, придърпвайки няколко сантиметра напред един от прожекторите. — Веднъж да разположа лампите, после осветлението ще ми е винаги готово.

Муни изпъшка.

— Е, добре, но тези проклети лампи ме заслепват.

— Сега трябва да наглася блендата — обясни Хари. — Ще изщракам половин дузина филмчета и ще ги дам на Дорис да ги прояви.

— Какво да направя, за да се получи? — попита Муни. — Предполагам, че искаш да изглеждам добре.

— Изобщо не ме интересува как изглеждаш. Само блендата да е точна. Ако щещ, можеш дори да гримасничиш.

— В такъв случай ще прегледам спортната страница — пресегна се Муни за вестника. — Само побързай, ако обичаш.

Хари изснима шестте филмчета, като леко променяше блендата при всяко и си водеше бележки.

— Край — каза, след като свърши. — Няма повече. Ще оставя лампите така за Клер. Дорис ще прояви филмчетата веднага.

— Това ли ти е благодарността? — огорчи се Муни, отиде до бюрото и се тръшна зад него, като изохка от изтощение. От месеци не бе се преуморявал така.

След като се наобядва, Хари отиде в тъмната стаичка да провери как са излезли снимките. Завари Дорис да ги разучава, докато ги плакнеше във ваничката. Тя го погледна и му се усмихна.

— Добра работа си свършил, Хари. Този портрет е чудесен.

Хари заобиколи масата и застана до нея.

— Интересува ме експонацията. Коя според теб е най-успешна?

— Ето тази. — С дървена пинсета тя измъкна една мокра снимка и я лепна върху сушилнята. — Експонацията си я бива, а композицията е направо първокласна.

Хари изненадано се взря в снимката. Дорис беше права. Това бе най-добрият портрет, който бе излизал от ръцете му. Тъй като Муни бе много отегчен и не го интересувахе дали Хари го снима или не, на фотографията изглеждаше необикновено жив. Тя показваше един мъж

загубил илюзиите си, отегчен и тъжен, на когото всичко е дошло до гуша и който е почти рухнал от беди и огорчения. Изразът, унило клюмналата глава, разхлабената вратовръзка, омачканата, килната на темето шапка, разкопчаното сако и угасналата пура създаваха интригуващ и същевременно естествен образ.

— Ей, страхотен е! — възкликна Хари. — Това е портрет за милиони! А аз дори не си мислех за Муни. Не бива да похабяваме тая снимка. — Той се отдалечи, за да я разгледа по-внимателно. — Трябва да я използваме. Да, ето как ще постъпим. Ще я увеличим в размер двадесет и четири на тридесет и шест на най-хубавата хартия, ще я монтираме на паспарту и ще я сложим в украсена рамка. Ще я поставим на витрината и ще сложим наименование „Годината на състраданието“. Нито дума на Муни. Имаме ли от качествената фотографска хартия, или да ида да купя?

— Имаме три листа, които ни изпратиха като мостра — отговори Дорис, която винаги бе в течение с какви материали разполагат. — Да се заема ли веднага с портрета?

— Да, така ще е най-добре — развълнувано отвърна Хари, — а останалите изхвърли. Повикай ме, като си готова. Трябва да експонираме съвсем точно. Не искам да прахосвам хартията.

— Ще направя проба. Всичко ще е наред.

Хари знаеше, че може да се осланя на нея и се върна в приемната, където Муни дремеше.

— Става ли? — попита той, отваряйки едно око.

— Да — рече Хари с преднамерено безразличие. — Дорис ще има грижата. — Седна на ръба на бюрото, измъкна златната табакера и запали цигара.

Муни изведнъж се ококори.

— Ей! — възкликна и се изправи тъй поривисто, че почти катурна стола. — Та това е злато! Откъде, по дяволите, я имаш?

Хари мушна табакерата обратно в задния джоб на панталона си.

— Подарък ми е — отговори самодоволно.

Муни премигна срещу него, после се отпусна на стола.

— От нея ли?

— Щом държиш да знаеш — да, от нея.

— Много е хубава. — Муни извади златния си часовник и го залюля на ланеца. — И на мен ми е подарък от едно момиче. Има-няма

тридесет години оттогава. — Той с любов се взря в часовника. — Странни същества са жените. Малко от тях правят подаръци, но пък в такива случаи избират най-доброто. Пази си табакерата, синко. Твой ред е да я заложеш, когато закъсаме с парите. Най-сетне и моят часовник да си почине.

— Никога няма да я заложа — остро отсече Хари.

— „Никога“ е твърде дълъг срок — възрази Муни, облегна се и спусна клепачи. — Дано да ни потръгне с портретите. От ден на ден работата все по я няма никаква. Ония двамата лентяи не печелят и четвъртинка от онова, което би трябвало. Няма да се изненадам, ако прекарват повечето си време по кръчмите.

— Ами защо не идеш да ги провериш? Том е на Оксфорд Стрийт, а Джо на Странд. Няма да се забавиш много.

— Кой, аз ли да ходя? — попита Муни ужасено.

VI

Докато Клер се преобличаше в пригодената за гардеробна част, Муни влезе в студиото, където Хари за последен път проверяваше разположението на лампите.

— Ей, ама нея наистина си я бива — подметна той, опрян на вратата. — Чудя се какво ли намира в непрокопсаник като теб. — Той тръсна глава, искрено озадачен. — Мисля, че я впечатлих — продължи, въпреки че Хари не му обръщаше внимание. — Може да не ти се вярва, но като бях на твоите години, мадамите страшно ми се лепяха. Имах си номер. Наречи го техника, ако щеш. Дявол да го вземе, смятам, че дори сега мога да те изместя, ако се опитам.

— По-добре недей — ухили се Хари. Изправи се и отупа праха от панталона си. — Все пак се радвам, че я одобряваш. Ето я, май идва.

Клер влезе, като размахваше широкополата си шапка и се усмихваше.

— Така става ли? — попита, заемайки поза пред двамата мъже.

— Изглеждаш прекрасно — рече Хари с възторг, а Муни ѝ изпрати въздушна целувка. — Ще седнеш ли тук? — Стрелна Муни с очи. — Ти нали каза, че ще останеш в приемната?

— Точно така — горчиво отрони Муни. — Изритайте стария човек. — И хвърли на Клер лукав поглед. — Ако някога имаш нужда от промяна, скъпа, разчитай на мен. Старото вино се слави като по-добро и по-сладко от младото.

Клер се разкикоти.

— Ще го имам предвид — рече, а след като Муни излезе, добави: — Много е мил, нали? Но се обзалагам, че не се преработва.

— Никак даже — отговори Хари и я заведе до столчето под лампите. — Сега разчитам на теб. Ти имаш далеч повече опит от мен. Нека пробваме различни пози. Фотоапаратът е зареден с ново филмче и ще го изщракаме цялото.

Тя седна и сплете ръце в скута си.

— О, решавай ти — обади се и Хари изведнъж долови, че е неспокойна. — Ти си знаеш какво целиш. Аз винаги правя каквото ми

кажат.

— Бас държа, че не е така — усмихна се Хари. Отстъпи няколко крачки и се взря в нея критично и преценяващо. Странно, но тя изглеждаше свенлива и уплашена от фотоапарата, досущ като някоя новачка. — Не се притеснявай, скъпа — каза ѝ. — Видът ти е смутен.

— Нима? — Това явно не ѝ хареса и тя извърна очи от него.

— Погледни над рамото ми — обясни ѝ Хари, изненадан, че се налага той да я напътствува. В резултат изражението ѝ етапа напрегнато и неестествено. Обзеха го мрачни опасения. „Какво ѝ има?“ — питаше се озадачен. — Е, ще опитаме така — изрече гласно с надеждата, че като започне да снима, настроението му ще се предаде и на нея и тя ще се успокои. Щракна веднъж и превъртя позата. — А сега да пробваме с шапката. Представи си, че се приближаваш към мен.

— Как, за Бога? — попита тя, докато слагаше шапката и се оглеждаше в огледалото.

— Все едно очакваш някого, скъпа. Нали знаеш.

— Така ли?

„О, не, съвсем не така“ — помисли си Хари.

— Не е лошо — каза, вече сериозно разтревожен. — Но не бива видът ти да е толкова щастлив.

— Ако чаках теб, видът ми щеше да е щастлив — сърдито отвърна тя.

— Да, предполагам. Но целта ми е да се създаде впечатление за неопределеност. Надяваш се да се срещнем, но не си сигурна дали ще дойда.

Чертите ѝ се сгърчиха и тя се втренчи в отсрещната стена така, сякаш беше късогледа.

— Сега как е?

— Да, горе-долу е добре — каза Хари със свито сърце. — Ще те снимам в тая поза. Задръж.

Промяна не настъпи. Хари опита всички пози, за които се сети, но безуспешно. Постепенно взе да проумява, че тя никога не е позирала в живота си. Подхождаше любителски, без никакъв професионализъм. Смущаваше се от обектива, беше непохватна в старанието си да следва указанията му.

В миналото Хари бе посещавал фотографско училище и бе снимал професионални модели. Знаеше нещичко за изкуството на

позирането. Беше очевидно, че Клер няма никакви умения в тази област и откритието го ужаси.

— Ох, скъпи, още дълго ли ще трае? — попита тя жаловито. — Заболя ме главата от лампите.

— Хайде да си починем — отвърна Хари с лъснало от пот лице.

Изключи прожекторите, отиде до нея и ѝ предложи цигара.

— Ама нали изщрака толкова снимки? — В гласа ѝ той долови нетърпелива нотка. — Минава шест, а в седем и половина имам среща.

— Няма ли да бъдем заедно довечера?

Тя го потупа по ръката.

— Изключено е, Хари. Обещах на една приятелка да вечеряме вкъщи. Бих поканила и теб, но тя е ужасна досадница и освен това иска да поклюкарствуваме.

— Добре — съгласи се Хари, но се чувствуваше потиснат и тревожен. — Ами утре вечер?

— Разбира се. Знаеш ли какво ще направим? Ела около шест и ако времето е хубаво, ще отидем с колата до Ричмънд да погледаме реката. Искаш ли?

— Да — отговори той, а в главата му беше същинска вихрушка от мисли. Клер явно не беше модел — тогава каква беше? Нямаше начин да поддържа такъв начин на живот, освен ако...

На вратата се почука. Влезе Муни. Хари бе тъй разстроен, че не му обърна внимание.

— Ченгето е отвън — обяви Муни, затваряйки вратата. — Настоява да размените две думи. Казах му, че си зает, но той заяви, че щял да почака.

— Какво иска? — попита намръщено Хари. — Е, предполагам, че е за предпочитане да изляза. Клер, ще ме извиниш ли?

С изумление забеляза, че тя е скочила на крака. Беше бледа, с уплашен поглед.

— Не му казвай, че съм тук — прошепна тя. — Не желая да се срещам с него.

Беше тъй очевидно стресната, че и Хари, и Муни изненадано впериха очи в нея.

— Всичко е наред — успокои я Хари, но знаеше, че не е така. — Докато се преоблечеш, той вече ще си е тръгнал. — Загаси цигарата,

усмихна се насила и с нарастващо безпокойство се упъти към приемната. Муни го последва.

Инспектор Паркинс, във вечния си торбест костюм от туид, разучаваше „уличните“ фотографии.

— Здравейте, мистър Рикс — обърна се той към Хари и се озърна наоколо. — Тия снимки са интересни. Може да ми е от полза да преглеждам фотографиите ви от време на време. Само в тая малка купчинка попаднах на неколцина отдавнашни мои клиенти.

— Искали сте да ме видите? — прекъсна го Хари. — Доста съм зает, инспекторе. Важно ли е?

Паркинс вдигна вежди. Хари прочете в очите му любезност, която не му се понрави.

— Всъщност не е важно. Минавах оттук и реших да се отбия. Не ви ли се е мяркало приятелчето с кълчищената коса?

— Не, иначе щях да ви уведомя — кратко отговори Хари. Изгаряше от нетърпение да се отърве от инспектора.

— Да, не се и съмнявам — Паркинс явно не бързаше да си ходи. — Между другото, когато завчера бяхме при кафене „Ред Съркъл“, отпред стоеше един господин с голям американски автомобил. При него отидоха четири пияни проститутки, ако си спомняте.

Хари пламна.

— Не бяха проститутки! — викна ядосано и едва впоследствие осъзна грешката си. — Поне на мен не ми заприличаха на такива...

Паркинс с интерес наблюдаваше гневното му зачервено лице.

— Нима? Е, изненадвате ме. — Той опипа джобовете си и извади пакет цигари. Отвори го, установи, че е празен и го метна в близкото кошче. — Пък аз си помислих, че са проститутки. Държането им беше такова, но може и да съм сбъркал. Дори един офицер от полицията бърка понякога — засмя се той. — Случайно да ви се намират цигари?

Хари нетърпеливо измъкна златната табакера, отвори я и му я поднесе. Паркинс взе табакерата, внимателно подбра една цигара и рече:

— Онзи с колата Брейди ли беше?

Хари усети, че пребледнява.

— Едва ли. Аз... не обърнах внимание.

— Така ли? Колко жалко. Останах с впечатлението, че навярно е бил Брейди. — Паркинс затвори табакерата и започна да я върти в

ръце, разглеждайки я с вежлив израз на интерес. — Хубава табакера. Нова ли е?

— Да — кратко отвърна Хари и се пресегна да си я вземе.

— Откъде я имате?

— Не е ваша работа! — ядно и грубо се тросна Хари. — Мога ли да си я получа, ако обичате?

Паркинс щракна закопчалката и прочете надписа от вътрешната страна.

— Как е фамилията на това момиче?

— Слушайте — избухна Хари, — това вече е прекалено! Моля, дайте ми я!

— Значи според вас това е прекалено? — каза с усмивка Паркинс. — Според мен също. Тази табакера е била открадната миналата седмица. Известно ли ви е?

— Открадната? — изуми се Хари и усети как му прилошава. — Нищо подобно! Вие..., вие грешите.

— О, не, не греша. Имаме подробното ѝ описание, спомената е даже драскотинката на гърба. Преди няколко нощи един млад джентълмен от провинцията попаднал около Пикадили на хубаво момиче. Почерпил го няколко пътиета и помислил, че му предстои бурна нощ, но момичето изчезнало, а с него и табакерата. — Инспекторът я пхна в джоба си. — За разлика от много други, този джентълмен постъпи разумно. Дойде при мен. Имам описание на момичето и го издирвам. — Той внезапно насочи показалец към Хари. — То ти е пробутало табакерата, нали?

— Не знам за какво говорите! — възрази Хари, но истината го заслепяваше. Ето какво било обяснението. Първите му подозрения са били правилни. Тя е член на бандата! Откритието го ужаси, но дори и сега бе твърдо решен да я защитава, доколкото му бе по силите.

— Вижте — продължи Паркинс, у когото се бе изпарила всякаква любезност. — Вие бяхте под непрекъснато наблюдение, откакто излъгахте за Брейди. И него държим под око. Той е от бандата. Онази жена ви е любовница, нали? Вие сте човекът, на когото тя е предавала плячката. Известно ни е всичко за вас, Рикс. Тя ви е вълвякла.

— Това е гнусна лъжа! — извика Клер от вратата. Влетя в приемната като ураган, избута Хари и се изправи пред Паркинс. —

Затваряйте си мръсната уста! Аз взех табакерата! Дадох му я за подарък! Той не знаеше, че е крадена! Не знае абсолютно нищо! Оставете го на мира! Чувате ли? Не го закачайте!

ВТОРА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

I

Стрелките на часовника на арматурното табло показваха осем без пет. Дъждът се стичаше по предното стъкло и старата чистачка проскърцваше насам-натам, отблъскваше водата встрани и оставяше малка прозрачна дъга, през която Хари виждаше вратата на затвора.

Беше студена, мрачна сутрин и леденият вятър лениво движеше натежалите от дъжд сиви облаци.

Хари пушеше неспокойно, опрял ръце на волана и вперил напрегнат поглед във високите порти от ковано желязо, които го бяха отделяли от Клер в продължение на девет месеца. Тя трябваше да излезе в осем. През дългите месеци, докато излежаваше наказанието си, Хари нито я беше виждал, нито чувал. След произнасянето на присъдата той размени с нея няколко думи. Тогава Паркинс му кимна и го поведе по коридора, покрит с бели плочи, които му напомняха обществена тоалетна. Клер беше в килия и очакваше да я откарат в затвора Ейлсбъри. Беше спокойна и хладна, твърда като гранит. Сякаш се сбогуваха двама непознати.

— Не идвай на свиждане — каза тя, отдалеч, впила очи в неговите. — И не ми пиши. Не искам да си спомням за теб. И да дойдеш, няма да искам да те видя. Няма да чета писмата ти, ако решиш да пишеш.

— Добре — отвърна Хари. — Но няма да те забравя, Клер.

При тези думи, тя му се усмихна подигравателно.

— Ще ме забравиш и още как.

Тогава влезе униформена жена полицай. Клер отправи към Хари дълъг, изпитателен поглед, сякаш искаше да съхрани чертите на лицето му, и с вирната глава и присвити устни тръгна след униформената жена.

Той не й писа и не отиде на свиждане в затвора, защото знаеше, че тя съвсем сериозно бе настояла да не го прави, но в паметта му Клер

бе така жива, както първия път, когато я бе държал в обятията си.

Паркинс бе казал, че е имала късмет, задето се е отървала само с година. Не беше разкрила нищо за бандата — призна, че е краля повече от година, но отказа да издаде когото и да било от съучастниците си. Сне от Хари всякакви подозрения и след влизането ѝ в затвора кражбите секнаха — бандата се спотайваше.

За яд и разочарование на Паркинс не съществуваша никакви доказателства, които да свържат Робърт Брейди с Клер. Тя призна, че ѝ е приятел, но отрече да е бил член на бандата. Брейди се бе изпарил още при първите признаци за предстоящи неприятности. Паркинс обясни на Хари, че вече е напуснал страната и може би е в Америка.

— Съмнявам се, че скоро ще си покаже носа в Лондон — добави. — Жалко. Щеше ми се да го окошаря.

Субектът с коса като кълчища също беше изчезнал.

Докато Клер очакваше процеса, Хари отчаяно се бе мъчил да събере пари за защитата ѝ. Беше му заръчала да продаде всичките ѝ вещи, но той запази някои нейни дрехи и ги скъта в стаята си. Продаде колата, а също така радиограмофона и барчето. Бижутата взе полицията и ги върна на собствениците им. Когато я признаха за виновна, бяха останали много малко вещи — няколко книги, писалка и дамска чанта. Хари ги прибра при себе си.

— Ще ѝ създам дом — каза той на Муни. — Имам девет месеца на разположение, за да спечеля малко пари, и ще го направя.

Но начинанието им не потръгна. Опасенията на Хари се потвърдиха. Обитателите на Сохо явно смятаха, че има по-смислени неща, за които да харчат парите си, отколкото за снимки.

Големият портрет на Алф Муни не привличаше клиенти.

— Тази физиономия гони хората — отбелязваше Муни мрачно.

Но Хари знаеше, че портретът е достатъчно сполучлив, за да се разбере, че е дело на добър фотограф и не искаше да го махне от витрината. Сетне отново започна да обикаля по-раншния маршрут. Том и Джо напуснаха. Дорис упорито отказваше да си отиде и бе съгласна да работи на половин заплата, докато премине кризата. Муни се държеше като потенциален самоубиец и не преставаше да настоява да затворят ателието.

След това дойде щастливият удар, за който Хари се бе молил. Един дъждовен следобед той и Муни бяха в студиото. Хари стоеше на

прага, взираше се в оловносивото небе и се чудеше кога ли ще може да излезе да работи, когато един добре облечен мъж спря и се втренчи в портрета на Муни.

Хари го огледа завистливо. Беше безупречно облечен, тъмнокос, представителен. Някъде на четиридесет или дори на петдесет години. Видът му излъчваше самоувереност, която говореше за успех, богатство и добър живот. Мъжът продължи да изучава портрета известно време, след което вдигна глава и срещна угрижените очи на Хари.

— Кой го е правил? — попита той.

— Аз — отговори Хари.

— Имаш ли и други такива?

— Не, нямам. Съвсем отскоро се занимавам с такава дейност.

— Искаш ли да ти поръчам няколко портрета? — добави мъжът, извади от портфейла си визитна картичка и му я подаде. — Ако се интересуваш от театър, може и да си чувал за мен.

Хари взе визитката. Алън Симпсън! Най-известният и най-преуспяващ театрален продуцент в Лондон! Почувствува как го облива първо топла, после студена вълна.

— Но естествено, мистър Симпсън. Естествено.

— Ето как ще стане — продължи Симпсън. — Ела утре следобед в театър „Риджънтс“ и ще направим няколко снимки. Ако са добре като тази тук, може да работим заедно. Съгласен ли си?

Това беше преди пет месеца и сега Хари работеше изключително за Симпсън, при заплата от двадесет и пет лири седмично. Разбира се, беше невероятен късмет. Дори и днес, когато седеше в очукания малък морис, който бе купил на старо, все още не му се вярваше, че е извадил такъв късмет. Работата не беше тежка. Трябваше да прави снимките за фойайето на театъра и всички портрети, нужни за рекламни цели. Наистина, при нова постановка беше много зает, но след като тя набереше скорост, Хари разполагаше с повече свободно време, отколкото му бе нужно. Симпсън го бе накарал да подпише договор, че няма да поема други задачи, освен онези, които му възлага.

Тъй като именно портретът на Муни бе довел до този успех, Хари му предложи да го направи свой помощник и убеди Симпсън да му плаща пет лири на седмица, към които добавяше от себе си още пет. Муни прие предложението неохотно. Работата му беше да носи

техниката, да подрежда осветлението по указанията на Хари, да напомня на хората да пазят тишина, докато Хари работи и изобщо да бъде полезен, което не се случваше често. Дорис проявяваше филмите, копираше снимките и ги слагаше в рамки. Хари ѝ плащаше по пет лири седмично от джоба си. Дори и при това положение, сега печелеше по петнадесет лири седмично — двойно повече, отколкото когато и да било преди.

След като се приспаднаше данъкът, от остатъка дори смогваше да спестява по няколко лири седмично. Остана при мисис Уестърхам и единственото му разточителство беше колата на старо, която купи от някаква фалирала фирма в Сохо за деветдесет лири. Сделката не беше така изгодна, колкото си мислеше в началото, защото се оказа, че моторът продължава да работи повече по чудо, отколкото иначе.

Както и да е, колата бе в състояние да го закара до театъра, когато се налагаше да работи до късно, и някак си бе успяла да го придвижи от Слоун Скуеър до този междуселски път край Ейлсбъри, за да прибере триумфално Клер у дома.

Тя бе казала, че той ще я забрави, но не беше я забравил. Докато я нямаше, чувствата му към нея бяха станали още по-сериозни, бяха пуснали още по-дълбоки корени. Мислеше за нея много. Удивляваше се. Тя го бе излъгала и измамила — беше крадла. Можеше да прости тези неща. Обичаше го — беше сигурен. Излъга го именно защото го обичаше и искаше да го задържи. Дали все още го обичаше? Това го безпокоеше повече отколкото миналото ѝ. Щеше ли да се зарадва, че е дошъл да я посрещне, или щеше да се ядоса и да се чувства засрамена?

Бе казал на Муни, че смята да я вземе с колата. На Муни му беше симпатична и фактът, че е крадла, ни най-малко не го безпокоеше. Допадаше му начина, по който се бе предала на полицията, за да не пострада Хари.

— Момиче, способно да постъпи така, е свястно — рече той. — Отиди и я прибери. Дори и да не ѝ хареса в момента, по-късно ще си го спомни. Жените обичат да им се обръща внимание.

И ето, в тази мрачна и дъждовна сутрин той седеше в хъркащия разнебитен морис и очакваше любимата си. Минутите се нижеха. Стана осем; стрелките бавно се преместиха на осем и пет. Сетне

изведнъж се чу дрънкане на метал и порталът се отвори навътре. На мокрия, пуст път се появи Клер.

Излезе така, както беше влязла — с присвити устни и гордо вдигната глава. Беше с роклята, с която бе дошла да я снима за портрета. Широкополата елегантна шапка беше в ръката ѝ. Появи се някаква надзирателка, каза ѝ нещо и я потупа по рамото. Клер не ѝ обърна внимание и закрачи бързо към Ейлсбъри и паркираната кола.

Сърцето на Хари се разтуптя толкова силно, че той едва не се задуши. Не можеше да помръдне — изпаднал във вцепенение, гледаше как слабата фигура се приближава и едва когато тя стигна на няколко крачки от него, успя да се овладее. Отвори вратата и излезе навън.

Когато го видя, Клер спря рязко и го изглежда.

— Здравсти, Клер — поздрави Хари пресипнало. Имаше нелепото усещане, че ще се разплаче.

— Здравсти, Хари — отвърна тя. Лицето ѝ беше студено и безизразно. — Какво те води насам?

Той спря пред нея, изпълнен с копнеж да я прегърне, но тя се взираше в дългия пуст път покрай него.

— Не ме ли очакваше, Клер? Дойдох да те заведа у дома.

— Нямам дом — отговори Клер с равен, леден тон.

— Да не стоим на дъжда. Ще се намокриш. — Хари се мъчеше да говори нормално. — Ела в колата. Сигурен съм, че не би се отказала от една цигара.

Въпреки че изражението ѝ не се промени, устните ѝ започнаха да треперят и тя закри устата си с длан.

— Не мисля, че ще се кача. Няма значение. Не се безпокой. Аз... предпочитам да вървя пеша.

Хари улови лакътя ѝ. При докосването лицето ѝ потрепна и тя бързо извърна очи встрани, но все пак му позволи да я заведе до колата и да ѝ помогне да влезе. След това бързо заобиколи от другата страна и седна зад волана.

— Ето ти цигара — каза той и пусна в скута ѝ пакет „Плейърс“ и кибрит. — Ще запаля колата. Понякога това отнема часове.

Докато увещаваеше мотора да заработи, той гледаше, право напред и чувствуваше как Клер потръпва на седалката до него. Не обърна внимание на цигарите в скута си. С ъгълчето на окото си той

видя как юмруците ѝ се свиват и сетне чу ридание, което се изтръгна от нея въпреки всичките ѝ усилия да го сподави.

Все още без да я поглежда, Хари пое ръката ѝ и Клер се вкопчи в неговата отчаяно. После се разплака.

— Всичко е наред, Клер — каза той, прегърна я през раменете и я притегли към себе си. — Аз съм тук и те обичам. Всичко ще се оправи. Клер, скъпа...

II

За късмет една стая точно срещу тази на Хари у мисис Уестърхам се бе освободила преди две седмици и той я бе наел. Заедно с Муни и Дорис посветиха свободното си време, да я направят „приятна“, както се изрази Дорис. Пренаредиха мебелите, сложиха нови пердета и нова покривка на леглото, на перваза поставиха саксии с цветя.

Когато Хари отвори вратата и въведе Клер в стаята, той си помисли, че поне е чиста, уютна и светла. Не можеше и дума да става за сравнение с луксозната стая в апартамента в Лонг Ейкър, но някак си изглеждаше приветлива, независимо че килимът беше протрит и тапетите далеч не бяха свежи.

— Временно, докато намерим нещо по-добро — каза Хари. — Леглото все пак е удобно. Изпробвах го.

Клер изобщо не огледа стаята. С безразличие запокити шапката и чантата си на леглото и бавно отиде до прозореца. През целия път до Лондон почти не си бяха продумали. Тя бе вперила очи отвъд стъклото на колата и жадно се взираше в къщите, колите, улиците и хората, които не бе виждала от девет месеца.

Хари не се опитваше да поведе разговор. Беше доволен, че е с нея, че може от време на време да я поглежда и че допотопният морис е в състояние да ги отведе до Ланок Стрийт сравнително бързо.

— Ще те оставя за малко — каза той, без да престава да я гледа. — Сигурно искаш да подредиш нещата си. Когато си готова, ела в стаята ми — тя е насреща. Ще направя кафе.

— Добре — отговори Клер, без да се обръща.

Хари влезе в стаята си, като остави вратата откритата, свали шлифера си и го закачи в дрешника. Запали цигара, отиде до прозореца и се вторачи в мократа от дъжда улица. Беше девет и половина, а му се струваше, че се е събудил преди часове. Разбира се, мислеше той, нормално е тя да се чувства странно. Трябваше да бъде търпелив. Искаше му се тя да дойде при него и да потърси утеха, вместо да е така хладна и далечна.

Мина повече от половин час, след това той се обезпокои, отиде до вратата и се ослуша. Откъм стаята на Клер не се чуваше нищо. Пресече коридора и надникна през вратата. Клер стоеше край прозореца както я бе оставил, без да помръдва, отпуснала глава върху рамото си. Но раменете ѝ бяха отпуснати и цялата умора, която издаваше стойката ѝ, го изпълни със съчувствие.

Отиде до нея, обгърна я и я притегли към себе си.

— Мила Клер — каза той, — сега всичко е наред. Ела седни. Изглеждаш толкова уморена!

Той седна на един стол и я придърпа върху коленете си. Тя се отпусна връз него с ръце в скута си и опря глава на рамото му. Останаха така известно време, без да продумат и Хари усети как тя постепенно се отпуска.

— Мислех... бях сигурна, че ще ме забравиш — рече тя неочаквано. — Когато те видях да излизаш от колата, просто не повярвах на очите си. Това е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало.

Хари улови ръцете ѝ.

— Ти не ме забрави. Защо трябваше аз да те забравя?

Клер сви рамене.

— За кого друго можеш да си мисля? А ти имаше толкова поводи да ме зачеркнеш.

— Е, аз не те забравих — каза Хари. — Броях дните. На календара в стаята ми всичките, откакто те няма, са задраскани.

Тя го отблъсна, седна изправена и изпитателно се възря в него.

— Същият стар Хари. Не си се променил. Все още си мил, хубав и различен. Ужасно се тревожеш да не би да си се променил, но не си.

Той я гледаше. Тя обаче се бе променила. В очите ѝ имаше студенина, която го безпокоеше. Изглеждаше по-възрастна, не така красива, а от двете страни на устата ѝ имаше бръчки, които ѝ придаваха цинично, горчиво изражение.

— Хайде, кажи го — подкани го тя. — Зная, че съм се променила, но и ти би се променил, ако в продължение на девет месеца те бяха държали като животно в клетка.

— Ще се съвземеш, скъпа — отвърна Хари и притисна лицето ѝ между дланите си. — Само се помъчи да се отървеш от горчивината.

Предполагам какво е било там вътре, но вече свърши. Опитай се да забравиш. Ще го направиш, нали?

Тя го целуна и от докосването на устните ѝ по тялото му премина вълна от нежност и желание. Привлече я към себе си и отвърна на целувката ѝ с надеждата да събуди у нея същия нетърпелив копнеж, който бе завладял него. Но тя го отблъсна, изправи се и отиде до прозореца.

— Още не, Хари. Бъди търпелив с мен. Отвътре се чувствавам студена и закоравяла. Бъди търпелив с мен.

Той остана още няколко секунди разтреперан, разочарован, после се надигна и каза:

— Извинявай, Клер. Разбира се. Има толкова много време.

Тя се завъртя на пети и го погледна.

— Не знам какво щях да правя без мислите си за теб. По-късно, Хари. Обещавам. Просто ми дай време да преодолея всичко това.

— Естествено, Клер... Ще сваря кафе. Ела в стаята ми. Тя е по-голяма от твоята и гледката е по-хубава. Мислех си дали няма да ти хареса повече от тази. Ела да я видиш.

Тя мушна ръката си под неговата и за миг той зърна старата Клер.

Влязоха в стаята му и докато той се занимаваше с кафето, тя разглеждаше вещите му.

— Кой е този? — попита Клер неочаквано, когато съгледа една снимка. — Изглежда добре.

— Рон... Рон Фишер — отвърна Хари и наля кафето в чашите.

— О! — Тя извърна лице и изражението ѝ стана сурово. След миг добави: — Какво стана с него?

— В един санаториум в Брайтън е — отговори Хари. — Вестникът, в който работеше, поема разноските.

— Санаториум ли? — Тя го стрелна въпросително с очи и пак извърна лице. — Не се ли е оправил?

— Никога няма да се оправи — каза Хари тихо. — Ето. Седни и изпий кафето. Искаш ли захар?

— Не хванаха ли виновника? — Тя взе кафето си и седна. Бялото ѝ лице бе станало хладно, безразлично.

— Не.

— Предполагам, искаш да знаеш дали имам нещо общо с него?

— Не, не искам. Не искам да знам нищо, свързано с миналото, Клер.

Присвила устни, тя разбърка кафето си. На челото ѝ се появи бръчка.

— Разкажи ми за себе си, Хари — подкани го тя. — Какво прави през това време?

Той ѝ разказа за портрета на Алф Муни и как бе сключил договора с Алън Симпсън.

— Разбира се, звучи невероятно — каза той и ѝ се усмихна. — Сега печеля по петнадесет лири на седмица и пестях като луд за деня, когато ще се срещнем пак. Симпсън е доволен от работата ми и си мисля, че когато договорът ми изтече, ще ми предложи по-добри условия. Не ми харесва монополната клауза. В момента нямам право да работя за никой друг, нито дори за себе си. Ако се съгласи да я премахне, ще печеля много повече.

— Колелото се върти — отбеляза тя с лека, горчива усмивка. — Сега ти печелиш повече от мен. Твой ред е, нали, Хари?

— Но това не трябва да ти прави впечатление — каза Хари и взе ръката ѝ. — Помниш ли как тогава ме убеди, че няма значение кой от нас разполага с пари, стига те да са налице, то се знае? Беше права, Клер, скъпа, още откакто замина, си мисля какво да сторя за теб. Миналото няма значение. Нищо няма значение, освен че се обичаме. Искам да се омъжиш за мен. Би ли се съгласила? Би ли се омъжила за мен, за да споделиш това, което имам?

— Не искам да се омъжвам. Ще живея с теб, Хари, но не желая да сключваме брак.

— Но защо? Защо толкова се боиш да се омъжиш, Клер? Само си търсим белята, ако не го направим.

— Какво ще стане с мен? — попита тя, избягвайки въпроса му. — Нищо не умея да върша. Не съм способна да поддържам дом, а ти искаш да се омъжа за теб. Изобщо нямам представа как да си изкарвам прехраната. Бива ме само в джебчийството. На кого му е притрябвала такава жена?

— На мен, Клер — отвърна Хари. — Можем да наемем апартамент някъде и ти ще ми помагаш в работата. Ще те науча. Муни никак не го бива с осветлението. Ще видиш, че е интересно. Ще се запознаеш с театралните величия. Ще бъде забавно, скъпа.

— Забавно ще е за тях да срещнат една стара крадла? — Клер вдигна вежди.

— Забрави озлоблението си, Клер. Никой няма да знае коя си. Можеш да имаш доверие на Муни. Единствено той е в течение на миналото ти и няма да се разприказва.

Тя тъжно сви рамене.

— С какво мога да ти бъда полезна?

— След две седмици ще си наясно с осветлението. Никак не е сложно, а освен това е интересно. Питам те сериозно, Клер. Ще се омъжиш ли за мен? Отговори ми. Няма да искам от теб да правиш каквото и да било. Просто желая да си с мен завинаги. Кажи да!

— Но, Хари! Това е нелепо! Ти не знаеш нищо за мен. Как можеш да искаш да се оженим?

— Знам всичко, което държа да знам. Ще започнем отначало. Всичко ще бъде наред. Нищо друго няма значение, стига да ме обичаш.

— Обичам те достатъчно, за да искам да си щастлив, Хари. Бракът ще ти донесе само нещастия. — Тя стана и закрачи нервно из стаята. — Аз не съм стока. По-добре е да ти го кажа аз, защото съвсем скоро ще се убедиш сам. Никога не съм била и никога няма да бъда. Така съм устроена.

— Глупости — рече Хари. — Ако човек съзнава кое е добро и кое — лошо, а ти очевидно съзнаваш, може да се поправи.

Тя поклати глава.

— Ти си толкова мил и старомоден. — Пристъпи към него и седна на пода, в краката му. — Не е толкова лесно. Аз не искам да се поправам, както се изразяваш ти. Имам си своите особености. Откакто се помня, винаги съм имала неприятности. Като ме погледнеш, и през ум няма да ти мине, че баща ми е бил железопътен работник, нали? Е, такъв беше. Живеехме в общинско жилище. Майка ми не беше съвсем с всичкия си. Не можеше да чете и пише. Изобщо не се грижеше за домакинството и къщата се беше превърнала в кочина. Имах възможност да върша каквото си ща, да се шляя по цял ден из улиците. Една вечер, когато бях на петнадесет, баща ми влезе в стаята ми. Беше пиян. Майка ми ни завари и последва скандал. Той я изхвърли на долния етаж и гръбнакът ѝ се счупи. Лепнаха на баща ми пет години и след това още пет вътрешна присъда, задето едва не убил друг затворник. Вкараха ме в поправителен дом, но там не се задържах

дълго. Избягах и си намерих работа в една обществена пералня. Това ме излекува от мераците да работя, за да си изкарвам хляба. — Тя взе цигара, запали я и ядосано запрати кибритената клечка в камината. — Съжалявам, че ти говоря така, Хари, но трябва да знаеш за кого искаш да се ожениш. Сприятелих се с едно друго момиче. Подвизавахме се в големите магазини... крадахме. Вървеше много добре, докато не дойде краят. Нея я заловиха и ѝ дадоха година. Аз се уплаших и престанах. След това започна войната и се сприятелих с един американски офицер. Живях с него, докато си замина у дома. Той ме запозна със свой приятел, който ме взе при себе си. Когато не ми даваше пари, а понякога беше много стиснат, крадах от него. Имаше толкова много пари, че дори не разбираше. Беше ужасен и противен скъперник, но го търпях заради мангизите му. Надявах се да ме отведе със себе си в Америка, но той си тръгна, без дори да ми се обади. Заряза ме, без да му мигне окото. Една седмица ми беше много зле. Нямах пукната пара и нямаше къде да живея. Нощите прекарвах в бомбените скривалища и бродех по улиците, за да намеря пари. — Тя не погледна Хари нито веднъж. — Съжалявам, но това е положението. Трябва да знаеш истината. Попадах на друг мъж. Той беше мошеник и престъпник. Научи ме как да пребърквам джобове. Имаше и още три момичета, които работеха за него. И тогава си живеехме добре, докато не настъпи краят. Никога не съм имала толкова много пари. След това срещнах теб, Хари. Ти не разбра, но онази вечер ми помогна да отърва кожата. За първи път тогава ме загриза съвестта. Мразех се, че те замесвам. Още се мразя. — Клер угаси цигарата и се намръщи. — Нямах късмет, че сбърках с онази табакера. Трябваше да я дам на Роб... на този, за когото работех, но беше толкова красива, че просто не можах да устоя да не ти я подаря. Беше безумна, глупава постъпка. Но повечето неща, които върша, са такива. — Тя направи раздражен нетърпелив жест. — Не се мъча да се оправдавам. Аз съм лоша, и преди да те срещна не давах пет пари каква съм. Е, това е историята. Хубава е, нали? И не си мисли, че аз съм нещастното бедно момиче, което не е имало късмет. Имала съм много възможности. Веднъж ми предложиха работа в шапкарски магазин. Можех да получавам четири лири на седмица, но джебчийството ми носеше от тридесет до петдесет. Предпочетох него. Беше много по-вълнуващо и много по-изгодно. А и сама си бях господарка. Мисионерката в съда искаше да ми намери работа във

фабрика. Прекрасно, нали? От осем до пет за пет лири седмично. Не, благодаря! Казах ѝ да върви по дяволите. След това някаква стара дама ме хареса и реши, че мога да ѝ стана компаньонка. Представяш ли си? Аз, компаньонка на някаква си старица! Не, имах много възможности, но избрах най-лесния начин. Така съм устроена. Е, сега вече знаеш. Хайде да не говорим за брак. Безнадеждно е.

Хари я изслуша мълчаливо.

— Наистина не ме интересува каква си била, Клер — рече той, когато тя свърши. — Единственото, което ме вълнува, е дали наистина ме обичаш. Струва ми се, че да. Поне така каза, но бих искал да го кажеш още веднъж.

— Да, обичам те — отвърна Клер и го погледна. — И понякога ми се ще да не е така. Никога не съм обичала друг освен теб. И главата ми не го побира как попаднах точно на теб. Защо не си намерих някой подобен на мен? Някой също тъй пропаднал и порочен, колкото съм аз.

Хари я прегърна.

— Моля те, Клер, не говори така. Ако наистина желаеш да ме направиш щастлив, омъжи се за мен. Знам, че ще се разбираме. Миналото няма значение.

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен след всичко, което ти разправих? — попита тя с безизразно лице. — Не е възможно, Хари.

— Искам, Клер. За мен нищо няма значение, стига да имам теб. Искам те повече от всичко друго на света.

Тя го изгледа внимателно за миг, после примирено отпусна ръце в скута си.

— Добре. Щом държиш... Но те предупреждавам. Аз не съм стока и никога няма да бъда.

Хари не ѝ повярва.

III

За Хари следващите три седмици бяха изпълнени с трескава дейност. С помощта на Дорис — а тя обикаляше града до изнемога — намериха двустаен апартамент под наем, добре мебелиран и на тиха улица в Кенсингтън. Наемът беше пет лири на месец — повече, отколкото на Хари му се даваха.

— Ако жена ви предпочита сама да се грижи за апартамента — каза му посредникът, — може да го вземете за три лири. Малък е и няма да е трудно да се поддържа.

Но Хари бе обещал на Клер тя да не домакинствува. Реши, че си струва да се плаща допълнително за това, въпреки че Дорис бе възмутена. Тя се възхищаваше от външния вид и начина на обличане на Клер, но смяташе, че нищо няма да ѝ стане, ако се занимава и с малко домакинска работа.

— Няма да умре, ако свърши нещо вкъщи — каза тя на Муни.

— Остави я на мира — отговори той. — Някои жени са пригодени да се блъскат вкъщи. Тази не.

Хари имаше късмет, че през тези три седмици в театъра нямаше много работа и той прекара повечето време с Клер. Тя бе неспокойна, искаше непрекъснато да излизат и похарчиха повече пари, отколкото Хари можеше да си позволи. Все пак той реши, че това е временно, докато свикне със свободата си.

Рядко виждаше Алън Симпсън. Нарезданията му получаваше от Вал Леман — неговият помощник. Заяви на Леман, че ще се жени.

— Договорът ми изтича в края на месеца. Питам се дали мистър Симпсън не би се съгласил да премахнем монополната клауза. Имам много свободно време и бих искал да работя и за себе си.

Леман — рано оплешивял, сериозен млад човек, чиито невиждащи очи бяха скрити зад дебелия лупи на очилата, обеща да поговори със Симпсън.

— Той не обича персонала да работи навън, но в твоя случай може би ще направи изключение. А какво ще кажеш вместо това да се опитам да ти издействувам по-голяма заплата? Колко получаваш сега?

— Двадесет и пет, но от тях плащам за двамата си помощници. Като извадим данъците, остават някъде към десет.

— Ако му предложи да ти дава тридесет? Става ли?

Хари се поколеба.

— Предпочитам да работя, мистър Леман, ако е възможно. Имам нужда от пари.

Леман се усмихна. Хари му допаднаше и освен това се справяше със задачите си на висота.

— Добре, ще поговоря с него. Каква жена си вземаш? Екстравагантна?

Бракът трябваше да бъде сключен в Кенсингтънската община. Поканени бяха само Дорис и Муни. Клер каза, че не иска никаква суматоха. Хари се почувствува разочарован от отношението ѝ към приближаващата сватба — Клер се държеше повече като пациент, на когото предстои тежка операция, отколкото като булка.

Сутринта преди сватбата, докато Хари се бръснеше, тя влезе в стаята му.

— Ей! — извика той и се обърна усмихнат към нея. — Това не е позволено! Младоженецът не бива да вижда булката сутринта преди сватбата. Носи нещастие или нещо такова... — Но той замълча, когато видя колко бледа и разтревожена изглежда. — Какво има, Клер?

Клер понечи да се обади, но от устата ѝ не се отрони дума и тя само го погледна безпомощно.

— Ясно ми е — рече той, като изми лицето си от пияната. — Хвана те страх, нали? — Отиде при нея и я прегърна. — Всичко е наред, Клер. Върви да се облечеш. Преди да тръгнем, ще изпием по едно голямо питие. Всичко ще си дойде на мястото.

— Сигурен ли си, че го искаш, Хари? — попита тя и го погледна изпитателно. — Можем да живеем заедно и без да се женим. Няма нужда да го правим. — Отдръпна се от него, пристъпи към огледалото и се взря в образа си.

— Не знам защо се държа така — каза тя нервно. — Мислех, че съм корава, но ще се пръсна от притеснение. Ако наистина искаш да се оженим, ще те послушам, Хари, но не желая после да съжаляваш.

Той тръгна към нея, но в този момент вратата се отвори и се появи Муни с нова шапка и вратовръзка.

— Какво е това! — възкликна той, искрено изумен. — Веднага в стаята си, млада госпожице! Дорис те чака! По дяволите! Човек не се жени всеки ден и е нужно да се спазва обичая!

Ожениха се по обяд. Когато ръка за ръка излязоха от общината, слънцето ги огряваше. И двамата мълчаха, и двамата таяха малко страх в сърцата си.

Муни и Дорис ги последваха надолу по стълбите. Муни подсвиркваше под носа си сватбения марш на Менделсон, но и той не преливаше от радост.

— Все едно сме на погребение, пусто да опустее — прошепна той на Дорис. — Трябва да дадем на тия двамата нещо за пиене, иначе ще се разплачат!

Бяха решили да не заминават на сватбено пътешествие. Щяха да обядват с Муни и Дорис в новия апартамент, а после да се разхождат с колата някъде извън града. Хари чувствуваше, че ще е доста романтично да отидат пак в Уендовър, където някога бяха прекарвали една тъй щастлива неделя. Клер се съгласи неохотно.

Муни се грижеше да налива напитките и обядът мина съвсем добре. Благодарение на силните коктейли Клер се отърси от унинието си и се присъедини към шумната веселост на Муни и героичните усилия на Дорис да поддържа разговора. Въпреки всичко Муни и Дорис почувствуваха облекчение, когато морисът потегли и те останаха сами, за да почистят стаята, както бяха обещали.

— Е, направихме го — каза Хари тържествуващо, когато навлязоха сред движението около Шепърд Буш. Вече бе преодолял потиснатостта си и се усещаше щастлив и доволен. — Радвам се, свършихме тази работа, Клер. Никога през живота си не съм бил по-щастлив.

Тя нежно го потупа по ръката, но не продума. Въздействието на алкохола преминаваше и страховете ѝ за бъдещето се връщаха. Беше ѝ студено в старата ветровита кола, а от ръмжация изхабен мотор я болеше главата. Дългият път до Уендовър в тази шумна, друсеща се бричка не я изпълваше с радостни предчувствия, но Хари изглеждаше тъй щастлив, че сърце не ѝ даваше да му предложи да се върнат. От своя страна, Хари бе напълно погълнат от задачата да бае на колата да се движи с двадесет мили в час и въобще не забелязваше нарастващото раздразнение на Клер. Мислеше си колко чудесно е за толкова кратко

време да се сдобиеш с жена, кола и приличен апартамент. И то единствено, защото бе направил снимка на Муни! Като в приказките, каза си той.

— Хари, скъпи, не е ли време да си купиш по-своятна кола? — попита Клер неочаквано, прекъсвайки мечтателния му унес. — Тази още малко ще се разпадне.

— О, не е чак толкова лоша — изрева той в отговор, за да надвика боботенето на мотора. — Наистина е малко шумна, но пък може да те закара навсякъде.

— Ужасно ми духа на краката — оплака се Клер и придърпа полата си надолу. — Няма начин да изкараме дълго с тази кола. Възнамеряваш да купиш нова, нали?

Хари се стресна. Беше доволен, че изобщо има кола. И през ум не бе му минавало да купува нова.

— Не знам. Не смятам, че засега можем да си го позволим. Вероятно по-нататък, когато спечеля повече пари, ще помислим и за това. Но освен кола ни трябва и много други неща.

— Ще вземем на изплащане. Нямах ли мерак за едно новичко MG?

— Искат ли питане! — отвърна Хари с помръкнало лице. — Но никога няма да я докараме дотам. Боя се, че ще се наложи да се примирим с тази браква за известно време. Поне върви.

Трябваше да помисли, преди да предизвика провидението с подобна забележка. Когато минаваха през портата на Уайт Сити към Уест Авеню, двигателят изведнъж захърка, запъшка и замлъкна. Колата спря.

— О, Боже! — възкликна Хари със свито сърце. — Рано я похвалих. По дяволите! Цяла седмица се държа прилично, а сега...

Той излезе и вдигна ръждясалия капак на мотора.

Клер беше мрачна. Дразнеше я всичко, което нарушаваше удобството ѝ, а в колата беше студено и духаше, една пружина на седалката я бодеше непрекъснато. Над хоризонта се събираха черни облаци. Видът на покрива на колата не обещавахе да ги предпази от дъжда.

— По-добре побързай — извика тя, като се подаде през прозореца. — Ще вали. Мисля, че трябва да обърнем и да се прибираме.

Хари, който току-що бе опарил ръката си на нажежения мотор, й се усмихна изтормозено.

— Ще го направим, ако я накарам да потегли отново — каза той и неуверено се вгледа в мотора. — Би ли излязла за малко? Инструментите са под теб.

— Не е чудно, че седалката е твърда като камък — рече Клер и излезе навън. Тя присви рамене срещу усиливащия се вятър.

— Става студено и отвратително. Моля те, не се мотай.

Хари взе инструментите.

— Ще се постарая. Не знам каква е повредата.

Клер отново се качи в колата. Преминаващите край тях коли я вбесяваха. Беше сигурна, че хората в тях гледат с презрение стария им морис. „Беше време — мислеше тя с горчивина, — когато можех да оставя зад гърба си всичките тези самодоволни типове с мощни автомобили.“ И потропваше с крака, защото беше ядосана и зъзнеше.

След няколко минути на прозореца се появи Хари.

— Изгоряла е гарнитурата — каза той мрачно. — Нищо не може да се направи. Трябва да ни изтеглят оттук.

— О, Хари! — Лицето на Клер стана сурово. — Не е ли ужасно? Разбира се, че нищо друго не може да се очаква, когато подкараш такава бричка по пътищата. Пък и започва да вали!

— Добре, чакай тук — каза Хари. — Ще намеря сервиз. Не може наблизко да няма. Страшно съжалявам, Клер!

Изглеждаше тъй покрусен, че тя се застави да му се усмихне.

— Дреболия, скъпи. Ще оправим всичко. Не е твоя вината. Но както и да е, това решава нещата. Ще трябва да вземем нова кола.

Когато Хари затвори капака и прибра инструментите, до тях спря голям черен буик. Беше огромна блестяща кола с бели кръгове на гумите, поклащаща се антена за радио и цяла батарея огромни фарове.

Шофьорът се показва през прозореца.

— Здравсти, Хари. Закъсал ли си?

Хари изненадано вдигна поглед.

— Здравейте, мистър Симпсън! — възкликна той и се приближи до буика. — Да, закъсах. Изгоря гарнитурата на двигателя.

— Ако искаш, ще ви закарам до града или до някой сервиз — предложи Симпсън. — Прибирам се — Той погледна мориса с насмешлива усмивка. — Изпяла си е песента, нали?

Хари се усмихна тъжно.

— За жалост да. С мен е... жена ми, мистър Симпсън. Ще съм ви благодарен, ако ни закарате.

Симпсън вдигна вежди, още веднъж стрелна с очи мориса и срещна заинтригувания поглед на Клер.

— Не знаех, че си женен.

Той отвори вратата и слезе от буика. Както обикновено, беше безупречно облечен и Хари изпита завист. Ех, ако можеше и той да се облече така!

— Всъщност оженихме се тази сутрин. Елате да ви запозная.

— Поздравления!

Хари забеляза, че Симпсън гледа Клер с все по-голям интерес. Сякаш не забелязваше лекия дъжд, който бе започнал да вали.

— На сватбено пътешествие ли бяхте тръгнали? — попита Симпсън, докато крачеше към мориса.

Клер видя, че приближават и слезе от колата. На Хари му се стори, че изведнъж бе станала по-оживена и хубава.

— Клер, това е мистър Симпсън — каза той. — Ще ни закара с колата си.

Клер хвърли на Симпсън бърз преценяващ поглед и се усмихна.

— Много мило от ваша страна — рече тя и му подаде ръка. — Каква хубава кола!

— Наистина е хубава — отвърна Симпсън и на лицето му се изписа озадачено изражение. — Наскоро я купих. Качвайте се, преди да се намокрите.

Той посегна към дръжката на задната врата, но Клер вече бе отворила предната и се бе настанила на мястото до шофьора.

Симпсън затръшна вратата след нея.

— Хубава жена си намерил, Рикс — каза той, без да си даде труд да сниши гласа си. — Качвай се и ти. Сервиз ли ще търсим?

Хари се качи отзад, а Симпсън заобиколи, за да седне зад волана.

— Боя се, че ще трябва да я изтеглят — отрони той.

— Дяволски лош късмет. — Симпсън се обърна към Клер и попита: — Бяхте тръгнали на сватбено пътешествие, така ли?

— Сватбено пътешествие? О, не! Няма да имаме сватбено пътешествие — отвърна Клер и се засмя. — Искяхме да се поразходим извън града.

— Но сигурно смятате да празнувате?

— Вече го отпразнувахме. Обядвахме с мистър Муни.

Хари слушаше разговора тъжно. Така описано, чествуването на сватбата му се струваше скучно и глупаво.

— Муни? — Симпсън се засмя. — Голям чешит. — Той запали мотора и подкара към Шепърдс Буш. — Мъжът ви му направи хубав портрет.

— О, Хари е много талантлив — потвърди Клер. — Трябва да му позволите да снима и вас, мистър Симпсън.

Хари се вцепени от ужас. Какво приказваше тя? Погледна бързо към Симпсън, за да види реакцията му. Той явно се забавляваше.

— Защо го казвате? — попита Симпсън, докато провираше умело голямата кола между многото други на улицата. — Каква полза би имало от една моя снимка?

— Можете да я дадете на жена си.

— Не съм женен.

— Тогава можете да я окачите в някой от театрите си.

— Какво ще кажеш, Рикс? — усмихна се Симпсън. — Мислиш ли, че фойето на „Риджънтс“ ще стане по-уютно, ако окачим моя портрет? Лично аз се съмнявам.

— Аз... не знам, мистър Симпсън — отговори Хари смутено.

— Разбира се, че ще стане — намеси се Клер. — Хари е прекалено скромнен. Вие също.

— Ето сервиз — заяви Симпсън и вкара колата през един отворен портал. — Какво смятате да правите? Да ги накарате да приберат колата и да си я вземете по-късно?

— Едва ли ще се съгласят — усъмни се Хари. — Струва ми се, че ще трябва да остана тук.

Вече валеше силно и Симпсън намръщено се взря през прозореца.

— Мога да закарам жена ти до вкъщи — предложи той. — Къде живеете?

— О, благодаря, мистър Симпсън, но няма да ви притесняваме. Ще се...

Но Клер го прекъсна.

— Наехме апартамент в Кенсингтън. Ще ме закарате ли наистина? Вали ужасно силно, а не искам да се намокря. — Тя се

обърна към Хари. — Ще те чакам у дома, скъпи. Смяташ ли, че ще се забавиш?

Хари слезе от колата.

— Ще бързам, доколкото мога. Сигурен ли сте, че не ви притесняваме, мистър Симпсън?

Симпсън се усмихна.

— Всичко е наред. С радост ще ви помогна.

Той включи на скорост и буикът се плъзна към портала.

Клер махна на Хари, а той проследи с очи голямата блестяща кола, която се вля в уличното движение. Виждаше как Клер разговаря оживено със Симпсън. Остана загледан след тях, без да обръща внимание на дъжда и в сърцето му се промъкна хлад.

IV

Хари се върна в апартамента малко след шест. Беше мокър до кости и ядосан. Три пъти беше звънил по телефона, но никой не отговаряше. И като капак на всичко сервизът, в който го беше оставил Симпсън, не искаше да прибере колата му на буксир, така че се наложи да обиколи още два, преди да му бъде оказана нужната помощ. Когато се върна с монтьора, край колата го чакаше полицаи, който обясни, че ще му състави акт за неправилно паркиране. След като Хари събщи на полия данните, които искаше, монтьорът прегледа колата и му каза, че не си струва да се поправя.

— Ще ви излезе по-скъпо, отколкото самата кола — рече. — Ще я изтегля до сервиза, но ако питате мен, най-добре е да я продадете за старо желязо.

Хари отиде до сервиза с монтьора и там потвърдиха мнението му. Прие петнадесетте лири, които му предложиха за нея, и взе автобуса за Кенсингтън.

Изкачи се по стълбите, потиснат от загубата на колата и разтревожен, че Клер още не се е върнала у дома. Отвори входната врата и извика, но никой не отговори.

„Чудесна сватба, няма що“ — помисли си той ядосано.

Дорис и Муни не бяха спазили обещанието си да разчистят много добре. Без съмнение коктейлите бяха повлияли и на тях. Повечето от чиниите не бяха измити, а по килима все още имаше пръснати конфети, които Муни бе настоял на всяка цена да хвърлят по младоженците.

Но къде беше Клер?

Бяха се разделили в три часа. Пътят с кола до апартамента им не би могъл да е повече от четвърт час, а сега беше шест и десет. Къде ли се беше дянала?

Хари овладя надигания се у него гняв. Каза си, че няма смисъл да се ядосва прекалено. В края на краищата сам той не бе организиран сватбения й ден както трябва. Не би могъл да я обвини, ако е отишла със Симпсън на театър, например. „Или — мислеше той с надежда — е отишла да пазарува. Решила е да пригответи нещо специално за вечеря и

ще се върне всеки момент.“ Докато я чакаше, реши да доразтреби апартамента.

Отиде в кухнята и се зае да измие чиниите. Когато свърши с последната, беше шест и четиридесет и у него се бореха ревността и наранената гордост. Измете пръснатите конфети, изпразни пепелниците и пооправи възглавничките. Когато прибираше метлата и лопатката, чу по стълбите забързани стъпки. В бравата се превъртя ключ и влезе Клер.

— О, Хари! Колко съжалявам! Нямах представа, че е станало толкова късно!

Приблужи се до него и той забеляза, че походката ѝ е леко нестабилна. Дъхът ѝ миришеше на уиски.

— Клер! — възкликна Хари рязко. — Пила си, нали?

Тя се изкиска.

— Мъничко — отвърна тя и се строполи в един фотьойл. — Дай ми цигара, скъпи. Ух! Какъв следобед!

Хари ѝ подаде цигара без да продума, поднесе ѝ огънче и седна насреща.

— Извинявай, Хари — повтори Клер. — Напсувай ме, ако ще ти олекне. Знам, че си много ядосан.

— Няма нищо — отговори Хари. — Аз... Чудех се къде си. Надявам се, прекарала си добре?

Тя се изправи и го погледна в очите.

— Не ми прощавай, Хари. С мен човек не бива да се държи така. Удари ме хубавичко по лицето, но не ми прощавай.

Хари запали цигара с разтреперана ръка.

— Глупости! — каза той. — Мисля, че можеше и да ме изчакаш, но все едно, щом си тук, какво значение има? Вечеряла ли си?

— Не още. Не искаш ли да знаеш какво правих?

— Искам, разбира се.

— Скъпи, не си мислиш, че съм направила нещо лошо, нали? Знам, че малко прекалих с пиенето, по сега вече съм добре. Той носи пиене, нали?

— Имаш предвид Симпсън? Не знам. Не го познавам добре — отвърна Хари и лицето му се изопна. — И не съм сигурен дали искам да го познавам.

— През цялото време бяхме в барчето на театъра — каза Клер.
— Беше и онзи тип, Леман.

Хари изглеждаше объркан.

— Защо не те доведе вкъщи, както обеща? Защо отидохте в театъра?

— Защото поисках да ми даде работа.

— Работа? — Хари се втренчи в нея. — Но... но ти ще работиш за мен.

— Не, няма. Не мога да се справя с осветлението, Хари. И освен това няма да печеля нищо. Нямам намерение да вземам парите, които си изкарал с нелек труд. Ще печеля сама.

— И каква е работата?

— След като те оставихме се заприказвахме и той спомена, че ще подготвя кабаретна програма за „Клуб 22“. Сезонът започва след три седмици. Видях, че ме харесва и го попитах дали и за мен няма да се намери нещо в програмата.

Хари я гледаше стъписан.

— Ама, Клер! Какво ще правиш? Не знаех, че имаш сценичен опит.

— Нямам. Затова ще ми плаща по-малко. Но според него с моя външен вид и с таланта си, скоро ще придобия нужния опит. Леман ще ме обучава.

— Талант? — повтори Хари. — Скъпа, какво точно ще вършиш там?

Тя загаси цигарата си, преди да отговори и Хари почувствува, че ѝ е трудно да му каже.

— Ще правя това, за което ме бива — отвърна Клер. — Ще пребърквам джобове.

— Но, скъпа... — Хари бе шокиран.

— А защо не? Разправих му, че съм се упражнявала с години и съм се надявала един ден да се кача на сцената. Той повярва. Знам, че повярва. Смешното беше, че не допускаше да съм толкова добра, колкото твърдах. Когато ме докара дотук му върнах всичките вещи. Бях му взела портфейла, часовника, копчетата за ръкавелите, табакерата и ключовете. Да беше зърнал лицето му! Заяви, че веднага трябвало да отида в „Риджънтс“ за да ме види Леман. Е, не можех да го разочаровам, така че го придружих дотам. Каза ми да обера и Леман.

Представи ме и започнахме да пием, а аз наистина обработих Леман. Дори му смъкнах тирантите. Симпсън рече, че съм била направо сензация. Дава ми тридесет лири на седмица, а ако имам успех, ще ги удвои. Утре започвам репетиции.

Хари беше като зашеметен. След всичките си надежди и планове, след всичките си кроежи и усилената работа, за да може да изхранва Клер, тя бе направила крачка напред и много скоро щеше да е в състояние не само да се издържа сама, но да издържа и него, ако не внимава. Не че ѝ завиждаше за успеха. Но кога щеше да я вижда? Ако той ще работи цял ден, а тя — половината нощ, що за семеен живот щяха да водят?

— Какво те тревожи, Хари?

— А, нищо. Просто съм изненадан, и толкоз. Наистина ли искаш това, Клер? Не предпочиташ ли да работиш с мен?

— Слушай, скъпи. Необходими са ни пари. Имаме нужда от толкова много неща! Не можем вечно да живеем в тази дупка. Трябва да си купим кола. Всъщност, понеже имам тази работа, вече поговорих с един познат търговски посредник. Обадох му се от фойето долу. Смята, че ще може да ни намери нещо подходящо и да разсрочи плащането. Той ми е добър приятел и ще осигури сносен автомобил, без да се бави. Двамата заедно ще печелим петдесет лири на седмица. Това е съвсем прилично, нали, Хари?

— Да, така е — промърмори Хари колебливо. — Мислех, че този апартамент ти харесва.

— Не е лош, но е твърде тесен. Не можем да поканим много гости, нали?

Хари огледа стаята. Да, наистина не можеха да поканят повече от двама души в нея, но какво от това?

— Безпокоя се... — каза той неочаквано. — Я си представи, ако някой разбере, че си била в...

— Че съм стара крадла? — довърши Клер със студена усмивка. — Ще рискувам, Хари. — Тя скочи на крака. — Хайде да празнуваме! В края на краищата, днес се оженихме! Колко пари имаш тук?

Хари се поколеба.

— Е, около десет лири, струва ми се, но те трябва да ни стигнат поне до следващия петък.

— Глупости! — Тя обвини врата му с ръце. — Не бъди такъв предпазливко. Ще поискам от Леман аванс. Хайде, отиди се облечи, скъпи. Ще излезем някъде и ще похарчим десетте лири до пени. Утре ще ти ги върна. Аз черпя.

— Слушай, Клер — каза Хари твърдо. — Ние сме женени. Няма да стане така. Сега аз ще плащам. Парите, които спечелиш, ще пазиш за себе си. Няма да позволя да харчиш заради мен.

Тя го стрелна подигравателно.

— Няма значение кой от нас има пари, помниш ли? Хайде, обличай се.

Тя го остави и изтича в спалнята. Хари застина, изпълнен с нерешителност, после отиде до прозореца и погледна навън. Чувствуваше се съвсем отчаян. Постоя кран прозореца няколко минути, замислен за бъдещето. Според Клер, ако успееше, щеше да получава от Симпсън шестдесет лири седмично. Тя беше непоклонливо уверена в успеха си. Значи щеше да изкарва четири пъти повече от него. Как би могъл в такъв случай да бъде глава на семейство? Трябваше да плаща на Дорис и Муни, а Муни вече бе намекнал, че едно увеличение няма да му се отрази зле... Не, това не беше честна конкуренция. Сигурно щяха да се преместят в по-голям апартамент и наемът щеше да поема Клер. Щяха да вземат кола пак с нейни пари. Сега, когато тя се връщаше към стария си стандарт, той не бе в състояние дори да й купи дрехи!

— Хари!

Той се обърна.

Клер го гледаше от прага на спалнята. Беше съблякла роклята си и беше по тънък комбинезон.

— Какво има, Хари?

— Нищо. Идвам ей сега.

— Вкиснат си, защото ще печеля повече от теб, нали?

— Знам, че е глупаво — отговори Хари намръщено, — но не мога да не мисля за това. Винаги съм искал да те издържам, да се грижа за теб... Е, просто не става, както исках...

Тя се приближи до него и обвини врата му с ръце.

— Хари, мили, обичам те. Само че ти си егоист за тези неща, нали? Ако постъпим както ти желаеш, ще разполагаме само с твоите пари и ще сме притеснени. Не ме дръж настрана. В края на краищата,

бракът е партньорство. Не можеш ли да погледнеш на положението по този начин? Ето какво ще направим. Ще открием обща банкова сметка. Ти ще внасяш в нея всичко, което спечелиш, аз също. След това всеки ще тегли от нея за нуждите си. Така правят истинските партньори, нали?

Разбира се, тя беше права. Той проявяваше егоизъм, а бракът наистина беше своего рода партньорство. И въпреки всичко ужасно му се искаше да е в състояние да я издържа и да купува нещата, които би си купила със свои пари.

— Съжалявам, Клер — каза той и я прегърна нежно. — Наистина се държа като егоист. Съгласен съм, ще съберем на едно място парите и ще видим как ще потръгне. Хайде да се приготвяме. Къде ти се ходи?

— Няма да вървим никъде. Хрумна ми друго — рече тя и допря лицето си до неговото. — Ще хапнем набързо и ще си легнем.

— О, не. Само преди минута ти искаше да излезем. Хайде да не променяме плановете си. Трябва да отпразнуваме случая.

Тя се притисна към него.

— Ще празнуваме. О, Хари, зная, че не съм стока, но непрекъснато мисля за теб. Искам да се чувствуваш добре. Ясно ти е, нали?

V

На следващата сутрин се обади Леман и нареди на Хари незабавно да се яви в театъра.

— Ще дойда с теб — заяви Клер. — Сега и аз съм от занаята. Бързо се избърсни, скъпи. Аз няма да се бавя повече от десет минути.

Докато Хари се бърснеше, чу Клер да приказва по телефона. Гласът ѝ звучеше оживено, веднъж-дваж се засмя и той с раздразнение се зачуди с кого ли разговаря. Сетне тя затвори телефона и докато той миеше лицето си, влезе в банята.

— Обади се Морис — обясни Клер, — човекът, който трябваше да ни търси кола. Намерил ни е джагуар, модел четиридесет и осма година, за деветстотин лири. Навъртял е само шест хиляди мили. Каза, че е много изгодно.

— Деветстотин лири — промърмори Хари, без да я изпуска от поглед. — Но, скъпа...

— По двадесет и пет на месец — прекъсна го Клер бързо. — Ще отидем да я видим на път за театъра. Мога да ги плащам, нищо не е.

— Но още не си започнала работа. Не е изключено да се провалиш — каза Хари.

— Тогава Морис ще си вземе колата. Всичко е наред. Познавам го — Клер го потупа по ръката и отиде в спалнята, за да се облече.

Хари за миг остана неподвижен, после сви безпомощно рамене и я последва.

Тази сутрин метрото или автобусът бяха твърде бавни за Клер. Наложил се да вземат такси.

— Пилеем парите напразно — промърмори Хари, след като каза на шофьора да кара към Портланд Стрийт. — С автобуса нямаше да ни отнеме кой знае колко повече време.

— Но, скъпи, имаме пари — отвърна Клер весело. — След три седмици ще получаваме по петдесет лири седмично.

— Забравяш, че има данъци — отбеляза той, мразейки се, задето толкова ѝ опява за парите. — Като ги удържат, ще сме доволни, ако останат и тридесет.

Клер направи физиономия.

— Е, тридесет пак не е лошо. Ако имам успех, ще печеля и повече. Горе главата, Хари. В края на краищата, таксито няма да излезе повече от няколко шилинга.

Морис, търговецът на автомобили, се оказа мургав млад мъж с вълниста черна коса, избръсната до синьо челюст и гърбав нос. Той поздрави Клер като стара приятелка, изгледа подозрително Хари, сякаш се чудеше кой е и какво общо има с нея, и Хари се изненада, защото Клер го представи като „Хари Рикс“, а не като „мъжът ми“.

Морис им показва лъскавата луксозна кола, боядисана в кремаво и червено.

— Специална тапицерия и фантастично радио — каза той. — Гарантираме за него. Скачайте да се повозим.

— Отиваме в театър „Риджънтс“ — рече Клер. — Аз ще карам.

Морис трябваше да ѝ обясни кое копче за какво служи и се разположи на предната седалка, та се наложи Хари да седне отзад. Поеха по Оксфорд Стрийт и той се умълча, потънал в мрачни мисли, а Клер и Морис бърбореха весело и се смееха.

— Страхотна е, нали, Хари? — извика тя през рамо. — Искаш ли да покараш?

— Не, благодаря — отвърна той.

Не беше опитен шофьор и джагуарът го плашеше. Чувствуваше се отлично зад волана на старата си бричка, която не можеше да развие повече от тридесет мили в час, но при мощността на тази тук имаше усещането, че ако само да докосне с несигурния си крак педала на газта, неминуемо ще се забие в задницата на някой автобус.

— Давам седемстотин — каза Клер неочаквано.

Започнаха да спорят, а Хари слушаше с раздражение, защото изобщо не го попитаха за мнението му.

След изтощителна борба Клер постигна споразумение за осемстотин.

— Ще ти изпратя чек за двадесет и пет, Морис — заяви тя, когато спряха пред театъра. — В момента не мога да ти дам депозит. Става ли?

— За теб, сладурче, всичко става — отговори Морис. — Вземи я. Аз ще се върна с такси. Документите са в жабката. Най-добре да я регистрираш още днес. Данъкът и застраховката са платени до края на месеца.

Той излезе, усмихна се на Клер през прозореца, погледна неуверено Хари и каза:

— Е, Клер, обаждай се, когато имаш време. Винаги ще се радвам да видя красивото ти личице.

Кимна на Хари и се отдалечи, за да спре едно задаващо се такси.

— Харесва ли ти? — попита Клер и се обърна назад. Лицето ѝ сияеше, а очите ѝ светеха. — Така е доста по-добре, нали?

— Да — съгласи се Хари и слезе от колата. — Нали няма да я оставиш тук?

Тя отправи към него бърз, въпросителен поглед.

— Нали не се сърдиш, Хари? Вярно е, че малко фамилиарничих с Морис, но отдавна сме близки. Ако бях оставила на теб, щяха да минат часове, преди да се споразумеете за цената. Нали не ти се щеше?

— Колата е хубава — обади се Хари предпазливо.

— Толкова се радвам! — Лицето ѝ леко помръкна. — Ще я закарам отзад.

— Добре. Аз отивам вътре.

Той изчака колата да завие зад ъгъла и влезе в театъра. Безотговорността на Клер го ужасяваше. Да купиш кола за осемстотин лири за по-малко от половин час, без да мислиш за бъдещите вноски или пък за това, откъде ще намериш пари за данъка и застраховката, му се струваше върхът на безразсъдството.

„Ако продължаваме така — мислеше той, докато се изкачваше по стълбите към кабинета на Вал Леман, — ще затънем до уши в дългове.“

Леман разглеждаше някакви скици, разстлани върху рояла, който заемаше почти цялото свободно пространство в кабинета.

— Здравей, Хари — поздрави той усмихнат. — Има малко работа за теб. Мистър Симпсън реши да поставим „Луди дни“. Започваме веднага. Ето, виж тези скици. Те ще ти дадат представа за декора.

Докато Хари разучаваше скиците, Леман седна зад бюрото си и започна да пише трескаво в големия бележник, който винаги носеше със себе си.

— Ама каква жена си си взел, Хари! — възкликна той неочаквано. — Номерът ѝ е страхотен. Няма начин да не пробие в „Клуб 22“. Мистър Симпсън е във възторг от нея.

— Така ли? — попита Хари с равен глас.

— И... съжалявам, но мистър Симпсън не иска да премахне онази клауза — продължи Леман. — Казва, че ако направи изключение за теб, ще трябва да направи и за други.

Хари пусна скицата, която държеше и се обърна.

— Но това е много важно за мен, мистър Леман. Аз... имам нужда от пари.

— Че кой няма нужда? — усмихна се Леман със съчувствие. — Виждаш ли, Хари, много малко фотографи работят на заплата като теб. Ако искаш да работиш на парче и да нямаш договор, добре. Но докато се числиш към личния състав, да работиш частно е изключено.

Хари се поколеба. Да се откаже от сигурните двадесет и пет лири седмично, беше твърде опасно. А освен това трябваше да мисли за Муни и Дорис.

— Да — отрони той, — разбирам. А... какво става с увеличението?

— Мистър Симпсън предложи да отложим разговора за по-нататък. Всъщност, бизнесът не върви кой знае колко блестящо.

„И все пак Симпсън е предложил на Клер шестдесет лири на седмица, ако номерът ѝ се хареса“ — рече си Хари с горчивина.

— Ясно — каза той и отново се надвеси над скиците.

След няколко минути влезе Клер.

— Здравсти, Вал! — поздрави тя и Хари се стресна изненадан, че жена му вече се обръща към Леман на малко име. И през ум не му беше минавало да нарича Леман „Вал“; дори и да го направеше, знаеше че в отговор онзи презрително би вирнал нос. А Клер само след една среща вече преспокойно седеше на бюрото му, пушеше цигара, взета от неговата кутия, и го наричаше „Вал“. И което бе още по-изненадващо, Леман изглеждаше доволен.

— Здравей, Клер — отвърна той. — Какво има? Не можеш да нахълтваш тук току-така. Имам работа.

— Много хубаво! — възкликна Клер. — А не ми ли спомена да дойда тази сутрин, за да репетираме?

— Споменах, но ще поставяме нова пиеса и съм зает. С теб ще се занимава Оман. Той е свястно момче. Отиди при него и му кажи, че аз те изпращам. Работи с него сутринта, а аз ще се отбия да те видя следобед. Мистър Симпсън го е предупредил.

— Добре. — Клер слезе от бюрото.

— И залягай здравата, Клер. Трябва да научиш много неща за кратко време.

— Знам. Ще работя както трябва. — Когато мина покрай Хари, тя приятелски го потупа по гърба. — Хайде да обядваме заедно, скъпи.

— Хубаво — отговори Хари. — Ще отскоча да те взема.

— О, Вал — добави Клер, като се обърна, — погледни през прозореца.

Леман избути стола си назад и стана.

— Сега пък какво? — попита той с добродушна усмивка.

— Виж какво си имаме.

Леман отиде до прозореца.

— Боже мой! Ваша ли е? — изненада се той, при вида на блестящата кола, паркирана на уличката зад театъра.

— Току-що я купихме — заяви Клер възторжено. — Вдига деветдесет и има радио.

Когато тя излезе, Леман погледна Хари и вдигна вежди.

— Не е чудно, че искаш повишение на заплатата. Тази кола трябва да ти е струвала цяло състояние.

Хари почувствува, че се изчервява.

— Тя искаше кола — смотолеви той и изпита облекчение, когато вратата се отвори и влезе Алън Симпсън.

— Обясни ли на Рикс идеята за фотомонтажа? — попита той рязко.

— Още не. Току-що дойде — отвърна Леман.

— Добро утро, Рикс — поздрави Симпсън и кимна на Хари. — Одобряваш ли жена ти да си изкарва прехраната сама? Много я бива. Ако някога останеш без пари, тя винаги може да пребърка нечий джобове, нали, Вал?

Двамата се разсмяха, сякаш Симпсън бе казал най-голямата смешка на света. Хари извърна лице, защото не искаше да забележат смущението му. Престори се, че разглежда една от скиците.

— Благодаря, че й дадохте възможност — промърмори той, защото долови, че Симпсън очаква от него да каже нещо.

— С външния си вид и уменията си може да се превърне в сензация — рече Симпсън и запали цигара. — Ще я изпробваме в „Клуб 22“ и ще видим как ще потръгне. Оман зае ли се с нея?

— Тя е при него — отговори Леман.

— Хубаво. Да се залавяме за работа. Покажи на Рикс какво трябва да направи и да започва. — Симпсън седна зад бюрото на Леман. — Нужни са ми снимки на двадесет момичета, увеличени до естествен ръст, Рикс. Ще се сложат в рамки и ще служат за фон. Момичетата ще бъдат тук, за да ги снимаш днес следобед. Леман ще ти обясни какви да са позите. А сега отиди да намериш бромов хартия и каквото още ще ти е необходимо. Предполагам, че ще можеш да се справиш?

— Да, разбира се — отвърна Хари и си помисли, че ако не беше на договор, за тази задача би могъл да поиска много пари.

— Освен това ще ни трябва снимка на Джени Ранд четири пъти по-голяма от естествен ръст. Ще се наложи да поръчаме увеличението на „Кодак“. Ти няма как да го направиш. Подготви няколко хубави портрета и ще изберем кой да увеличим. Ще я снимаш утре сутринта. Междувременно можеш да се свържеш с „Кодак“, за да провериш колко горе-долу ще струва. — Той погледна Леман. — Това е всичко засега, нали?

Леман кимна.

— Окей, Рикс. Залавяй се за работа. В два часа днес следобед ела на сцената.

На Хари много му се щеше да попита Симпсън дали няма да промени мнението си за клаузата, но в последния момент не успя да се пристраши и излезе.

„Ама че късмет! — мислеше си, докато слизаше надолу по стълбите към фойето на театъра. — Не смея да напусна тази постоянна длъжност. Може никога да не намеря друга подобна. Ще трябва да се освободя от Муни. Така ще спестя пет лири на седмица, а може би ще успея да убедя Леман той да плаща на Дорис, а не аз.“

Отиде зад кулисите, където завари Муни да се клати на един люлеещ се стол и да приказва с някакъв сценичен работник.

— Искам да поговорим, Алф — каза му Хари. Наричаше го „Алф“, откакто бяха разменили ролите си на работодател и наемен служител. Дори и сега Хари се чувствуваше неловко да се обръща към него на малко име.

— Какъв е проблемът, момко? — попита Муни, без да престава да дъвче угасналата си пура. С величествен жест отпрати сценичния работник.

Хари се облегна на кулисите и погледна Муни тъжно.

Алф, положението е такова, че занапред не съм в състояние да ти плащам от джоба си. Съжалявам, но бракът промени нещата.

Погледът на Муни стана студен.

— Нима? — подметна той. — Ами обстоятелството, че Клер започва работа и ще печели по тридесет лири на седмица? Смятах, че няма да си толкова притеснен.

Хари се изчерви.

— Парите на Клер кимат нищо общо — отвърна той. — Трябва да бъда на висота и се нуждая от всичко, което изкарвам. Мъчно ми е, но или ще трябва да се примириш с петте лири, които ти плаща Леман, или да си потърсиш друго. Повече не мога да си позволя да добавям към заплатата ти.

— Какво очакваш от мен? Да умра от глад? — попита Муни учтиво.

— С пет лири седмично няма да умреш от глад и... — Хари замълча смутено.

— Клер знае ли?

— Остави Клер. Това няма нищо общо с нея. Алф, фактът е, че не вършиш кой знае каква работа и много добре го знаеш. Ако можех да поемам и други задачи, щях да те задържа, но Симпсън не ще и да чуе, а не иска и да ми повиши заплатата, така че ще се наложи да намаля разходите.

— Чудя се — каза Муни мрачно — защо винаги когато възникнат затруднения, аз съм глупавото копеле, което е на топа на устата. Не забравяй, Хари, че ако не бях аз, нямаше да получиш тази длъжност. Просто не ми се вярва, че си тъй стиснат, след всичко, което направих за теб.

Хари се почувствува объркан. Цялата ситуация му беше ужасно неприятна и Муни бе наясно. Също така бе наясно, че ако продължи да настоява, Хари ще промени решението си. Нямаше никакво намерение да изгуби пет лири седмично, само защото Хари е проявил глупостта да се ожени за скъпоструваща жена.

— Не е като да си закъсал за пари — продължи той. — Скоро Клер ще печели достатъчно и ще имаш повече, отколкото си способен да изхарчиш. Не ми разправяй, че ще си слагаш в джоба петдесетачка

всяка седмица и ти се свиди за някакви си мизерни пет лири. Просто не ми го побира умът.

Така определено, поведението му наистина изглеждаше дребнаво и непочтено, и Хари се засрами от себе си.

— Прав си, Алф — каза той уморено. — Забрави. Просто ми е неприятно, че Клер ще печели повече от мен, това е. Съжалявам, не биваше да ти наговоря всички тези неща.

Муни отново се отпусна на стола.

— Добре, синко — рече той, — Няма значение. Убеден бях, че само трябва да ти посоча къде грешиш. И тези приказки, че не съм вършел кой знае колко работа... Не е истина, знаеш много добре. На твое разположение съм всяка минута. Тъкмо разправях на този електротехник колко си талантлив. Заслужаваш да те похвали човек.

— Сигурно с така — каза Хари, без да го интересува дали някои го хвали или не. — Окей, тури му пепел, Алф. Дай да се залавяме за работа. Започват нова постановка. Искам да отидеш до „Кодак“ и да провериш едни цени. Мистър Симпсън така нареди. Ще ги напиша за какво точно става дума.

— Какво? Аз?! — възкликна Муни ужасен.

ВТОРА ГЛАВА

I

Както Хари предполагаше, Клер постигна моментален успех в „Клуб 22“. Настояла да изпълнява ролята си с маска и на афиша бе обявена като „Маскираната джебчийка“. Единствено Хари знаеше защо е нужна тази анонимност. Клер не искаше да рискува да я разпознае някоя от едновременните ѝ жертви, ако случайно попаднеше на представлението.

Благодарение на маската Клер стана гвоздеят на програмата. Тя я превърна в тема за разговори и догадки и членовете на клуба непрекъснато питаха управителя дали наистина е толкова хубава, колкото може да се съди по фигурата ѝ.

Хари се изненада от лекотата, с която тя се изявяваше на сцената. Това, което правеше, никак не беше лесно. Задачата ѝ бе да се разхожда из ресторанта, да разговаря с гостите и да пребърква джобовете им. Сетне трябваше да връща задигнатото за изумление на наблюдаващите. Посетителите обаче скоро разбираха какъв е номерът и започваха да внимават. Въпреки това Клер винаги успяваше да измъкне някоя тяхна вещ и номерът прерастваше в състезание по ловкост и хитрост, което още повече допринасяше за успеха му.

Месец след премиерата Клер се върна в апартамента както обикновено — малко след един през нощта, но вместо да се съблече в банята и да се мушне тихо в леглото, както друг път, тя нахълта в спалнята и събуди Хари.

— Събуди се, мили! — извика тя, седна на леглото и запали нощната лампа. — Имам чудесни новини!

Хари изсумтя, примигна и се надигна.

— Какво? — попита той сънливо.

— Никога няма да познаеш! Ще участвам в новото ревю в „Риджънтс“!

— „Риджънтс“!? — възкликна Хари, напълно отърсил се от дрямката. — Но, Клер, имаш ли нужда от това? Освен нощния клуб?

— Разбира се, че ще продължа и в нощния клуб — каза тя и го целуна. — В театъра започвам в осем и половина, а в клуба трябва да съм в единадесет. Няма да има проблем.

Предполагам — каза Хари и се отпусна върху възглавницата. — Добре, мила, щом го искаш, радвам се за теб.

— Искам го заради двама ни. Сега наистина сме добре. Подписах договор. Сто и петдесет на седмица за двете представления! Помисли си само! И Вал каза, че може да ми отпуснат най-малко още тридесет за служебни разходи, освободени от данъци, естествено. Не е ли чудесно?

Да, беше чудесно, но Хари се чувствуваше стъписан и огорчен, въпреки че положи усилия да изглежда радостен, докато я наблюдаваше как се съблича и слушаше плановите ѝ.

Клер се разтанцува из стаята, хвърляйки дрехите си една по една, доволна и щастлива — по-щастлива от когато и да било, а Хари се натъжаваше, че е постигнала всичко със собствените си усилия, а не с негова помощ.

— Веднага ще потърсим друг апартамент — заяви тя, когато облече нощницата си. — Няма да живеем повече в тази миша дупка. Алън спомена, че на Парк Лейн знаел хубав апартамент, който щял да ни устрои. Наемът е само петнадесет лири на седмица, а бил и мебелиран.

Алън? Значи и със Симпсън вече беше на „ти“. „Колко по-бързо може да напредне една жена, ако «разиграе картите си както трябва!»“ — мислеше той тъжно. Лично той бе работил при Симпсън близо година и все още бе само служител.

— И ще се отървем от джагуара — продължаваше Клер, докато слагаше крем на лицето си. — Морис ми каза, че днес следобед е пристигнал кадилак, модел петдесета година. Иска хиляда, но съм сигурна, че ще го накарам да сваля цената. Помисли си, Хари! Кадилак! Алън направо ще позеленее от завист! Просто нямам търпение да го вземем. — И тя прекоси стаята тичешком, скочи в леглото и го прегърна.

Хари вече беше отчаян. Разликата в приходите им беше като зейнала бездна. Беше напълно немислимо да се изравни с Клер — сто

и петдесет срещу петнадесет!

— Нека проявим разум, Хари — каза тя и положи глава на рамото му. — Знам как се чувствуваш. Неприятно ти е, че печеля толкова пари. Никога не си взел и пени от моите, но трябва да промениш начина си на мислене. Използвай парите ми, докато си стъпиш на краката. Говорих с Вал за теб. Той смята, че ще изкарваш повече, ако работиш частно. Искам да направиш точно това. Недей да подновяваш договора. Вал каза, че и тъй и тъй ще ти дават същата работа, но ще се наложи да ти плащат повече. Пък и ще можеш да вършиш и друго. Какво ще кажеш, Хари? Не мислиш ли, че е разумно да не подновиш договора?

— Нищо чудно да не се получи така — отвърна Хари колебливо. — Симпсън може да наеме другиго. Така ще му излезе по-евтино. В края на краищата, ако го подновя, ще имам сигурни петнадесет лири седмично.

— Но какво са петнадесет лири? — попита Клер нетърпеливо. — Ако работиш самостоятелно, не е изключено да печелиш стотици!

— Не знам дали ще мога. Единият от нас все пак трябва да е предпазлив.

— Ти си прекалено предпазлив. Цяла година можем да се прехранваме с това, което печеля аз. Ти имаш случай да опиташ, не разбираш ли? Искам да отвориш студио в Уест Енд. Ще ти дам пари, Хари. Когато номерът ми остарее, щафетата ще поемеш ти. Нс е ли разумно да постъпим така?

Да, предложението естествено звучеше примамливо, но Хари не желаше да поема риск, а още по-малко да се възползува от парите на Клер.

— Трябва да мисля и за Муни — каза той, търсейки предлог да отхвърли помощта ѝ, без да я обиди. — Ако прекратя договора, театърът ще престане да му плаща, а няма да мога да си позволя да му давам десет лири на седмица от джоба си.

— Муни? — възкликна Клер презрително. — Той не върши никаква работа. Време е да се отървеш от него. Наблюдавам го. Изобщо не ти е от полза. Само се шляе наоколо и щипе балерините по задниците. Доста дълго го търпиш, Хари! Нека си върви.

— Не мога да го изгоня — отвърна Хари ужасен. Той си представи обидената физиономия на Муни и безкрайните му

аргументи. — В края на краищата благодарение на него...

— Глупости! Той дори не е знаел, че си го снимал. Няма право на никакви претенции към теб. Остави го на мен. Аз съм наясно как да се справя с него. Хари, ще си потърсиш ли подходящо студио? Аз ще ти помогна, разбира се. Уверена съм, че Джени Ранд ще те препоръча, ако я помолиш. Вал също. Убедена съм, че ще успееш.

— Аз обаче не съм толкова убеден — отговори Хари разкъсван между желанието да заработи сам и сигурността, която предлагаше подновяването на договора за още една година. — Всичко може да се случи. Можеш да се разболееш например и тогава ще сме доволни, че имаме постоянни приходи.

— О, Хари! Ти си невъзможен! Но пък толкова те обичам! Искам всичко с теб да е наред. Моля те, не бъди толкова предпазлив. Доникъде няма да стигнем така. Нямаме много време. Докато се обърнем, и ще остареем. Ако не предприемем нещо веднага, после ще е късно. Вероятно след време няма да ми се иска да играя този номер и си мисля колко добре би било, ако се утвърдиш в професията си и разрешим всичките си проблеми. *Сега* е моментът! Нека си позволим да рискуваме! Имам договор за една година. За този период можеш да се утвърдиш напълно. Това е нужно да направим. Ти си длъжен да го направиш!

— Добре, добре — отговори Хари все още неуверено. — Ще си помисля.

Но докато той мислеше, Клер действуваше. Няколко дни по-късно тя му каза, че е намерила едно студио на Графтън Стрийт и че трябва веднага да отидат да го видят. Също така бе разгледала и одобрила апартамента на Парк Лейн. Въпреки че двата наема възлизаха на доста висока сума, тя не престана да тормози и увещава Хари, докато той не подписа договорите.

Студиото наистина беше такова, каквото се полагаше, но наемът го ужасяваше.

— Нима има значение? — възрази Клер. — Струва си. Какво са седемнадесет лири на седмица, когато си на такъв адрес? Можем да си го позволим и не след дълго ще печелиш десет пъти по толкова.

— Но нали ще плащаме и за апартамента! — възпротиви се Хари объркан. — Даваш ли си сметка, че ще даваме над тридесет лири на месец само за наеми? Ще трябва да печелим повече от шестдесет на

седмица, ако сметнем и данъците. Не бива да наемаме апартамента, Клер. Нека останем в сегашния.

— Глупости. Всичко ще се нареди. Отпусни си душата, Хари, скъпи. Животът е кратък и трябва да го направим весел. Моля те, престани да се тревожиш.

„Но — мислеше Хари, — всеки би се разтревожил, като види как Клер пръска пари наляво и надясно. Взе кадилака и плащаше по двеста на месец за него. Харчеше и за дрехи. За храна и наеми вероятно отиваха някъде около сто и двадесет лири месечно.“

След като се преместиха в луксозния апартамент на Парк Лейн, тя непрекъснато канеше гости и сметките за напитки бяха огромни.

Студиото не даваше мира на Хари. Благодарение на целенасочените усилия на Клер и на препоръките на Джени Ранд той имаше доста работа, но след като се приспадна наема и заплатата на Дорис, за него оставаше доста скромно възнаграждение. Всъщност получаваше дори с няколко лири по-малко, отколкото при Симпсън.

Муни си намери служба в някакво ателие за химическо чистене. След като Клер поговори с него, той тъжно се сбогува с Хари. Хари не бе присъствувал на обяснението между двамата, но когато дойде да се сбогува, Муни беше тъй отчаян и тъжен, че явно Клер никак не бе мерила думите си.

— Правиш голяма грешка, синко — каза му Муни. — Да изоставиш сигурната работа при Симпсън, за да се захванеш с нещо толкова рисковано, си е чиста глупост. Е, предполагам, че не искаш да послушаш един по-възрастен от теб човек. Всички сте такива. Но не забравяй... Забъркаш ли се в някаква каша, ела и ми се обади. Ако ме бива за нещо, то е да се справям с бъркотиите. И потрябва ли ти работа, ела при мен. Може да ти намеря нещо в химическото чистене. Сегашният ми шеф печели добре, но е много стиснат. — Муни въздъхна. — Чудя се защо ли вечно попадам на скръндзи? Дава ми шест лири на седмица и срещу това имам отговорност за цяло ателие и три момичета! — Муни направи гримаса. — И са грозни като вещици. Е, довиждане, синко. Не ти се сърдя. Знам, че не си виновен ти. Жена ти е корава като камък, но ще успее. Когато не се интересуваш кого стъпкваш, обикновено достигаш до върха. Но внимавай, сега те обича, гледай да продължава и занапред.

Когато ревюто на Симпсън започна в театъра, Клер незабавно се изяви. Вече си бе създала име в „Клуб 22“, вестниците поместваха положителни отзиви за нея, успехът ѝ бе изцяло нейно дело.

Хари я виждаше съвсем за кратко. Тръгваше за студиото малко след девет, когато тя все още не се бе събудила. Вечеряха заедно, когато се връщаше привечер, но веднага след това тя трябваше да се подготви за театъра, а се прибираще много късно, когато той вече спеше. Единственият ден, който прекарваха заедно, беше неделята, но пък тогава Клер обикновено канеше гости. Тя често се оплакваше, че прекарват толкова малко време заедно.

— Може би няма да е задълго — каза тя една вечер, докато се обличаше, за да отиде в театъра. — Не е изключено скоро ателието да вземе да носи достатъчно пари и да зарежа сцената. Нямам нищо против, ако за разнообразие остана без работа за известно време. Това ходене до театъра, а после до клуба всеки ден започва да ми омръзва. В края на краищата, няма да е зле, ако някоя вечер остана да си почина. Как вървят нещата, Хари?

Нещата не вървяха добре.

— Няма начин да стане бързо — отговори Хари с извинителен тон. — Разходите са убийствени. А и имам огромна конкуренция. Виж колко фотографии има около мен и всичките са утвърдени имена. Симпсън ми дава все по-малко работа. Наистина, сега постановката вече е в ход, но, когато бях на договор при него непрекъснато ми осигуряваше работа. Сега само от дъжд на вятър поръчва по някой портрет. Сигурен съм, че не му хареса, дето прекратих договора. Ако не беше ти, мисля, че и това нямаше да ми предлага.

Клер доби мрачен вид.

— Защо не ми каза по-рано? Ще поговоря с него. Вал обеща, че няма да има никаква разлика.

— По-добре недей. Не искам да влизам в черния му списък. Той е опърничав.

— Аз също — рече Клер. — Няма да се измъкне току-така.

— Не смяташ ли, че трябва да понамалим разходите? — попита изведнъж Хари. — Гледам извлечението от банката. В сметката има само петдесет лири. Знаеше ли това?

— В петък ще добавим още сто и петдесет — отвърна Клер с безразличие. — Защо да се тревожим?

— Но, мила, не сме отделили нищо за данъците, а се налага да мислим и за вноската за колата. Нужно е да започнем да пестим и за нея.

— Няма да им платим — каза Клер и се засмя. — Тровиш се прекалено много. Трябва да бягам, Хари. Какво ще правиш тази вечер?

— Ами, ще чета — отвърна той и сви рамене. — Нямам кой знае какво да върша.

— Ето какво — заяви Клер. — Ще си купим телевизор. Ще ти помага да убиеш времето. Утре ще се погрижа.

— Нищо подобно! — извика Хари и скочи на крака. — Това безразсъдно пилеене на пари трябва да престане, Клер! Не можем да имаме всичко, каквото си пожелаем! Не желая телевизор и ако купиш, няма да го погледна.

Клер изненадано се взря в него.

— Добре, мили, не се пали толкова — рече тя и го прегърна. — Помислих си, че ще ти хареса.

— Не искам никакъв телевизор — повтори Хари троснато. — Притеснявам се до смърт, че ако я караме така, ще затънем в дългове.

— Хари, мили, защо си такъв паникьор? Какво като затънем в дългове? Всички имат дългове, и какво от това?

— Е, аз не искам да имам — отвърна той. — Хайде тръгвай, че ще закъснееш.

Тя го целуна и долепи лице до неговото.

— Не се чувствуваш нещастен, нали? — попита тя угрижено.

Той се насили да се усмихне.

— Не... Само...

— Съжаляваш ли, че се ожени за мен?

— Клер, Боже мой...

— Може би съжаляваш?

— Не, не съжалявам. Понякога се чудя дали ти не съжаляваш — отвърна той смръщено. — В сравнение с теб съм такъв левак!

— Не, не си! — Клер го целуна отново. — Сега времената са лоши, но всичко ще се оправи. Ще видиш, че ще дойде и твоят час. Горе главата, Хари! Обичам те много! Кажи, че си щастлив!

— Да, щастлив съм.

Той я проследи с поглед през прозореца, докато тя се качваше в огромната лъскава кола и когато потегли, мрачно се вторачи пред себе

си. Не беше щастлив. Ненавиждаше този начин на живот. Стандартът, който си позволяваха, безразсъдното прехосване на пари и приближаващият срок за данъците не излизаха от ума му.

Спомни си за Рон Фишър и за думите му по повод на първата си среща с Клер.

Чуваше тихия глас на Рон, сякаш беше в стаята: „Не искам да се забърквах със светски момичета, рано или късно те винаги носят беди. Знам го от опит. Смятах, че много съм случил, когато се ожених за Шийла.“

Ако можеше сега да сподели тревогите си с Рон!

Наистина посещаваше го веднъж месечно, но сякаш се виждаше с непознат човек. Рон седеше тихо в инвалидния си стол, почти без да продума, замислен през цялото време, с втренчен пред себе си поглед.

Шийла искаше развод. Рон сякаш не бе в състояние да го схване. Сякаш не бе в състояние да схване каквото и да било. Единственият път, когато в очите му се появи искрица живот, беше когато Клер съпроводи Хари при него.

— Много е потискащо, за да отида пак — каза тя впоследствие.

Тогавя Рон се взря изпитателно в нея и след малко рече:

— Ти си точно такава, каквато си те представях. Грижи се за него. Него не го бива особено да се грижи за себе си.

След това отново изгуби интерес и прекара остатъка от времето както при всяко друго посещение на Хари.

Хари запали цигара и взе книгата. Оставаха му още два часа, докато стане време за лягане. Чувствуваше се самотен в големия луксозен апартамент. Когато Клер беше с него, всичко беше наред, но когато я нямаше, му се струваше прекалено обширен. А и враждебен — сякаш излъчваше неприязън към Хари.

Смяташе да чете до осем и половина. После щеше да слуша „Двадесет въпроса“ по радиото. В този час представлението на Клер щеше да е някъде по средата. Леман беше споменал, че според него то ще продължи още година. Ами сетне? Дотогава студиото трябваше да се е утвърдило. Дали наистина щеше да постигне това? Опитва се да прогони тревогите от ума си, но книгата не успяваше да го увлече и той я захвърли нервно. Тъкмо щеше да запали нова цигара и на вратата се позвъни. Стресна се. За миг застина неподвижен и се чудеше кой ли

може да е. Никой не идваше, когато Клер беше в театъра. Стана и тръгна към външната врата. Отново се позвъни.

Отвори.

В първия момент не разпозна високия дебел мъж, застанал пред него на площадката, с тъмносиньо бомбе, килнато над едното му око. После усети как по гръбначния му стълб ползват тръпки. Беше Робърт Брейди.

II

Някъде зад гърба си, съвсем слабо, Хари чуваше как Кенет Хорн обявява по радиото отборите в „Двадесет въпроса“. Искаше му се да захлопне вратата и да усили звука — да затвори навън това привидение от миналото и да се направи, че не го забелязва.

— Какво искаш? — изрече той с глас, който нямаше нищо общо с неговия.

— Време е да си поприказваме — каза Брейди и се усмихна, разкривайки златните коронки на зъбите си. С розовеникавата си кожа, малките очички и свистящото дишане, той напомняше на Хари охранено прасе.

— За какво? — попита Хари, запречвайки вратата. — Нямам какво да ти кажа и не желая да те слушам.

Брейди описа кръг с пурата си.

— Има доста неща, които не искаме да правим — каза той и сви масивните си рамене, — но трябва да се примирим. Ако си разровиш мозъка, ще си спомниш, че мога да ти създам много неприятности. Не е ли по-добре да ме изслушаш?

„Да, наистина може да създаде неприятности“ — помисли си Хари със свито сърце.

— Влизай — тросна се той и се дръпна встрани.

Брейди пристъпи в антрето, после във всекидневната. Озърна се наоколо с присвити устни и вдигнати вежди.

— Гледай ти — обади се. — Пораснала ти е работата, нали, приятелче? Не е като да щракаш снимчици по улицата.

— Казвай, каквото ще казваш, и се омитай — изръмжа Хари и лицето му се наля с кръв.

Брейди си свали шапката и я хвърли върху масата. Отиде до камината и зае поза върху килимчето — пред огъня.

— Дяволски умно момиче, нали? — започна. Но колкото и да е умна, не бях допуснал, че ще стигне дотук. Парк Лейн! Боже мой! Когато я срещнах за първи път, хойкаше по улиците.

Хари направи крачка напред. Изпитваше диво желание да размаже това свинско лице с юмрука си.

— Внимавай, братле — предупреди го Брейди и се отдръпна. — Не можеш да си позволиш драматични сцени. Няма да се биеш. Трябва да си хитър и да използваш колкото акъл имаш, ако искаш да се измъкнеш от тази помия. И пак не смятам, че ще успееш, колкото и да се пенявиш.

Хари се овладя. По-добре да чуе каквото онзи щеше да му каже. Имаше достатъчно време да го удари и след като свърши.

— Така е по-добре — каза Брейди, без да сваля поглед от него. — Недей да се репчиш. Ако речеш да ме удариш, само ще стане лошо за Клер. Седни. — Сам той се разположи на най-удобния стол в стаята и изпружи едрите си крака. — Мисля, че предпочитам уиски. Имаш уиски, нали? Тя винаги знае откъде да намира дефицитни стоки.

Хари не помръдна.

— Кажки каквото имаш да казваш и се изпарявай!

— Знаеш ли, този твой подход няма да доведе доникъде — обади се Брейди и изтръска пепелта от пурата на килима. — Ще трябва да се овладееш. Не си ли даваш сметка, че ако кажа само една дума, Клер ще изхвъркне от театъра? И тогава май няма да живеете така охолно, нали?

— Какво имаш предвид?

— Ами в края на краищата, тя е лежала в затвора. Вестниците ще проявят интерес. Една бивша затворничка не може да е атракция за публиката. Струва ми се, че Симпсън едва ли ще си позволи да я показва занапред.

След кратко колебание Хари отиде до барчето, извади бутилка уиски, чаша, сифон и ги постави на масичката до Брейди.

— Така е далеч по-добре — рече Брейди и си наля чисто уиски без сода. — Друго си е.

Хари седна. Сега беше много по-спокоен. Помисли си, че просто трябва да го изслуша. Ако онзи искаше да ги изнудва, веднага щеше да отиде при инспектор Паркинс. Той щеше да се справи с него.

— Наистина е изумително — продължи Брейди, след като опита уискито. — Тя знае как да живее, нали? Сякаш по рождение си го знае, а не е прекарала по-голямата част от съществуването си в мизерия. Разбира се, за всичко това трябва да благодари на мен, но мога да твърдя, че беше добра ученичка. Когато я срещнах за първи път, обитаваше една мизерна стаичка в Шепърд Маркет. Всеки мухльо

можеше да я има за лира. Аз я облякох и я научих на разни номера. Наех ѝ апартамент край Лонг Ейкър. Научих я как да пребърква джобове. Беше схватлива. — Брейди се усмихна тънко. — Стана най-доброто ми момиче. Носеше и на мен, и на себе си доста пари. — Той погледна Хари и се намръщи. — Чудя се какво ли толкова е намерила у теб? — Брейди отново замълча, поднесе чашата уиски под носа си и вдъхна аромата с доволен вид. — Винаги е била импулсивна. Странно ми е, че курвите си падат по смотаняци като теб. Наблюдавал съм го десетки пъти. Предполагам, че е нещо като незадоволен майчински инстинкт. У доста от тях се проявява. Повечето си хващат някой жалък негодник, хрантутят го, а той ги цица и хленчи за дрехи като същински паразит. И все пак не проумявам защо си е паднала по теб. Обикновено избираше паралии.

Хари не продума. Гледаше Брейди преbledнял и вкаменен.

— Да — продължи Брейди. — Паралии. Като Алън Симпсън например. — Той се усмихна и впи малките си очички в лицето на Хари. — Но може би не знаеш за Симпсън? Наблюдавам я. Всъщност от една седмица я следя. Веднъж или два пъти седмично ходи в апартамента на Симпсън. Вероятно никога не си си задавал въпроса какво върши през промеждутъка след представлението в театъра до представлението в клуба? Два часа за лудории. Два часа за Симпсън. Старите трикове, разбира се. Умее да измъква това-онова от мъжете. Курвата си е курва, не може да се промени — изкушението е твърде силно, за да устои. Така е по-лесно. — Брейди отново огледа стаята. — Добре се е устроила. Но ти май не знаеш тези неща?

— Това ли имаше да ми кажеш? — попита Хари, който едва владееше гласа си.

— О, не. Естествено, че не. Още не съм започнал. Просто си мислех, че ти е интересно да узнаеш как получи работата в нощния клуб. С Леман също се търкаля в чаршафите. След като веднъж си се научил да си изкарваш хляба по този начин, после не ти се струва нередно.

— Нямам намерение повече да те слушам — каза Хари и се изправи. — Ако не си тръгнеш сам, ще те изхвърля аз!

Брейди се засмя.

— Не бъди глупак. Защо да не ти разправя едно-друго? Не искаш ли да знаеш? Искаш и още как! Един мъж трябва да знае как момичето

му го издържа. За мъже като теб си има дума. Не е приятна и носи присъда от шест месеца.

— Вън! — извика Хари гневно. — Няма да повтарям! Махай се!

— Но аз имам право да ти говоря — продължи Брейди спокойно.
— Аз също съм неин съпруг.

Хари се почувствува така, сякаш го бяха ударили по лицето. Отстъпи крачка назад, опита се да каже нещо, но езикът му не се обърна.

— Значи не ти е разправила? Колко странно! — рече Брейди усмихнато. — Странно е и че се е омъжила за теб. Мислех си, че не би имал нищо против да харчиш паричките ѝ, дори без да се жениш за нея.

— Спомена, че си ѝ съпруг, правилно ли чух? — успя да отрони Хари.

— Разбира се. Женени сме повече от пет години.

— Лъжеш!

— Така ли смяташ? Жалко! Разбира се, след първата година вече не живеем заедно. Представа нямам защо се оженихме. Сигурно сме били пияни, като сме го направили. Беше по време на бомбардировките, а когато падаха бомбите, тя рядко оставаше трезва. Нито пък аз. Не е особено удоволствие да се разхождаш из улиците, когато отгоре се сипят бомби и шрапнели. Единствено пиячката я крепеше. — Дебелият му пръст изтръска още пепел върху килима. — Ако не ми вярваш, винаги можеш да отидеш в Съмърсет Хаус и да провериш в архива. Тогава тя се наричаше Клер Селин. Името на майка ѝ, ако не се лъжа.

— Не вярвам и дума от това! — избухна Хари. — Тя никога не би се омъжила за свиня като теб. Вън! Ако пак се мернеш тук, ще извикам полицията!

— Горкият! — възкликна Брейди ухилен. — Ако си спомням добре, присъдата за двубрачие е две годинки. Представи си само как ще ѝ се отразят след този разкош тук. Мисля, че е по-добре да не закачаме полицията, прав ли съм?

Хари отиде до вратата и я отвори.

— Вън!

Брейди допи уискито и стана. Беше невъзмутим.

— Няма смисъл да стоя повече — съгласи се той и взе шапката си. — Ще бе върна утре следобед. Кажи ѝ да ме чака. Разбира се, искам пари. Докато ми плаща, ще си трая. Хубава кола има, нали? — Той се озърна още веднъж. — Да, наредила се е прекрасно. Ще мога да я одрусам както си му е редът. — Брейди отиде до вратата. — Лош късмет извади, момче. Като си оправя сметките с нея, за теб няма да е останало кой знае какво.

Той отвори вратата, погледна през рамо, кимна на Хари и се отдалечи, като тихо си подсвиркуваше.

III

Клер влезе в стаята и с нея нахлу студен свеж въздух. Коженото ѝ палто искреше от капчиците дъжд.

— Хари! Още ли не си легнал? Защо не спиш? — Тя спря, помириса въздуха и бързо го стрелна с очи. — Да не си пушил пура?

Хари седеше пред камината. В нея имаше цяла купчина фасове. Между пожълтелите му от никотина пръсти димеше поредната цигара.

— Брейди беше тук — каза той, без да я погледне.

Тя бе тръгнала към камината и сваляше ръкавиците си, когато думите му я заковаха на място.

— Тук? — попита тя и лицето ѝ заприлича на безизразна маска.

Той се взря в нея и видът на изопнатото, каменно лице, мрачната извивка на устата и неподвижните, блеснали очи го стресна. Преди много време ѝ бе казал, че е способен да познае, ако една жена е курва. Тогава и каза също, че тя не прилича на такава. Сега обаче приличаше. Не можеше да сбърка изражението, което толкова често бе съзирал по лицата на жените от Уест Енд — странна смесица от закоравяла грубост и безсърдечие, която ги лишаваше от човешки образ.

— Да — отговори той и извърна лице.

Бавно, сякаш не си даваше сметка какво прави, тя сложи шапката, ръкавиците и чантата си на масата. След това отвори кутията от кедрово дърво за цигари и запали.

— Какво искаше? — попита. Дори гласът ѝ звучеше грубо и дрезгаво.

— Не се ли сещаш? Ела и седни. Ще ни навлече неприятности.

Клер не седна, а отиде до барчето, извади чаша и си наля от бутилката уиски, която все още стоеше на масата. Макар да не я гледаше, Хари разбра, че ръката ѝ трепери, защото гърлото на бутилката потракваше по чашата.

— Каза, че си се омъжила за него преди пет години — продължи Хари. — Вярно ли е?

Тя бавно се приближи до камината и се отпусна на стола срещу него.

— Вярно ли е? — повтори той след дълга пауза.

— Да, вярно е — потвърди тя. — Чух, че бил заминал за Америка. Мислех, че никога повече няма да го видя. — Отпи малко уиски и сложи чашата върху камината. — Съжалявам, Хари. Ти толкова държеше да сключим брак! Не можех да те разочаровам!

— Аха — рече Хари и се вгледа в огъня. — Все едно. Късно е да се съжалява. Естествено, разбирам. Не биваше да настоявам толкова. Защо не сподели с мен, Клер? Не можеше ли да ми се довериш?

— Не желяех да те загубя — отвърна тя мрачно.

— Той иска пари. Ще дойде при теб утре следобед.

Клер не отговори и Хари вдигна очи към нея. Тя се взираше в огъня. Изглеждаше остаряла и някак си изхабена, сякаш яркото ѝ бляскаво лустро се бе стопило и сега се виждаше какво има под него.

Тя продължи да мълчи и Хари каза:

— Това е шантаж, разбира се. Можем да отидем в полицията.

— Остави ме да помисля малко — прекъсна го тя рязко.

Останаха притихнали доста време, така поне се стори на Хари. Тя седеше вдървено, с цигара между устните, а димът се извиваше на спирала към тавана. Само очите ѝ се движеха — стрелкаха се наоколо, като на животно в клетка.

— Държа да знам точно какво се случи — рече тя изведнъж. — Кажи ми всичко. Сигурна съм, че ти е наговорил един куп гадости за мен, но държа да знам всичко.

Хари ѝ разправи с хладен, равен глас.

— Следил те е — завърши той. — Каза, че често, ходиш в апартамента на Симпсън.

Тя едва не скочи от стола.

— Това е лъжа, Хари! Не му вярваш, нали?

Хари я погледна в очите и тя извърна лице.

— Не искам да вярвам — продължи той. — Каза още, че ти и Леман... — Замълча, защото видя на лицето ѝ изражение на попаднало в капан животно. — Истина ли е?

— Предупредих те, нали? — тросна се тя. — Нали ти казах, че не съм стока! Да, така е. И никога не съм го криела. Те не означават нищо за мен! Нищо! Добре, няма да те лъжа, Хари. Наистина ходя при тях. — Тя посегна за още една цигара.

— Как можа, Клер? — Хари стана и започна да крачи безцелно из стаята. — Не помисли ли за мен? Аз работя с тези хора! Защо го

направи?

— А как иначе мислиш, че щях да получа работата в театъра? Хари, не виждаш ли, че тези хора не означават нищо за мен? Ти си единственият мъж в живота ми. Още откакто те срещнах, все исках да ти направя добро, но успях само да ти причиня болка. Не съм способна да се сдържам. Беше толкова лесно! Знаех, че ако ходя с тях, ще мога да ги командувам.

— За теб парите са над всичко — отрони Хари. — Ето, в това грешиш. О, Клер! Защо постъпи така? Можехме да бъдем щастливи, ако беше оставила с парите да се занимавам аз. Нямаше да имаме много, но пък нямаше и да затънем в тази кал!

— Предполагам, че ме мразиш — рече тя с твърд, равен глас. — Не те обвинявам. Какво смяташ да правиш? Ще ме зарежеш ли?

Той отиде до прозореца, дръпна пердето и се вгледа в мократа от дъжд улица.

— Хари! — Клер стана, пристъпи към него и положи ръка на рамото му. — Какво възнамеряваш? Ще ме зарежеш ли?

Хари поклати глава.

— Добре — промълви той, без да се обръща. — Ще забравим всичко, докато не се оправим с Брейди. Когато приключим с него, ще решим и нашия проблем. Не по-рано.

— Това означава ли, че смяташ да ме оставиш... след известно време? Трябва да знам, Хари! Непосилно ми е да понасям неизвестността! Нима не разбираш, че мъж като Симпсън не може да означава нищо за мен... освен дето го използвам. Обичам те. Целият ми живот се върти около теб. Всичко, което направих... този апартамент, колата, парите, които спечелих... всичко направих за теб и исках да го приемеш. Ако смяташ да ме оставиш, кажи ми сега!

Хари се обърна и я изгледа безпомощно.

— Как ми се ще да не беше направила нищо! Добре, Клер. Няма да те оставя. Ще те излъжа, ако ти кажа, че всичко ще е както преди. Няма да бъде. Но аз все още те обичам и ако ти се опиташ да се промениш... да се отървеш от тази ужасна жажда за пари, ще бъдем толкова по-щастливи! Не го ли проумяваш? Зарежи сцената, Клер. Да започнем от нулата. Какво значение има, ако сме притеснени? Не е ли по-добре това, отколкото да затънеш в такава помия?

— Мислиш ли, че Брейди ще допусне да зарежа всичко сега? — попита тя. — Ще иска пари, а аз ще трябва да ги спечеля. Той е като пиявица. Ще се впие в мен и ще смуче, докато има какво.

— Ще отидем в полицията. Това е единственият начин да се справим с гадина като него.

— Полицията? Аз съм в двубрачие — повиши глас Клер. — Как ще отидем в полицията? Да не искаш отново да ме тикнат в затвора?

— Но не смяташ да му даваш пари, нали? — попита Хари угрижено. — Ако му дадеш веднъж, никога няма да те остави на мира. Всички са такива.

— Знам само, че няма да вляза отново в затвора. По-скоро ще се самоубия.

— Клер... моля те.

— Да, ще го направя! Ще се самоубия! Няма да прекарам и една седмица в затвора. Ти не знаеш какво е там! Кошмар! По-лошо, отколкото можех да си представя. Ужасно! Да те затворят зад решетки като животно, да те тормозят и навикват! Да те карат да вършиш гадна работа. Не, това няма да ми се случи отново! Този път знам какво ме чака. Ще се самоубия.

— Не бива да говориш така, Клер — възрази Хари ужасен. — Човек няма право да посяга на живота си.

Тя му се усмихна подигравателно.

— Със собствения си живот ще правя каквото поискам. Едно ми е ясно: вече никога няма да отида в затвора. — Тя се обърна. — Ела, Хари. Хайде да си лягаме. Късно е и съм много уморена.

Клер взе ръкавиците и шапката си и влезе в спалнята. Рамената ѝ бяха отпуснати и походката ѝ беше уморена. Хари изведнъж я съжали. Последва я в спалнята и си помисли, че за всичко отчасти е виновен и той. Беше проявил слабост. Сега бе късно да съжалява. Брейди го държеше в ръцете си. Ако не откриеха някакъв изход, тя или трябваше да влезе в затвора, или да му плаща.

— Искаш ли да спиш с мен? — неочаквано попита Клер. — Ще те разбере, ако не искаш.

Хари знаеше, че сега не е време да се самоокайва или да се гневи. Тя бе направила всичко това колкото заради себе си, толкова и заради него. Хари го осъзнаваше. Беше съвсем сигурен, че нито Симпсън, нито Леман означават нещо за нея. Беше ужасно, че е

постъпила така, но поради възпитанието си и досегашния живот бе устроена по-различно от другите жени. Тя беше в беда и той бе длъжен да прояви великодушие. Приблѝжи се към нея и я прегърна.

— Всичко е наред, мила. Да забравим за тези неща. Ще ги преживеем заедно. Не знам как ще завърши това, но каквото и да се случи, аз ще съм до теб.

IV

Следващия следобед, точно в три, на вратата се позвъни.

Клер се стресна и пепелта от цигарата падна върху полата ѝ. Тя понечи да стане, но Хари я спря.

— Аз ще отида — каза. — Не се оставяй да те извади от равновесие.

Беше настоявала да разговаря с Брейди сама, но Хари не искаше и да чуе подобно нещо.

— Нека знае, че съм с теб — възрази той. — Няма да те изоставя. Казах, че ще се справим заедно, така и ще стане.

Още от обяд двамата седяха на канапето и чакаха — бяха много нервни, пушеха цигара след цигара и когато се позвъни, Хари изпита облекчение. Прекоси стаята и отиде да отвори.

На площадката стоеше Брейди — огромен, усмихнат, самодоволен и подобен на прасе. Зад него имаше още един мъж — нисък, широкоплещест, с коса като кълчища, квадратна брадичка, студени и неподвижни зелени очи и уста, замръзнала в нетрепваща безрадостна усмивка.

Хари веднага позна косата. Това бе човекът, който го беше ударил с велосипедна верига, и който бе осакатил Рон.

— Охо! И ти си тук, така ли? — каза Брейди и се усмихна широко, оголвайки златните коронки. — Отлично! Искях да поприказвам и с теб. Ами Клер? Налице ли е? Ще си направим дружеска сбирка, а? Прекрасно! Това е Бен Уелън. Струва ми се, че сте се виждали.

Уелън погледна Хари и усмивката му стана по-широка. Имаше дребни и равни зъби — много бели и здрави на вид, зъби на професионален боксьор.

— Здравсти, приятел — процеди той.

Хари се отдръпна. Устата му бе пресъхнала, а сърцето му биеше до пръсване.

Брейди мина покрай него и влезе във всекидневната.

Уелън кимна на Хари да върви пред него.

— Върви, приятел — рече. — Аз ще те държа под око.

Когато Хари влезе в стаята, чу Брейди да казва:

— Как си, Клер? Изглеждаш малко уплашена, но предполагам, че е от вълнение, дето ме виждаш отново. И Бен е тук. Той също гореше от нетърпение да те види. Винаги си била любимата му брюнетка.

— Здравсти, сладурче — каза Бен и застана зад Хари. — Как беше в пандиза?

Клер седеше с гръб към камината. Беше пребледняла и лицето ѝ бе изопнато, но сякаш си бе възвърнала спокойствието. Сега изражението ѝ беше войнствено, което изненада Хари.

— Не беше курорт — отрони тя и сви рамене. — Но пък ми излезе евтино.

Брейди се засмя.

— Винаги си приемала нещата откъм добрата страна — заяви той и остави шапката си на масата. — Какво ще кажеш за апартамента, Бен? Я го разгледай. Тя не възразява.

— Няма скрити полицаи, ако от това те е страх — увери го подигравателно Клер.

— Нищо, все едно огледай — повтори Брейди на Уелън.

Уелън влезе в спалнята.

— Да пийнем, Клер — подкани Брейди и седна. — Нищо не пречи да се държим светски. Присъствувах на номера ти в „Риджънтс“. Първокласен! Идеята да си сложиш маска е направо гениална! Сигурно с нея се чувствуваш в безопасност.

— Така е — каза Клер и погледна Хари. — Донеси нещо за пиене, моля те. Бен пие джин.

С разтреперани ръце Хари донесе джин, уиски и чаши.

— А този млад приятел има ателие на Графтън Стрийт — продължи Брейди и се обърна към Хари с добродушна усмивка. — Просто да се чуди човек колко добре сте се наредили. При последната ни среща и двамата си изкарвахте хляба по улиците. Постигнали сте истински успех. Още капчица — добави той, докато Хари му наливаше уиски. — Така.

Уелън се върна в стаята, Брейди взе чашата си и попита:

— Какво ще кажеш? Хубаво, нали?

— Не бих имал нищо против да живея тук — отвърна Уелън, седна и поклати глава в отговор на въпросителния поглед на Брейди.

— Никой не се крие под леглото. — Той взе чашата си от Хари и му намигна. — Хубаво гнезденце си си намерил, а, приятел?

Клер отиде до масата, сипа си уиски и се усмихни сковано на Хари.

— Колко изкарваш сега, Клер? — попита Брейди и изпъна напред големите си крака.

— Сто, без да се броят данъците — отговори тя веднага.

— Не ти плащат достатъчно — поклати глава Брейди. — Тъй като целта на нашата малка среща е да обсъдим парични въпроси, мисля, че трябва да видя спестовната ти книжка. — Той протегна ръка. — Дай ми я.

— В банката е.

— Нали не искаш сам да направя оценка? — каза Брейди, без да престава да се усмихва. — Слушай, Клер, ето как разсъждавам. Аз те научих на трикове в занаята, нали? Значи ми се полага процент. Ако не бях ти предал опита и уменията си, нямаше да играеш на сцената. Не искам да съм несправедлив към теб, но не мога да ти се доверя по въпроса за спестяванията ти. По-добре ми дай спестовната си книжка или нещо друго, от което да е ясно колко получаваш, иначе ще кажа напосоки двеста на седмица и толкова.

Клер остана неподвижна известно време, после сви рамене, отиде до бюрото, извади от чекмеджето кафяв плик и му го подаде.

— Благодаря.

Брейди изглеждаше малко изненадан, сякаш не бе очаквал тя да се подчини толкова бързо. Надзърна в спестовната книжка и вдигна вежди.

— Сто и петдесет на седмица! — обърна се към Уелън. — Много хубаво. Боже мой! Добре си живееш, нали? Ами тогава да определим условията. — Той допи уискито си и протегна празната чаша към Хари. — Мога ли да те обезпокоя? Уискито ми помага да мисля.

Докато Хари пълнеше чашата му, Брейди започна да изчислява нещо на гърба на плика. След това подсвирна тихо. Клер се върна пред камината и застана с ръце зад гърба и безизразно лице. Уелън се бе отпуснал в креслото и не отделяше поглед от Хари.

— Така — продължи Брейди, след като пие чашата с уиски. — Много ти благодаря. Та да се върнем на въпроса. Ето какво е положението. Ти си в двубрачие. Вече си осъждана, та ще се отнесат

доста строго с теб. В най-благоприятния случай не можеш да се надяваш на по-малко от осемнадесет месеца. Ето за какво става въпрос. Готова ли си да плащаш за свободата си? Получаваш чисто горе-долу седемдесет лири на седмица плюс около двадесет и пет за служебни разноски. Да ги закръглим на сто. Не искам да те разоря, така че да кажем петдесет процента. Бен ще идва всяка събота и ще му даваш по петдесет лири. Докато си плащаш, аз ще си мълча. Това е предложението ми.

Клер го изгледа. В очите ѝ се появи заплашителен блясък, но лицето ѝ остана безизразно.

— Ще съжаляваш, Робърт — каза тя. — Играх честно с теб. Можех да те издам. И сега е достатъчна само една моя дума и не ти мърдат пет години. Разбираш го, нали?

Брейди се засмя.

— Не се лъжи, съкровище. Знаеш какво става с тези, които пропяват. Ако ме беше натопила, Бен щеше на бърза ръка да ти види сметката. Прекрасно знаеше, че той щеше да се погрижи за теб, когато се направи на глупачка с онази табакера. — Брейди погледна Хари. — Може би не познаваш нашите методи — обясни той добродушно. — Вероятно не си чувал за обезобразени с киселина момичета? Обикновено това е наказанието за невнимателните приказки. — Той отново се обърна към Клер. — Няма да мине, за съжаление. Дори и да ме натопиш, пак мога да те вкарам в затвора за двубрачие, а когато излезеш, ще те очаква Бен. Ще трябва да измислиш нещо по-умно.

Брейди допи уискито и сведе очи към часовника си.

— Не искам да ви пришпорвам, но след малко имам още една среща. Какво ще предпочетеш? Петдесет на седмица или осемнадесет месеца в затвора?

— Ще плащам — отговори Клер със студен, равен глас.

— Отлично! — възкликна Брейди и плесна с ръце! — Великолепно! Какво ще кажеш, Бен? Никакво колебание! „Ще плащам“ — и толкоз!

Уелън се ухили.

— Ами няма накъде да мърда.

— Добре — продължи Брейди. — Следващата събота Бен ще дойде към единадесет часа. Парите в брой. Никакви чекове. И още

една дреболия. Работиш от осем седмици. Почтено е да си получа парите и за тях. Осем по петдесет прави четиристотин. Нали така?

Клер не се обади. Лицето ѝ се изопна още повече, погледът ѝ бе леден.

— Хубаво тогава, да започнем с това. Предполагам, че нямаш четиристотин лири... Или имаш?

— Нямам — отвърна Клер. — Нямам дори сто.

— Винаги си харчила прекалено много. — Той се усмихна на Хари. — Така и не успях да я науча да пести. Е, в такъв случай няма да очакваме чудо. Да речем, в събота двеста плюс петдесетте. И след един метен и другите двеста. Така става ли?

— Нямам двеста — каза Клер.

— Жалко. Ще трябва да ги намериш. Имаш кола. Можеш да я продадеш. Не мисля, че наистина се нуждаеш от такова лъскаво нещо. Само привлича вниманието. Ако продадеш колата, ще имаш двеста. Както и да е, това си е твоя работа. Двеста и петдесет лири в събота, или знаеш какво. Разбрахме ли се?

Клер не отговори.

— Не се цупи — добави Брейди добродушно. — С цупене не се стига далеч. Разбрахме се, нали?

Тя сви рамене с безразличие.

— Да, разбрахме се.

— И не се опитвай да ми правиш въртели — допълни Брейди и я погледна с присвити очи. — Не си въобразявай, че ще минат. Вече би трябвало да ме познаваш достатъчно добре.

Клер се усмихна.

— Браво! — възкликна Брейди. — Значи още можеш да се усмихваш? Това е добре. Дано и занапред да е така. — Той се обърна към Хари. — А сега ти. Не мисли, че съм те забравил. И за теб имам една дребна задачка. Ти също трябва да понесеш своето. Ако ли не, Клер ще опере пешкира. Не се шегувам. Ясно ли е?

— Остави Хари на мира! — сопна се Клер.

— Ах! Няма я усмивката! — Брейди размаха пръст към нея. — Още си падаш по него, нали? Само че и той е замесен, та ще си носи кръста. Студиото ти ще ми бъде много полезно и ще ми носи сносна печалба. — Той отиде до Хари. — Имам някои негативи, от които искам да бъдат извадени снимки. Голяма поръчка. Бен ще ти ги даде.

По пет хиляди от всеки. Не са от рода на снимките, които обикновено правиш, но вървят много добре по пет шилинга парчето. Разбира се, няма да получиш пари за тази работа, но пък ще имаш удовлетворението, че Клер няма да влезе в затвора. Полицията няма да заподозре такова уважавано студио като твоето. Много лесно е да се сдобиеш с негативите, но пък е дяволски трудно да се размножат в достатъчно количество. Значи за около месец ще трябва да се справиш. Ако се продадат добре, а смятам, че ще се продадат, ще имаш още много работа.

— Няма да стане! — извика Клер. — Не го забърквай! Точка по въпроса! Няма да получиш нищо! Ще вляза в затвора! Но и теб ще изпратят там!

Брейди се изправи бавно.

— Той не е възразил, нали? — Обърна се към Хари. — Не бързай. Ще ви оставя да си помислите. Утре ще дойде Бен с негативите и ще му кажете какво сте решили. Съветвам те да не се дърпаш, иначе ще я вкараш в затвора. Няма шест-пет.

— Няма да го направи! — извика Клер. — Преигра, Брейди. Още днес ще отида в полицията.

— Хайде, Бен — каза Брейди. — Тръгваме. Имаме по-важна работа от гледането на театрални постановки.

Уелън стана.

— Утре — отсече Брейди и впери очи в Хари. — Бен ще се оправи с нея, ако пропее в полицията. Киселината не се отразява добре на човешкото лице. Ще ти се гади, когато лягаш с нея. Остава да прецените как ще постъпите. Аз знам какво да правя.

Клер се приближи към него пребледняла, със злобно святкащи очи.

— Аз също знам какво да направя! Няма да ти се размине току-така. Не се заблуждавай! — И тя започна да го псува със силен, дрезгав глас, който потресе Хари.

— Клер! Престани! — Той пристъпи към нея и я извърна към себе си. — Престани, чуваш ли!

Клер закри уста с ръка и се отскубна.

— Махай се! — просъска Хари на Брейди.

— Каква чаровница, а! Всички са еднакви — каза Брейди. — Е, това е. Уелън ще наmine утре. Не забравяй. Към единадесет в студиото

ти. Засега довиждане. — И потътри крака към вратата, следван от Уелън.

— Извинявай — рече Клер и се обърна. — Не можах да се сдържа. — Тя си наля половин чаша уиски и я изпи на един дъх. — Е, точка по въпроса. Всичко е ясно.

— Слушай, Клер... — поде Хари, но Клер го спря с жест.

— Хари, има само един начин да се измъкнем от тази кал и аз смятам да го използвам. Цяла сутрин мислех какво да предприема. Познавам го много добре. Знаех какво ще иска. Нямах представа, че има намерени да забърка и теб, но ми беше ясно, че ще се опита да ме оскубе. Той е безскрупулен. Нямах понятие каква свиня е този човек! Но че въвлича и теб преля чашата. Тук пътищата ни се разделят, Хари. Това е единственият начин. Причиних ти болка, но проклета да съм, ако те принудя да станеш като него. Не, моля те — добави тя, когато Хари понечи да отговори. — Това е единственият начин. Ще изчезна и ще се погрижа никога да не ме открият.

— Идвам с теб — рече Хари твърдо. — Няма да се разделим, Клер. Можем да си съберем багажа и да тръгнем след час. Нека постъпим така. Заедно все някак ще се справим.

Тя поклати глава.

— Не, Хари, няма да стане. С мен няма да стигнеш доникъде. Аз съм пропаднала и всичко, до което се докосна, също пропада. Пък и ще трябва да останеш, за да дадеш показания срещу Уелън. Поне него можем да вкараме на топло. Мислиш ли, че Рон ще може да го разпознае?

— Зарежи Уелън — каза Хари, седна и я дръпна до себе си. — Послушай ме. Откакто сме заедно, все ти държиш юздите и аз правя каквото поискаш. Сега ще стане обратното. Време е да се намеся. Ако не бях проявил такава слабост, нищо нямаше да се случи. Ние сме женени и ще бъдем заедно. Ще си съберем багажа и ще заминем двамата. Ще теглим чертата на всичко. Ще вземем само дрехите си и нищо повече. Зарежи Уелън. Нека го пипне полицията, ако сполучи. Брейди не може да допусне, че ще оставим всичко и ще се махнем. Трябва да изчезнем веднага и никой няма да ни открие.

Клер се вгледа в него.

— Сериозно ли говориш, Хари?

— Напълно — потвърди той и стана. — Хайде, нямаме и минута за губене. Започвай да опаковаш нещата си.

— Хари, нека поне решим какво ще правим — помоли тя и го прегърна. — Смяташ ли, че ще успеем да се измъкнем? Не, не ме интересува какво ще стане, стига да сме заедно.

— Просто трябва да се измъкнем — каза той и я притисна към себе си. — Върви да събереш нещата си. Ще отида до банката и ще поговоря с Муни. Обеща да ми помогне, ако се забъркам в нещо, и мисля, че ще го направи. Ще са ни нужни нови лични карти и продоволствени книжки. Той сигурно знае как да си ги набавим.

Клер изглеждаше различна. Доброто ѝ настроение се беше върнало и очите ѝ блестяха от възбуда.

— Това се казва приключение! Ще бъде вълнуващо! Да изчезнеш от хоризонта и да започнеш от нулата с ново име! Ще се изруся. Ще ме харесваш руса, нали?

Той я улови за ръцете и я разтърси.

— Клер, не отиваме на излет! Няма да имаме пари. Ще сме принудени да живеем само в една стая. През цялото време ще трябва да внимаваме какво правим! Едва ли „вълнуващо“ е най-подходящата дума!

Тя го потупа по страната и се засмя.

— Ще ми допадне. Ще бъдем само ти и аз, Хари! Разбира се, че ще е вълнуващо! Слушай, с колата ще можем да вземем всичко, от което имаме нужда. Дрехите, радиото... Имаме и кашон уиски. Да, Хари, ще вземем и колата.

Той се втренчи в нея.

— Какви ги говориш? Колата не е изплатена! Как ти хрумна такова нещо? Освен това с нея много по-лесно ще ни проследят. Изобщо не е допустимо да я вземем. Докато ме няма, напиши писмо на онзи Морис да дойде да си я прибере. Кажи, че внезапно се е наложило да заминем и повече нямаме нужда от нея.

Лицето ѝ помръкна.

— Не бях се сетила. Е, добре. Щеше да е чудесно, ако можехме да тръгнем с колата. Предполагам, че си прав. Ще пиша на Морис.

— Ще отида да поговоря с Муни... По дяволите! Банката вече е затворила! Ще са ни необходими пари, Клер.

Тя бързо влезе в спалнята и се върна с шепя бижута.

— Върви да ги заложеш. Не са нищо особено, но все ще ти дадат шестдесет-седемдесет лири.

Хари взе бижутата и ги мушна в джоба си.

— Ще трябва да се простим с онези петдесет в банката — каза той със съжаление. — След като излезем от този апартамент, ще се превърнем в напълно различни хора. Няма връщане назад.

— Ами какво ще правим със Симпсън?

— Обади се на Леман и му кажи, че заминаваш в чужбина или нещо такова. Само не споменавай какво се е случило.

Тя кимна.

— Добре, Хари. Ще се обадя. Не се бави много моля те.

— Ще бързам, доколкото ми е възможно. Ще бъдеш ли тук, като се върна?

— Разбира се.

— Честна дума?

Тя го целуна.

— Ако още ме искаш — честна дума.

Остави я заета да вади куфари и да разхвърля дрехи по леглото. Докато слизаше по стълбите, го обзе страх за бъдещето. Клер явно не си даваше сметка какво ги очаква. За нея щеше да е много по-трудно да започне отначало, отколкото за него. Първата ѝ мисъл беше за колата. В едно бе сигурен — сега вече щеше да я държи здраво. Нямаше да позволи да го забърка още веднъж в подобна каша.

Хари премина бързо през преддверието. Челото му беше сбърчено, изражението — разтревожено. Не забеляза, че Бен Уелън седи на удобното кресло точно зад колоната, но Бен Уелън го видя и се ухили.

V

Ателието за химическо чистене, където работеше Муни, беше на Фулъм Палас Роуд — тясно и занемарено помещение с парна преса на витрината, три момичета, които едва ли бяха на повече от шестнадесет години, и задна стаичка, където се спотайваше Муни и дъвчеше угасналата си пура.

Когато Хари бутна входната врата и влезе, трите момичета вдигнаха глави и го изгледаха. Муни бе казал, че са грозни като вещици, което бе преувеличено, но все пак не бяха привлекателни. И трите бяха бледи и мърляви, но у тях нямаше нищо, което би могло да се оправи със сапун, вода и доза витамини.

— Тук ли е мистър Муни? — попита Хари Най-младото от трите момичета посочи с палец вратата на стаичката. С жеста си то някак си успя да му внуши, че никак няма да съжалява, ако завари Муни с прерязано гърло.

Хари почука на вратата, натисна дръжката и влезе в малката стаичка, обзаведена с бюро, стол и стоманен шкаф за документи.

Муни се люлееше на стола, вдигнал крака върху бюрото. Откакто го беше видял за последен път, бяха минали няколко седмици, и сега Хари забеляза известна промяна. Муни изглеждаше по-стар, с по-неугледен и тъжен вид. На подметките на обувките му имаше дупки, а избелялата вратовръзка бе осеяна с мазни петна. Шапката му, както обикновено килната на тила, беше станала малко по безформена, ръкавите на ризата му бяха разнищени и мръсни. Той се вгледа в Хари, внимателно свали краката си от бюрото, наведе се напред му подаде ръка.

— Здравсти, синко — промълви той и лицето му просветна. — Ей, това се вика изненада. Чудна работа, тъкмо си мислех за теб.

Хари стисна ръката му.

— Радвам се да те видя — каза смутено. — Как я караш? Изглеждаш чудесно.

— Нима? — Муни направи гримаса. — Чувствувам се ужасно. Ела, седни на бюрото. На стария Гимпи два стола му се виждат

много. Не обича да ми идват гости. Нямам пура да ти предложа, момко. В момента съм позакъсал.

Хари седна на ръба на бюрото и запали цигара.

— Съжалявам.

— Аха — въздъхна Муни и разтри челото си с не особено чисти пръсти. — Е, друго не съм очаквал. Досега не се е случвало да живея нормално повечко време. Видя ли момичетата? Как би се чувствувал, ако те затворят с такава пасмина цял ден? Липсват ми онези куклички от балета. Най-много мразя миризмата на неумита жена.

— Да — съгласи се Хари разсеяно. Не обръщаше особено внимание на приказките на Муни. Умът му бе твърде зает със собствените му проблеми.

Муни го изгледа вгълбено.

— Какво има, синко? Нещо те яде отвътре. Изписано ти е на лицето. Мога ли да ти помогна?

— Мисля, че да — отговори Хари и сниши пас — Можем ли да разговаряме тук?

Муни кимна.

— Толкова са тъпи, че дори не им хрумва да надничат през ключалката — рече той. — Какво става?

Струпаха ни се неприятности, Алф. Не ми се навлиза в подробности, пък и какво да ти досаждам. Положението е толкова лошо, че ще трябва да се чупим.

Муни подсвири. Дотам не беше стигал, макар да имаше чувството, че скоро ще му се наложи.

— Дългове, а? — каза той мрачно. — Сигурен бях, че ще затъне до шия. Какво мога да направя?

— Ще изчезнем от хоризонта и повече няма да се мяркаме. Трябва да не допуснем грешка. Ще ни трябват нови лични карти и продоволствени книжки. Знаеш ли как да ги набавя?

— Ами... — Муни замълча, стана и отиде до вратата. Открехна я, надзърна в помещението и когато се увери, че трите момичета клюкарствуват помежду си, се върна на мястото сп. — Възможно е да се уреди — продължи той шепнешком, — по ще струва пари. Искаш ли да се заема?

— Можеш ли?

Муни кимна.

— Тогава се заеми. Необходими са ми незабавно. Въпрос на часове.

— Ще ти струва около тридесет. И е евтино. Юзи, който ги прави, ми е приятел. Ако сам отидеш при него ще ти излязат поне петдесет.

Хари извади портфейла си и отброи тридесет и пет лири.

— И пет за теб, Алф.

Муни поклати глава.

— Не, синко. Щом си загазил толкова, ще ти трябва всяко пени. От теб вече съм взел достатъчно. Не бери грижа. Ще ти помогна с радост. — И той бутна петте лири.

— Благодаря, Алф — каза Хари. — Наистина ще имам нужда от пари, но слушай, ето ти един чек за петдесет лири. Толкова имам в банката. Вече е затворено и днес не мога да ги взема, ще трябва да ги оставя. Отиди утре в банката и ги изтегли. Дай двадесет и пет на Дорис и задръж останалите. Ще го направиш ли?

Муни пак се поколеба. Изкушението да прибере чека го накара да се изпоти.

— Не, Хари — рече, дишайки тежко. — Ще мога да осребря чека веднага. Имам един съсед, който ще се съгласи да го направи. Петдесетте лири ще са ти по-нужни отколкото на Дорис и мен.

— Не искам да оставя Дорис на улицата без пукната пара — възрази Хари твърдо. — Хайде, постъпи както те помолих. Ще се справя с колкото имам. Вземи чека, Алф. Не се притеснявай.

Муни сви рамене, сгъна чека и го мушна в джоба на жилетката си.

— Е, добре — каза. — Благодаря ти. Само ако знаеш как добре ще ми дойдат тези двадесет и пет лири! Ако си сигурен, че можеш да ми ги дадеш, направо ще ми спасиш живота!

— Твои са. Ще ти се обадя пак. Кога мислиш, че ще си готов с личните карти?

— Към шест — отговори Муни и погледна часовника си. — Не по-рано.

Хари стана.

— Хубаво. Ще намина тогава. Нека бъдат на името на Дъглас и Хелън Кент. Съпружеска двойка. Последен адрес: Синклер Роуд 23, Уест Хам, става ли?

— Разбира се — отговори Муни и се вгледа в него. — Вече си планирал всичко, така ли?

Хари кимна.

— Да. И... Алф, каквото и да се случи, каквото и да чуеш, дръж си езика! Полицията може да разпитва. Не казвам, че непременно ще го направи, но не е изключено. Положението е сериозно. Няма да ни издадеш, нали?

— Излишен въпрос, синко — отговори Муни. — Всичко е заради Клер, нали? Не заради теб?

— Да, но ще се държим един за друг, Алф.

Муни се почеса по брадичката.

— Да. Дръж се за нея. Тя е свястно момиче. Харесва ми. Е, малко е луда, разбира се. Може би повече, отколкото трябва, но е готова на всичко за теб.

— Да, така е — каза Хари. — Е, довиждане, Алф. Ще се отбия към шест.

— Къде отиваш сега?

— До Графтън Стрийт. Искам да си взема някои неща, а и да се сбогувам с Дорис.

— Ако не ти се разкарва дотук, можем в шест да се срещнем в „Херцог Уелингтън“. И без това трябва да ходя до Сохо.

— Добре, Алф. Благодаря ти още веднъж.

— Затова са приятелите, синко. — Той стана и облече самото си. — Да отидем заедно до Пикадили. Такси ли ще вземеш?

— Да. Ще можеш ли да излезеш толкова рано?

— Ще трябва да мога — каза Муни. Пристегна вратовръзката си, изправи шапката си и внимателно прибра угасналата пура в чекмеджето на бюрото — Държа този проклет фас от три седмици. Не мога да си позволя пури при сегашната им цена.

След това влезе в помещението при момичетата.

— Момичета, налага се да изляза. Едно от вас да остане, докато не се върна. Няма да е по-късно от шест и половина. Ако се обади мистър Гимпи, кажете му, че съм имал спешна нужда от зъболекар.

Трите безизразни бледи лица се извърнаха. — Три чифта помътнели, безразлични очи огледаха първо него, после Хари.

На улицата Муни каза:

— Само това можеш да чуеш от тях. „Да, мистър Муни“. Онези балерини от време на време поне казваха „не“.

Хари спря едно такси.

Докато се движеха по Хамърсмит Роуд, Муни рече:

— Ами Рон... Ако изчезнеш от хоризонта...

— Рон няма нужда от мен — отвърна Хари. — Ще се радвам, ако отидеш да го видиш някой път, когато имаш време. Обясни му какво е положението. — Хари се намръщи, замислен за прикования към инвалидния стол Рон. — Кажи, че ще му пиша, щом се установя някъде.

— Ще намеря време — отговори Муни и се втренчи навън през прозореца. — Проблемът е да намеря какво да правя със свободното време, което имам. Пази се, Хари. И за Бога, недей да свършваш като мен. А никак не е трудно да стигнеш дотам. Ако прехвърлиш четиридесетте и не си се хванал на постоянна работа, край. Помисли по въпроса. До четиридесет трябва да намериш нещо твърдо, синко. Имай го предвид. Много е важно. В днешно време никой не ще да наеме по-възрастен човек.

Хари слезе от таксито на края на Бонд Стрийт и бързо отиде пеша до Графтън Стрийт.

Завари Дорис да копира снимки.

— Мислех, че днес няма да дойдеш, Хари — каза тя изненадано. — За утре имаш две срещи, а мисис Гриърсън поръча две дузини от пробите, които ѝ изпратихме.

— Дори, случиха се неприятности...

При звука на гласа му тя се обърна и закръгленото ѝ добродушно лице доби разтревожен вид.

— Трябва да се махна — продължи той припряно. — Не ме питай нищо, Дори. Това е положението. Трябва да изчезна.

— Ами... Клер идва ли с теб?

Той кимна.

— Тя ли е загазила?

— Няма значение кой — каза той рязко. — Трябва да се махна. Отмени всички срещи, моля те. Затвори студиото. Повече няма да се връщам.

— Но ти не можеш да постъпиш така! — извика Дорис и се приближи до него. — Хари, това е лудост! Работата тъкмо започна да

потръгва! А и наемът... Просто не можеш да си тръгнеш току-тъй!

— Ще го направя — тросна се той. — Бъди добро момиче и не ме затруднявай допълнително. Видях се с Муни. Ще ти даде двадесет и пет лири. Само толкова мога да си позволя. Надявам се да ти стигнат за известно време. Съжалявам, Дори... Не гледай така, моля те! Ужасно ми е тъжно, но не мога да постъпя иначе.

— Не биваше да се жениш за нея, Хари! През цялото време бях сигурна, че ще се случи нещо и... ето на. Тя не е стока. Не ме интересува, дали ще те ядосам. Трябва да ти го кажа. Тя не е стока и никога няма да се промени. Остави я. Забрави я. Нека върви по пътя си, а ти върви по своя!

— Обичам я, Дори. Знам, че не е стока, и тя също го знае, но това не променя нещата. Когато обичаш някого така, както аз обичам нея, си хванат в капан. Нищо не мога да направя. Ще се преборим с трудностите заедно.

— Ами техниката? — простена Дорис. — Ами клиентелата? Просто не можеш да си тръгнеш така.

— Направи с техниката каквото намериш за добре, Дори. Ако успееш да й вземеш малко пари не се колебай. — Той отиде до шкафа, извади лайката и няколко филма. — Прибирам само това. Тръгвам, Дори. Няма да се видим повече. Нямам думи да ти опиша колко съжалявам и колко ще ми липсваш. Няма да те забравя никога. Не, не плачи. Стават и такива работи — Той я прегърна за миг и бързо се упъти към вратата. — Сбогом, Дори. Алф ще ти се обади.

Отвори вратата, обърна се и видя, че Дорис се бори със сълзите си. В гърлото му заседна буца и той хукна по коридора, надолу по стълбите и навън на улицата.

Беше едва пет часа. Трябваше да убие още цял час. Отиде бързо до Пикадили, влезе в една телефонна будка и набра номера на апартамента на Парк Лейн.

Обади се Клер.

— Всичко е наред — каза й той. — Алф ще уреди всичко. Как е при теб?

— Чудесно! — Гласът й звучеше удивително весело. — Събрах багажа и тъкмо започвах да се изрусявам.....

— Не по телефона, мила — рече той рязко. — Ще се върна най-късно в седем. Писа ли на Морис?

— Да, и се обадох на Вал. Побесня! Закани се, че щели да ме съдят за нарушаване на договора. Заявих да вървят да ме съдят. Добре ли направих?

— Вероятно — отговори Хари, но нещо го стегна в гърдите. — Хубаво. Аз продължавам да действам. Ще се видим към седем.

Продължи да обикаля — в продължение на часове, както му се стори — малките улички наоколо и най-накрая влезе в „Херцог Уелингтън“.

Управителят беше зад тезгяха. Погледна Хари, намръщи се озадачено и се приближи.

— Добър вечер — поздрави усмихнато. — Не сте идвали от много време. От онази малка неприятност... кога беше? През юли?

— Октомври — каза Хари и се зарадва, че го познаха. — Бързо лети времето, нали? Не, не съм идвал тук. Не бях в града.

— Е, изпийте нещо за сметка на заведението — рече управителят. — Какво да бъде?

„В «Херцог Уелингтън» не може да е друго, освен бира“ — реши Хари. Навиците отмират трудно.

— Какво стана с онова момиче, с което бяхте? — попита управителят, когато му донесе халбата бира. — Ама че красавица! Приятелка ли ви беше?

— Не — отговори той кратко. — Не съм я виждал оттогава.

— Жалко — промълви управителят. — Обзалагам, се, че не е била стока, но за леглото я биваше!

Хари изсумтя, демонстративно взе един брой на „Ивнинг стандарт“ и се зачете в заглавията. Управителят схвана намека, каза, че се надява да вижда Хари по-често и се прибра в канцеларията си.

Кръчмата започваше да се пълни. Хари остави вестника и се огледа наоколо. Същите стари физиономии. Видя тримата мъже с черни меки шапки, които пиеха уиски и си шепнеха нещо. На една маса недалеч пак седяха мъжът със сиво лице и жизнерадостната му, леко повяхнала съпруга и отново пиеха порто — сега бяха малко по-опърпани отпреди. Нямаше го момичето с плоските гърди, което така собственически стиската ръката на приятеля си. „Никой мъж не би издържал дълго такава жена“ — помисли си Хари. Погледът му се насочи към масата, където за първи път бе видял Клер и сърцето му се сви. Колко много събития се бяха случили оттогава. Просто не му се

вярваше. А сега, и това — да промени името, самоличността си, да изчезне и да започне всичко отначало.

Замисли се за миналото и за бъдещето. Времето, течеше. Стрелките на часовника пълзяха напред, достигнаха шест, продължиха нататък. В шест и петнадесет летящата врата се отвори и се появи Муни.

— Всичко наред ли е? — попита го Хари, когато Муни седна при него.

— Да. Всичко е наред. Имахме малък спор за цената, но го накарах да смъкне. Ето, мушни това в джоба си. Няма проблеми. Не ги разглеждай сега.

Хари прибра дебелия плик в джоба си.

— Просто не мога да ти се отблагодаря Алф!

— Зарежи това, синко — рече Муни. По-добре тръгвай. Ясно ми е, че искаш да се върнеш при нея. Е момко, знам, че може да не се видим пак, но ти желая късмет. На нея също, кажи ѝ го. Пази се. Ако някога ти потрябвам спешно, ето как можеш да се свържеш с мен. — Той му подаде визитка. — Този тип получава пощата ми и ми предава, ако някой ме търси. Не му се доверявай за нищо по-сериозно. Само му кажи, че искаш да ме видиш. Ще ти даде адреса ми, ако съм се преместил. Окей?

Хари пое ръката му и я стисна.

— Благодаря, Алф. Дано се видим някога. Надявам се да се видим.

— Сбогом — промълви Муни. — Стегни се. Големи теглила са ми минали през главата, но в живота има и хубави неща. Не го забравяй.

Хари го потупа по рамото и бързо излезе от бара. Раздялата с Муни странно го развълнува. Муни беше чешит, но истински приятел.

Хари спря такси и даде адреса на Парк Лейн. Когато колата потегли, той извади плика от джоба си, разкъса го и разгледа личните карти и продоволствените книжки. Бяха в ред, а имената Дъглас и Хелън Кент му изглеждаха чудновато. Имаше и още един, по-малък плик, на който беше надраскано нещо. Хари, намръщено го прочете:

Двадесет и петте лири на Дорис са у мен и ще ѝ ги дам. По-добре задръж останалите. Нямаше да съм спокоен, ако ги бях

*задържал, защото знам, че ще ти трябват. В какъв проклет стар
глупак се превръщам постепенно, а? Бог да те пази. Алф.*

В плика бяха пъхнати двадесет и пет лири.

VI

В антрето имаше четири куфара и кутия за шапка. Върху нея бе проснато палтото от норки на Клер.

Хари затвори входната врата. Помисли си, че никак няма да е лесно да се пренесе целия този багаж и се спря, за да опита да вдигне единия от куфарите. Беше тежък. Е, нямаше как. Щеше да е глупаво да не вземат всичко, което могат да носят. Не се знаеше колко време ще мине, преди да са в състояние да си купят нови вещи.

— Клер! — извика той. — Готова ли си?

Натисна дръжката на вратата на всекидневната и влезе.

— Всичко е готово, мила. Муни... — той млъкна, втренчен пред себе си.

Клер се бе проснала в единия от фотьойлите. Беше пияна. Впери в Хари празен поглед и присви очи като късогледите жени, които са твърде суетни, за да носят очила, а искат да видят нещо. Косата ѝ беше в безпорядък. Ръкавът на виненочервената копринена блуза, висеше разпран. Единият ѝ чорап се бе откачил от жартiera и се бе свлякъл до глезена.

Хари имаше чувството, че пред него е напълно непозната личност. В ума му, за миг изпразнен от всякакви мисли заради стъписването, се появи картина от миналото. Споменът, за нещо, което му се беше случило, постепенно се избистри в главата му, така, както картината се появява на телевизионния екран. Видя тъмния коридор и размъкнатата повяхнала жена, посипания с пепел под, празната бутилка джин в изпоцапаната ръка и злокобната подканваща усмивка, отправена към него. Счу му се продрааният ѝ глас и ужасяващото предложение. Отново имаше чувството, че усеща миризмата на мръсотия и алкохол. И сега, както и тогава, се разтрепери.

— Клер! Какво се е случило? — попита той.

Лицето ѝ се сгърчи. Мускулите под бялата кожа, по която бяха избили петна, затрептяха като водна повърхност на вятър.

— Изгорих си ръката — каза тя.

Хари погледна дланите ѝ. По пръстите на дясната ѝ ръка имаше мехури. Жълтееха. Съгледа и цигарата между тях — тя прогаряше още

един мехур и той с ужас забеляза, че Клер не обръща внимание на това.

— Хвърли я! — извика той рязко, наведе се напред и удари ръката ѝ. Цигарата падна на килима. Когато я настъпи, видя че в него са прогорени много други дупки — от горящите фасове, които беше пускала.

— Какво си направила? Клер! Съвземи се. Трябва да тръгваме! Защо се напи така? Какво се е случило?

— Искам да ми направиш бебе — каза тя изведнъж и го погледна с израз на пианска хитрост. — Измислих всичко. Няма да ме докоснат, ако ми направиш бебе.

— Какви ги дрънкаш? Клер! Съвземи се! Трябва да тръгваме, не разбираш ли?

— Права съм, нали? — попита тя и се наведе, за да го види по-добре. Вонящият ѝ на алкохол дъх достигна до обонянието му. — И всичко ще е наред. Някъде четох, че бременните не ги закачат. Трябва направиш бебе, Хари. Ако не искаш ти, ще намеря някой друг.

Той я улови за раменете, вдигна я на крака и я разтърси.

— Престани да дрънкаш глупости! Не знаеш какво приказваш!

Тя го отблъсна с изненадваща сила.

— Много добре знам — отвърна тя, олюлявайки се. Ти не знаеш какво приказваш. Трябва да имаме бебе. Веднага! Това е единственият изход! — Клер внезапно се разплака, залитна към него и се вкопчи в раменете му — Толкова ме е страх — продължи да стене тя. — Не знам как да постъпя. Трябва да ми направиш бебе Хари! Не бесят бременни жени!

Хари почувствува как по гръбнака му пропълзва ледена тръпка. Да не би да е полудяла? Той улови ръцете ѝ отблъсна я от себе си и се вгледа в очите ѝ. Леденият, злокобен ужас в тях смрази кръвта му.

— Какво си направила?

— Той е там. Аз... не знам какво ме накара... Завари ме да събирам багажа... Каза, че никога няма да се измъкнем. Отидох в кухнята и той дойде след мен... Подиграваше се... На масата имаше нож. Сграбчих го и... — Тя млъкна разтреперана.

— Какво говориш? — извика Хари и сърцето щеше да се пръсне в гърдите му. — Ти си пиана! Лъжеш...

— Трябва да ми направиш бебе — стенеше тя, кършейки ръце.
— Не искам да умирам! Ох! Хари... Хари... Какво ще сторим сега?

Той отиде бързо в кухнята, спря се на прага и бавно отстъпи назад.

На пода лежеше Бен Уелън. Коленете му бяха свити, а юмруците — стиснати. Празните му мъртви очи сякаш наблюдаваха голямата муха, която се разхождаше по тавана.

ТРЕТА ГЛАВА

I

Мистър и мисис Кент живееха на Феърфийлд Роуд номер 43, в две стан на последния етаж на един западнал пансион в по-бедната част на Хейстингс. Феърфийлд Роуд беше зад стария град — тясна, криволичеща, стръмна, застлана с калдъръм уличка с малки и мръсни сиви къщурки. Тази на номер 43 беше собственост на мисис Дженифър Бейтс, която даваше стаи под наем от двадесет години и се гордееше, че в бранша няма тайни за нея. Преди да го блъсне и убие един от новите тролеи на Корпорацията, мъжът ѝ печелеше доста добре от куклени представления. Беше весел, червендалест мъж, който докарваше жена си до истерия с отказа си да се кара с нея. Въпреки непрекъснатите ѝ натяквания, той ѝ остави петстотин лири, с които тя купи къщата на Феърфийлд Роуд номер 43.

На външен вид мисис Бейтс не беше много предразполагаща. Беше ниска и дебела и на най-неочаквани места по тялото ѝ имаше издатини. Лицето ѝ напомняше престаряла поничка, защото беше закръглено, с цвят на тесто и надупчено от едра шарка. Имаше малки любопитни очички и тънки стиснати устни. Косата ѝ сякаш всеки момент щеше да падне надолу, но някак си успяваше да се задържи нагоре, макар че понякога, когато мисис Бейтс ходеше, дълги сиви кичури се измъкваха и се развяваха зад нея. Имаше петима наематели. Семейство Кент и трима кльощави, застаряващи мъже, които работеха на железопътната линия. Тези тримата се познаваха отдавна. Всеки ден от седмицата можеха да бъдат видени от лондонските влакове докато поправяха линията или се подпираха на инструментите си и разговаряха бавно, с удебелени гласове. Ставаха в пет часа и си лягаха в девет. Мисис Бейтс ги виждаше или чуваше рядко, защото бяха добродушни, мили хора, които гледаха да вдигат колкото може по-малко шум в къщата. Живееха при мисис Бейтс от десет години и най-накрая тя бе стигнала до заключението, че може да им се довери,

доколкото човек може да се довери на когото и да било, и че са наемателите, за каквито всяка хазайка мечтае.

Но тя далеч не бе така доволна от семейство Кент. Безпокоеше я преди всичко жената. Младежът ѝ изглеждаше достатъчно безобиден, но жена му беше от друго тесто. Ето, това се казва твърдоглав човек. Беше по-твърдоглава от самата мисис Бейтс, която се гордееше с това си качество. Както и да е, момичето винаги вземаше връх в словесните престрелки, а такива имаше доста.

Младият Кент — обикновено блед и разтревожен — бързаше да успокои положението. Сякаш се боеше да не обиди мисис Бейтс и страхът му до голяма степен я умилюваше, защото тя харесваше хората, които се боят от нея.

Неприятностите започнаха, когато се разбра, че жената ще има бебе.

— Не в къщата ми! — каза мисис Бейтс и насочи обвиняващ пръст към наедряващия корем на момичето — Никакви деца! Никога не съм имала деца и сега тепърва няма да започвам! Когато дойде, ще трябва да си вървиш, така че си прави сметката!

Момичето ѝ се изсмя подигравателно.

— Ще опяваш, като му дойде времето — рече то и затръшна вратата пред носа на възмутената мисис Бейтс.

Хубави приказки!

А един ден, когато семейство Кент беше навън, мисис Бейтс влезе в стаите им, за да провери дали ги поддържат чисти и намери три празни бутилки от джин под канапето.

Това предизвика още неприятности.

— В моята къща не се пие! — изкрещя им тя, когато се върнаха и размаха пред лицата им едната празна бутилка. — Ако ви хвана да пиете пак, ще трябва да си вървите!

— И още какво не ти допада? — попита момичето с каменно лице. — Какво още не е позволено да се прави в тази въшлива дупка? Върви и се удави някъде, дърта кучко!

За да се изглади положението, младият Кент трябваше да вложи целия си такт, но все пак успя. Обясни, че жена му не била добре, че бременността я безпокояла и обеща на мисис Бейтс, това повече да не се повтори.

Ако не си плащаха наема редовно и ако дефицитът на горива не бе свел броя на пътуващите почти до нула, мисис Бейтс никога не би ги оставила в къщата си след такива приказки, но понеже не желаше да изгуби четиридесет и петте шилинга наем за стаите позволи да бъде умиловивена.

Кент работеше в „Мейсънс“ — фотоателието на пристанището. Проявяваше филми, копираше снимки и прекарваше дълги часове в тъмната стаичка. Връщаше се вкъщи към седем — уморен и блед. Мисис Бейтс нямаше представа колко изкарва, но явно не беше много, тъй като дрехите му бяха вехти, обувките му, се нуждаеха от поправка и изглеждаше недохранен. Момичето беше по-добре облечено. Всъщност, когато дойдоха в началото, то имаше палто, кожено палто, което изглежда беше от норки. Само че не след дълго палтото изчезна и мисис Бейтс заподозря, че е отишло в заложената къща. Сега вече фигурата на момичето беше достатъчно променена, та се наложи да си купи една-две нови рокли, и то твърде евтини, мислеше презрително мисис Бейтс.

Странна двойка. Нямаха приятели. Въпреки че бяха в Хейстингс от шест месеца, все страняха от хората. Никой не ги търсеше, а когато излизаха заедно, неизменно се запътваха нагоре по хълма към замъка и никога надолу към града.

Кент бе обяснил на мисис Бейтс, че по-рано са живели в Уест Хам, Лондон, но той винаги бил мечтал да се засели край морето и затова, когато прочел, във вестника за свободното място в „Мейсънс“, едва ли не подскочил от радост. Някой ден, обясни й той, се надявали да имат свой собствен дом и когато го казваше, на лицето му се изписваше такъв тъжен копнеж, че мисис Бейтс почти го съжаляваше.

Ако не беше жена му, мисис Бейтс щеше да се радва, че Кент и е наемател. Той не създаваше никакви проблеми, но момичето беше истинска кучка — това беше най-точната дума. Понякога мисис Бейтс я чуваше как започва да крещи на мъжа си, но някак си той винаги успяваше да я придума да говори тихо. Така че колкото и бързо да изтичаше в подножието на стълбището, за да слуша, никога не можеше да чуе за какво точно се карат.

Трябваше да напуснат, преди да се роди бебето. Мисис Бейтс предупреди младия Кент да си търси овреме друга квартира, където биха търпели пицци изчадия. „Да те видим как ще намериш“ — каза

тя доволно. Да не се помайвали и да действували по-живо, за да не се озоват на улицата.

Кент отговори, че макар и да оставали цели три месеца, щял да започне да търси квартира веднага.

— Три месеца? — попита мисис Бейтс и се засмя. — Не вярвай на тези приказки. Като я гледам, мога да ти кажа, че ще дойде по-рано. Помни ми думите. Тия, дето пият джин, бързо-бързо ги изтърсват. Знам аз. Според мен осем седмици, а досега не съм бъркала.

Мисис Бейтс помнеше следобеда, когато пристигна семейство Кент. Тя си почиваше в кухнята на чаша чай и преглеждаше вестника. Тъкмо бе прочела за убийството на Парк Лейн — истинска сензация, ако нещо можеше да бъде наречено така.

Мъж издирван от полицията, бил намерен намушкан с нож в кухнята на луксозен апартамент, нает от някое си семейство Рикс. Жената, Клер Рикс, играела в някакво представление, където демонстрирала джебчийски номера, и печелела цели сто и петдесет лири на седмица. Съпругът, Хари Рикс, държал фотографско студио на Графтън Стрийт. И двамата били изчезнали и полицията ги търсела, защото се смятало, че са в състояние да дадат сведения, които да доведат до арестуването на престъпника.

Засега нямало и следа от тях. Случаят бил поверен на инспектор Клод Паркинс. Той заявил, че убитият, Бен Уелър бил свързан с банда крадци, действаща в Уест Енд, и че според него причина за убийството бил опит за шантаж.

Мисис Бейтс тъкмо размишляваше върху прочетеното, когато на пътната врата се позвъни. Това я стресна. Тя се изкачи по стълбите от сутерена, отвори и видя семейство Кент.

Показа им двете стаи, без да престава да мисли за убийството. Още щом зърна момичето, разбра, че не е стока. Блондинка, със закоравяла физиономия — явно не бе по-свясна, отколкото подсказваше видът ѝ. Да носи палто от норки и да идва да живее в бедняшки квартал! А и как огледа двете стаи — сякаш не бяха подходящи за нея. Но младият мъж допадна на мисис Бейтс. Беше тих и любезен, готов да даде предплата за две седмици. Тя ги прие.

Странно, но в началото момичето не излезе от къщи четири-пет седмици. Кент обясни, че жена му не била добре, но да седиш затворен в две стаи месец и нещо, се струваше на мисис Бейтс малко прекалено.

Както и да е, това не беше неин проблем. Ако искаше да се крие — а тя като че ли се боеше да покаже физиономията си на улицата, — това си беше нейна работа. Мисис Бейтс не се интересувахе от такива подробности, щом получаваше наема си. Мъжът ѝ всеки ден ходеше във фотоателието, но щом се върнеше също не излизаше никъде, въпреки че времето беше топло и приятно.

След четири-пет седмици, когато пресата загуби интерес към убийството на Парк Лейн, момичето започна да излиза.

Изчезналата двойка все още не беше открита. После съобщиха за друго убийство — момиче, нарязано на парчета в някакъв хотел в Уест Енд, — мисис Бейтс забрави за Парк Лейн и насочи цялото си внимание към него. То беше далеч по-интригуващо от наръгания с нож в кухнята, а освен това полицията знаеше кой го е извършил, така че се добавяше и вълнението от преследването.

Сами в стаята си, двамата Кент прочетоха за новото убийство и се спогледаха. То означаваше, че общественият интерес ще се премести от Клер и Хари Рикс към новия убиец, което донякъде ги успокои.

II

Дори и шест месеца по-късно Хари не се чувствуваше напълно спокоен. Все пак вече бе преодолял страха, който свиваше стомаха му всеки път, когато видеше полицаи. Бе престанал да изтръпва, щом чуеше стъпки по стълбите. Но усещането, че ги преследват не го напускаше. Не можеше да разгърне вестник, без да го обземе ужас. За него все още бе кошмар да върви по Робъртсън Стрийт — главната търговска улица — и ако някои се приближеше до него неочаквано, сърцето му подскачаше и с усилие се овладяваше да не побегне.

Беше изумително, че толкова много време не бяха ги открили. Вероятно това се дължеше на факта, че успяха да подготвят всичко за бягството си и да изчезнат преди да бъде открит трупът на Уелън. Бяха го намерили осем дни след като напуснаха апартамента.

Клер изпадна в паника. Ако беше сама, сигурно щеше да се предаде на полицията. Понякога Хари се питаше дали тя изобщо ще се върне някога към нормалното си състояние. Беше готова да хукне по най-дребен повод — стъпки по стълбите, вик на улицата, внезапно спиране на кола. Но сега постепенно нервите ѝ се отпуснаха и навярно си даваше сметка, че може би в края на краищата, не бе имало нужда да настоява да има дете. Реакцията ѝ към неизбежните несгоди на бременността изразяваше яростта на уловен в капан човек. Понякога тя се нахвърляше върху Хари, обвиняваше го за всичко, изливаше яда и отчаянието си върху него и проклинаше деня, в който го е срещнала.

Хари проявяваше търпение. Любовта му към нея вече не бе така силна, но чувството му за отговорност бе остро като всякога. Въпреки грешките ѝ, не забравяше, че бе направила всичко колкото за самата себе си, толкова и за него. Помнеше как призна за табакерата, когато Паркинс обвини него, че я е откраднал. Помнеше щедростта ѝ в миналото. Сега беше негов ред да я издържа, а колко лошо се справяше! При дадените обстоятелства беше чист късмет, че изобщо има работа. Поне през първия месец тя им осигуряваше подходящо скривалище. Единствената опасност беше ходенето до ателието и връщането от там. Прекарваше повечето време в тъмната стаичка, където никой не го виждаше. Но не му плащаха много. Печелеше шест

лири на седмица. От тях четиридесет и пет шилинга отиваха за наема. Трябваше и да се хранят. В стремежа си да напуснат Парк Леки колкото се може по-бързо бяха взели само по един куфар с дрехи, защото се бояха да повикат такси за по-тежкия багаж, и скоро щеше да се наложи да купуват нови.

От продажбата на бижутата на Клер все още оставаха тридесет лири, но и те започваха да намаляват, защото тя настояваше да купуват по бутилка джин на седмица, а Хари подозираше, че докато той е на работа, отскача до кварталната кръчма. Веднъж, я предупреди, че скоро парите им ще свършат и не могат да си позволят джин. В отговор тя му се озъби с невероятна злоба:

— Трябва да правя нещо! Смяташ ли, че мога да седя в тази проклета дупка ден след ден, без да има нещо, което да ми помага да не мисля? О, не гледай толкова уплашено! Ще пия колкото искам, докато има пари!

Освен това пушеше непрекъснато, а той бе отказал цигарите.

В началото Хари бе изпълнен с нежност и възторг заради очакваното дете, но Клер скоро разби илюзиите му.

— Виж ме на какво приличам! — крещеше тя. — Да не си въобразяваш, че го искам? Ако знаех, че ще се измъкнем, изобщо нямаше да правя тази безумна глупост! И престани да ме зяпаш! Ако не беше ти, това никога нямаше да се случи!

Все пак имаше и моменти, когато беше по-различна — прегръщаше го разплакана, уверяваше, че го обича и че е готова на всичко заради него.

— Не ми обръщай внимание, мили — каза тя веднъж. — Толкова съм отчаяна и толкова ме е страх! Хари, какво ще стане с нас? Ами ако се роди детето и ни открият? Тогава нищо няма да им попречи да ме обесят. Даже ми се ще да ни открият сега, за да не могат да ме убият. Не разбираш ли? Колкото по-дълго ни търсят, толкова по-лошо е моето положение! — Тя се отдръпна от него и разсеяно прокара пръсти през косата си. — Ще полудея! Тъй много се боя да родя това дете! Мразя болката! Такава долна страхливка съм! Понякога си мисля да се самоубия. Това е единственият изход.

Сега тя говореше за самоубийство кажи-речи непрекъснато, което докарваше Хари почти до лудост. Беше толкова безразсъдна, а понякога и безумна, че той се опасяваше да не би наистина да посегне

на себе си. Правеше всичко възможно, за да я успокои, но след пристъпите на нежност и самосъжаление тя отново ставаше груба и цинична, оплакваше се от липсата на пари, от двете стаи и от храната, и продължаваше да пуши цигара от цигара.

За Хари периодът беше кошмарен. Беше сигурен, че ако не се налагаше Клер да стои толкова дълго сама, не би изпадала в подобни състояния. Не беше свикнала да остава сама и я обземаше болезнена потиснатост, защото трябваше да прекарва часове наред в малката неугледна стаичка с изглед към покривите на стария град, без да може да върши каквото и да било, освен да мисли за приятния си живот в миналото и за мъките на предстоящото раждане.

Подканяше я да излиза. В началото тя отказваше, защото се страхуваше да не я разпознаят, но с течение на времето, когато вестниците изгубиха интерес към убийството, постепенно събра нужния кураж и сегиз-тогиз започна да обикаля магазините. Все пак никога не ходеха из града заедно.

— Рисковано е — казваше Хари. — Все още ни издирват, и някой полицаи може да ни познае, ако ни зърне заедно.

Така че, когато излизаха, се изкачваха по хълма към замъка, където нямаше полицаи, сядаха някъде и наблюдаваха развалините на пристанището и тълпите, които се разхождаха по крайбрежната улица.

Един ден Хари забрави къде е сложил писалката си и докато я търсеше, отвори едно от чекмеджетата на Клер. Замръзна като видя какво има вътре.

Влезе в другата стая, където Клер се занимаваше с маникюра си.

— Откъде я взе? — попита той и вдигна пред очите ѝ кожена чанта. — Намерих я в чекмеджето ти. Откъде я взе?

Клер почервения и скочи на крака.

— Как смееш да бъркаш в чекмеджето ми.

Той се втрени в нея. Тя се опита да устои на ужасения му поглед, после се въртна и отиде до прозореца.

— Открадна ли я? — продължи да настоява той дрезгаво.

— Дори да е така? Трябва да имам някои прилични вещи... Щом като не си способен да ми ги осигуриш...

Той грубо я обърна към себе си.

— Глупачка! — Гласът му трепереше. — Не разбираш ли, че те това и чакат? Много добре познават номерата ти. Едно подобно нещо

само ще ги насочи към нас! Те не са глупаци! Ако от магазина се оплачат, полицията може да заподозре, че си ти! Не разбираш ли?

— Цял живот ли ще е така? — извика тя и лицето ѝ пребледня от страх. — Другата ми чанта е охлузена. Мислиш ли, че ще се досетят за мен?

— Клер, какво става с теб? — продължи Хари отчаяно. — Не знаеш ли кое е добро и кое лошо? Какво като е охлузена чантата ти? Недопустимо е просто така да отидеш и да откраднеш друга! Да не говорим, че могат да те хванат, не проумяваш ли колко лошо не това, което вършиш?

— Аз съм лоша — отговори Клер непокорно. — Никога не съм се преструвала на добра. Никога ли повече няма да се забавлявам или да имам хубави неща?

— Дай ми време, Клер — каза той измъчено. — Нека най-напред се роди детето. Търся нещо по-сносно. Все ще уредя нещо, Клер. Ще открия някоя по-високо платена работа. Но ми обещавай никога повече да не крадеш.

Тя обеща намръщено, но настоя да задържи чантата.

— Не мога да отида и да я върна, нали? А и след като е у мен, не виждам защо да не я използвам.

Най-важното за Хари сега беше да намери подходяща квартира за бебето. Всяка вечер обикаляше малките задни улички и звънеше по къщите, на които висяха табели „Стаи под наем“, но без успех. Никой не искаше плачещо бебе. Някои от хазайките го гледаха със съчувствие. Казваха му, че им се ще да му помогнат, но немалко как.

— Квартирантите не обичат да се вдига шум — оправдаваха се те, сякаш не знаеше.

— Защо непрекъснато трябва да излизаш и да ме оставяш сама? — попита Клер с раздразнение една вечер, когато се върна от подобна безплодна обиколка. — Не стига, че стоя сама по цял ден, а сега и вечер.

Той и обясни търпеливо какво е правил.

— Защо се безпокоиш? — тросна се тя. — Да не смяташ, че ще задържа това глупаво бебе? Не съм толкова побъркана. Веднага щом изляза от болницата ще го оставя пред някоя къща.

Хари се ужаси.

— Не можеш да направиш подобно нещо! Та това е нашето дете! Клер, не говори така! Няма да ти позволя!

— О, престани с тези лекции за майчинската любов — каза тя. — Мислиш ли, че ще го кърмя? Мразя бебетата! Няма да го докосна! Ще го хвърля в морето.

Хари бе чел, че поведението на жените било особено по време на бременността и макар думите ѝ да го нараняваха, не ги вземаше насериозно. Чувствуваше обаче, че отговорността за детето ще легне най-вече на неговите плещи и удвои усилията си да осигури подходяща квартира.

В ателието имаше един човек, с когото се бе сприятелил. Казваше се Ленърд Уилкинс — простоват, не много интелигентен мъж с кръгло лице и сламеноруса коса винаги готов да се усмихне. На ревера си носеше значка „Християнин кръстоносец“ и винаги се мъчеше да убеди Хари също да стане „кръстоносец“.

— Няма нужда да ходиш на църква или такива работи — обясни му той един следобед, когато влезе в тъмната стаичка при Хари със заснетите сутринта филми — Това всъщност е своего рода клуб. Опитваме се да си помагаме един на друг. Нещо като масоните, но не се плаща членски внос. Тази вечер ще имаме събрание и ако искаш, ела.

Хари му благодари за поканата.

— Боя се, че няма да имам време — каза той докато сваляше червената опаковка на филмите. — Обикалям да търся квартира. Жена ми скоро ще ражда, а много трудно се намира жилище за семейство с дете. Предполагам, че не можеш да ми помогнеш?

Уилкинс реагира така, както реагира пор при вида на заек:

— Ще попитам „кръстоносците“! Ние се занимаваме точно с такива неща. Много ще се радваме, ако дойдете с жена ти! — Лицето му просветна и той добави: — Дават чай и сладки.

Но Хари бе неспособен да си представи Клер на събранието на „Християните кръстоносци“, така че тактично се извини.

— Тя не е много добре. Не искам да я оставям сама. Ако успееш да ни помогнеш, ще съм ти благодарен. Ще ни трябват две стаи и не мога да плащам повече от четиридесет и пет шилинга. Ако чуеш: нещо...

— Все ще се уреди — рече Уилкинс уверено. И за изненада на Хари се уреди.

Три дни по-късно Уилкинс му даде три адреса.

— При мисис Хамилтън е за предпочитане. Ще отида да ѝ се обадя. Самата тя има четири деца. Знаеш ли къде е Касъл Стрийт?

Предишният ден беше студен и дъждовен, така че нямаше филми за проявяване и Хари попита шефа си дали може да излезе следобед.

— Опитвам се да намеря квартира — обясни му той. — Споменаха ми за една и не искам да я изпусна.

— Разбира се — отвърна шефът. — Тръгвай.

Хари му допадаше, защото винаги довършваше задачите си преди да си отиде. Харесваше желанието и умениято, с които работеше.

Къщата на мисис Хамилтън на Касъл Стрийт не се отличаваше от останалите къщи в околността, но отвън изглеждаше спретната и чиста. Хари почука и отвори самата мисис Хамилтън. Около нея се скупчиха четири дечица, които се втренчиха ококорени очи в него и веднага след като — задоволиха любопитството си, започнаха да се боричкат и закачат. Мисис Хамилтън беше висока кокалеста жена с права коса, смутено лице и големи, уморени очи. Още от пръв поглед човек оставаше с впечатлението, че е готова да изтърпи всичко. Когато Хари ѝ каза, че жена му очаква дете и че търсят квартира, тя само кимна примирено и го покани да влезе.

Щом пътната врата се затвори, четирите деца започнаха да вдигат невъобразим шум и това продължи през цялото време, докато Хари беше в къщата. Явно притежаваха особена дарба постоянно да пораждат силни звуци. Едното от тях удряше метален поднос. Другото тичаше нагоре-надолу по стълбите и тракаше по парапета с пръчка. Другите две се боричкаха и пищяха. Хари трябваше да вика, за да се чуе гласа му.

Да, мисис Хамилтън имаше две свободни стаи и нямаше нищо против бебетата. Тя махна вяло с ръка по посока на шумния квартет. Самата тя бе отгледала четири. Смяташе, че две лири седмично е приличен наем. За тези пари щеше да им готви рибена вечеря, но не и обяд.

Тръгнаха към горния етаж, следвани от четирите деца. Стаите бяха малки, но чисти. Едната имаше изглед към морето. Поне гледката

беше по-добра от тази на Феърфийлд Роуд 43, но душата на Хари се стегна при врявата на децата. Не си представяше, че Клер ще я издържи дълго.

Каза, че иска да види още две квартири и че ще уведоми мисис Хамилтън за решението си вечерта. С радост отново излезе навън.

Но другите две квартири вече бяха заети, така че оставаше само мисис Хамилтън. Не можеше да не се допита до Клер, така че се качи на автобуса и пристигна на Феърфийлд Роуд в четири — три часа по-рано от обикновено.

За жалост Клер я нямаше. Стаите бяха непометени, а леглото още беше неоправено. Докато я чакаше, той разтреби, почисти и оправи леглото. Когато прибираще нощницата ѝ в гардероба, зърна нещо мушнато зад роклите ѝ. Извади го и със свито сърце видя, че е ново яке с пухена подплата. Изглеждаше скъпо и той бе сигурен, че Клер не го е купила. Значи не беше престанала! С ледено лице и стиснати устни той претърси всичките ѝ чекмеджета и шкафа. От това, което откри, му призля. Количеството крадени предмети показваше, че тя системно е обирала магазини от доста време. Няколкото стари на вид, празни портмонета, мушнати под дюшека, му разкриха, че е краля и от хора. Когато Клер се върна, го завари застанал неподвижно пред леглото, върху което бяха нахвърляни крадените вещи. Тя пристъпи бавно и тежко, а лицето ѝ бе бледо и подпухнало. Вече бе много наедряла от бременността, а видът ѝ беше изтормозен и потиснат. Хари се взря в нея и разбра, че вече не е хубава. Някак си чертите ѝ бяха станали по-груби и сега приличаше на това, което беше в действителност — лека жена без никакво възпитание.

Когато го видя, тя се стресна, после погледна леглото и отново него.

Дълго време стояха вторачени един в друг, без да продумат.

— Пак ли си тършувал из нещата ми? — процеди тя през зъби.
— Какъв мръсен гестаповец си!

Хари не се обади. Обърна се, отиде до прозореца и опря чело о мръсното стъкло.

Чу как пружината на леглото проскърца, когато тя седна.

— Не биваше да те наричам така, извинявай. Съжалявам.

— Няма значение — отговори той. — Тъкмо излизах. Ще се върна към седем.

— Не си отивай! — каза тя припряно. — Аз... нека ти обясня как стана. Това е отпреди да намериш чантата. Не съм крала оттогава, кълна се.

Разбира се, че го лъжеше. Ясно личеше по натъртения ѝ тон.

— Няма значение — повтори той уморено и мина покрай нея, за да влезе в другата стая.

Тя застана на вратата.

— Вярваш ли ми?

— Не, не ти вярвам — отвърна той, без да я погледне. — Но няма значение. Все едно, вече не можем да направим нищо.

Без да се обърне, Хари слезе по стълбите и излезе на улицата.

Върна се малко след седем. Тя седеше край прозореца. Лицето ѝ бе зачервено, а очите ѝ светеха. Хари знаеше какво означава това. Бутилката джин, тикната под стола, вече беше позната гледка.

Не си казаха нищо. Хари се зае да приготви вечеря, а тя остана да пуши край прозореца.

Той осъзнаваше опасността — сега бе сигурен, че ако ѝ потрябва нещо, ще отиде и ще го открадне. А непрекъснато нещо ѝ липсваше. Единственото разрешение беше или той да печели достатъчно, за да ѝ купува каквото тя иска, или да я изостави. Ясно му бе, че никога не ще изкарва достатъчно, за да задоволи прищевките ѝ, и че не може да я изостави в това състояние. Чувствуваше се в капан. Беше все едно да се мъчиш да спасиш човек, който е решил да се самоубие.

III

Помирението по-късно вечерта показва на Хари, че връзката между тях отслабва. Виждаше, че любовта ѝ към него постепенно отстъпва на заден план и мястото ѝ заема грижата за собствените ѝ проблеми. Неговата любов бе помрачена от болезнения страх, че необузданата ѝ глупост може да насочи полицията по следите им.

На следващата сутрин очите му с ужас попаднаха на вестника. Беше невъзможно да го прочете в претъпкания автобус, невъзможно дори да го разгърне, и трябваше да изчака докато слезе в Уайткок, за да хвърли поглед на средните страници. Дори и тогава едва не пропусна дописката — толкова малка беше.

УБИЙСТВОТО НА ПАРК ЛЕЙН

Инспектор Клод Паркинс от отдел С на Скотланд Ярд съобщи днес, че полицията разполага с нови сведения, способни да доведат до залавянето на престъпника.

Клер и Хари Рикс, издирвани за да дадат показания, все още са в неизвестност, но се счита, че новите данни ще спомогнат за откриването им.

Хари застина на автобусната спирка в продължение на няколко минути. Дали това не беше уловка, с която да ги принудят отново да побегнат, или Паркинс наистина беше научил нещо? Това трябваше да прецени. Дали отново да тръгнат на път или да си останат там с надеждата, че полицията блъфира. Краката му се подкосяваха и сърцето му биеше до пръсване. Не можеше да си поеме дъх. Не знаеше дали да отиде на работа или да вземе автобуса обратно към дома.

Ами ако вече бяха пристигнали на Феърфийлд Роуд?

Един мъж се вгледа в него.

— Добре ли си, приятел? — рече той с искрена угриженост. — Да не би да ти призля?

Хари поклати глава.

— Не, нищо ми няма — успя да отговори той. — Сигурно е от слънцето. Добре съм, благодаря.

Някак си смогна да прекоси улицата и да влезе във фотоателието. Уилкинс и шефът тъкмо идваха.

— Нае ли квартирата, Кент? — попита го шефът, докато се бореше да отключи катинара.

— Да, благодаря — отговори Хари.

— Не изглеждаш добре — каза Уилкинс и се втренчи в него. — Мистър Бертрам, нали не изглежда добре?

— Малко ме боли главата — промълви Хари и влезе в ателието. — Няма нищо.

И се качи по стълбите в тъмната стаичка. „Трябва да се овладеея“ — помисли си. Не беше ли за предпочитане да обяви, че му е зле и да се прибере вкъщи? Не можеше да остави Клер, изложена на такава опасност. Но страхът от безработицата беше по-силен от страха от полицията. Вече бе отсъствувал един следобед. Ако поискаше да си отиде и сега, може би шефът щеше да реши, че кръшка и да се отърве от него. Мисълта, че може да остане без работа и без пари го плашеше повече от самата смърт.

Преди да определи какво да стори, влезе мистър Бертрам и остави на масата купчина филми.

— Захващай се да ги проявяваш веднага, Кент. Вчера, докато те нямаше, изведнъж дойдоха много поръчки. Тези са за довечера.

Хари го изчака да излезе, загаси лампата и включи червения фенер. Взе да маха опаковките. Може би щеше да успее да отиде до Клер през обедната почивка. Ами ако полицията вече е на Феърфийлд Роуд, докато той си губи времето тук? Насили се да започне работа. Прецени, че ако тревогата е фалшива и загуби мястото си, ще се окаже в още по-тежко положение. Нямаше никакви спестявания. Не разчиташе на нищо, освен на парите, които щеше да получи утре от мистър Бертрам. Трябваше да чака. Нямаше начин да тръгнат където и да било.

Сутринта премина в болезнени догадки. Беше като кошмар. Пристигаха все нови и нови филми и Хари работеше като луд.

Няколко минути след дванадесет, когато беше готов да излезе за обяд, мистър Бертрам подаде глава през вратата.

— Ще трябва да съкратим обедната ти почивка — каза той. — Нали нямаш нищо против? Дойдоха купища поръчки. Ще изпратя Уилкинс да ти помага.

Хари понечи да възрази, че има нещо много важно да върши, но раздразнението в гласа на шефа му го накара да се въздържи.

Уилкинс се качи след около час и се зае да копира снимки.

— Такъв ни е бил късметът — каза той с лъчезарна усмивка, която показваше, че се оплаква заради самото оплакване, а не защото наистина е ядосан. — Навън е слънчево и всички хукнали да снимат. Шефът си отпусна само половин час за обяд.

Хари изсумтя. Предпочиташе да е сам.

Уилкинс се разбъбри за „кръстоносците“ и отново се опита да убеди Хари да се запише. След това, докато пускаше няколко снимки в проявителя, изведнъж заяви:

— Щях да забравя. Вчера се случи нещо много странно. Един следовател дойде при мен и ми зададе разни въпроси.

Хари изтръпна и едва не изпусна бутилката проявител, която държеше.

— Едър човек — продължи Уилкинс, очевидно доволен от преживяването. — Поиска ми документите. След това ме попита къде работя и с какво точно се занимавам. Странно, но когато му казах, че съм във фотографията, наостри уши. Искаше да знае кои са останалите служители.

— Каза ли му? — отрони Хари със свито от страх сърце. Добре че ги осветяваше само червеният фенер, иначе Уилкинс без съмнение щеше да види уплахата, изписана на лицето му.

— Разбира се, че не — отговори Уилкинс. — Откъде-накъде ще се бъркам? Казах му, че ако иска да знае кой работи тук, ще трябва да се обърне към шефа.

— Аха — смотолеви Хари, едва удържайки се да не хукне навън към автобуса за Феърфийлд Роуд.

— Предполагам, че търсят някого — продължи Уилкинс ведро. — Четох една книга за методите на Скотланд Ярд. Сериозно пипат. Ако бяха по петите ми, не бих се спрял нито за миг.

На Хари следобедът се стори безкраен. Единствената му мисъл беше да се прибере у дома, преди да се е случило каквото и да било. Почти не слушаше какво му говори Уилкинс.

Когато наближи края на работното време, чу каквото очакваше да чуе.

— Май те вика мистър Бертрам — каза Уилкинс.

— Да.

Хари избърса бавно ръцете си в кърпата и почувствува, че устата му пресъхва. Дали не беше по-добре да побегне? Но нямаше друг изход, освен през ателието.

— Кент! — извика мистър Бертрам още веднъж от долния край на стълбите. — Ела за минутка.

— Идвам, сър — отговори Хари.

С разтреперани ръце взе самото си и го облече. Ако беше полицията и ако смятаха да го арестуват, какво щеше да стане с Клер? Ех, ако можеше поне да ѝ се обади по телефона, за да я предупреди! Но това беше невъзможно. Ако мисис Бейтс я опишеше на полицията, щеше да е изключено да се скрие.

— Излез внимателно — предупреди го Уилкинс. — Във ваната има снимки.

Хари се измъкна предпазливо от тъмната стаичка и излезе на площадката в горния край на стълбите, от която се виждаше ателието. Когато съгледа едрият мъж до мистър Бертрам, сърцето му се сви. На лицето му беше изписано, че е полицаи.

— Побързай, Кент — рязко прозвуча гласът на мистър Бертрам. Очевидно беше притеснен.

— Идвам, сър — обади се Хари и заслиза по стълбите.

„Все още има шанс — помисли си той, — ако не си изгубя ума. Една погрешна стъпка и Клер ще страда.“ Поне заради нея трябваше да се владее максимално.

Огромното тяло на детектива изцяло закриваше изхода. Нямаше как да побегне навън.

— Господинът е полицейски инспектор — представи го мистър Бертрам с унесена усмивка. — Прави някаква проверка. Покажи му личната си карта.

Хари усети как спокойните, проникателни очи на инспектора проучват лицето му. Извади портфейла си и му подаде документа.

— Благодаря, мистър Кент — каза полицаят. — Съжалявам, че се налага да ви обезпокоя.

Докато разглеждаше личната карта, секундите течаха. Хари имаше чувството, че другите долавят как бие сърцето му.

— Това ли е адресът ви? — попита инспекторът.

— Да.

— Откога сте в Хейстингс?

— От около шест месеца.

— А дотогава сте живели на Синклер Роуд номер 23, Уест Хам?

— Продължи той, без да сваля поглед от картата.

Хари изтръпна. Всичко вече бе въпрос на часове. Колкото този полицаи да провери адреса в Уест Хам.

— Да — каза той с равен глас.

— Къде работехте там?

— При Джаксън. Аптекарят на главната улица — отвърна Хари, удивен от лекотата, с която му идваха думите.

— Женен ли сте, мистър Кент?

— Да.

— Кент очаква дете — намеси се мистър Бертран и се усмихна. Той имаше многобройно семейство.

В очите на полицаия се появи изненада — само за миг, но Хари я долови.

— Жена ви също ли е тук?

— Разбира се — отговори Хари. — А мога ли да попитам защо са тия въпроси?

Инспекторът се усмихна.

— Търсим един човек — рече той и върна на Хари личната му карта. — Всичко е наред. Извинете, че ви обезпокоих. Бил е фотограф. Наредиха да проверим всички фотостудиа и магазини за фотографски материали.

— Бяхте ли във „Уестуейз“? — намеси се мистър Бертрам, винаги готов да обслужи. — На Робъртсън Стрийт.

— Още не. — Проницателните сиви очи все тъй не се отделяха от Хари. — Сега ще отида там. Е, благодаря. Извинете, че ви отнех от времето. — Той бавно се запъти към изхода. — Кога ще се роди бебето, мистър, Кент?

„Защо ли пита?“ — помисли си Хари.

— След около месец — отвърна гласно. — Не съм съвсем сигурен.

— Напрегнати дни — добави инспекторът. — Изглежда разтревожен, нали? — обърна се той към мистър Бертрам.

— Сигурно и аз съм изглеждал така, когато жена ми раждаше за първи път — отговори мистър Бертрам самодоволно. — Човек наистина се притеснява. Но сега имам шест. С тревогите се свиква след третото, но не можеш да свикнеш с безсънните нощи.

— Не ми е познато — ухили се инспекторът. — Аз самият съм ерген. — През цялото време докато говореше, не свали поглед от Хари. — Отдавна ли сте женен, мистър Кент?

„Подозира ме — каза си Хари. — Сигурно са разпространили описанието ми.“

— От пет години — промълви с неспокоен глас.

— Браво на вас. Е, трябва да тръгвам. Не мога да стоя и да дърдорям, а предполагам, че искате и да си ходите у дома.

— Затваряме в шест — обясни мистър Бертрам. — Има още половин час. Можем ли да помогнем с нещо друго?

Инспекторът отново се втренчи в Хари.

— Не. Това е всичко... поне засега.

Той кимна, излезе от ателието и се смеси с тълпата, която бавно се разхождаше по тротоара.

— Странно! — каза мистър Бертрам. — Кого ли търсят?

IV

„Сигурно наблюдават къщата“ — разсъждаваше Хари на път за дома по Феърфийлд Роуд. Как да измъкне Клер, без да ги видят? И къде да отидат? Поне да имаха пари! В джоба му дрънкаха само три шилинга, а вкъщи нямаше нищо.

Изведнъж съзря Клер, която крачеше бавно пред него. От къщата я отделяха стотина метра. Той ускори ход и я настигна.

— А, здравей, Хари — каза тя и се обърна.

— Продължавай да вървиш — прошепна ѝ той и огледа улицата.
— Не спирай пред къщата.

На лицето ѝ се изписа страх и тя забави крачка, но Хари я улови за ръката и не ѝ позволи да спре.

— Какво се е случило?

Той почувства как Клер трепери.

— По следите ни са. Един инспектор дойде в ателието. Поиска ми личната карта. Убеден съм, че подозира кой съм и е достатъчно само да провери адреса в Уест Хам, за да се увери, че е фалшив. Нищо чудно вече да наблюдават къщата.

— Къде ще отидем?

— Не знам. Не съм мислил. Имаш ли някакви пари?

— Не много. Около десет шилинга.

— Не гледай към къщата. Продължавай напред. Не е изключено да ни чакат вътре.

— Не можем да оставим дрехите си!

— Ще се наложи.

Минаха покрай къщата.

— О, Хари! — възкликна тя. — Това е краят. Чувствувам се ужасно. Няма да стигна далече!

— Ще отидем някъде, където ще можем да поговорим — каза Хари и стисна, още по-здраво ръката ѝ. — Ще отидем до замъка.

— Слушай, Хари! Остави ме. До гуша ми дойде. Ще се справиш сам. Друг начин няма. Ще се самоубия. Ще се хвърля в морето.

— Престани да говориш гадости! — изръмжа ѝ той. — Все някак ще се измъкнем. Продължавай да вървиш!

— Не виждаш ли, че това е краят? Няма полза, Хари! Нямаме пари, няма къде да отидем, нямаме храна, нямаме дрехи. Ами ако се роди бебето? Не схващаш ли, че е безнадеждно?

— Нека помислим внимателно — отговори Хари. — Няма да се предаваме, докато не решим какво ще правим. Може и Муни да ни помогне. Ела да седнем на скалите, за да поговорим. Трябва да изнамерим нещо.

Тя примирено сви рамене и продължи да крачи, до него. Пътят беше стръмен и въпреки че Хари я подкрепяше, беше ясно, че Клер се изморява.

Нагоре по улицата избоботи кола и Хари се обърна уплашено, но на волана седеше жена. Той ѝ махна с ръка.

Колата спря до тях и жената им се усмихна през прозореца. Беше дебела и жизнерадостна.

— Отивам до голф-клуба. Върши ли ви работа?

— Много ви благодаря — каза Хари и отвори задната врата. — На път ни е. Много мило, че спряхте.

Жената погледна Клер със съчувствие.

— Не бива да изкачвате такива стръмнини — каза тя, когато Клер се качи. — За първи път ли ви е?

— Да — отвърна Клер.

Жената включи на скорост и колата бавно запълзя нагоре.

— На почивка сме — обясни ѝ Хари. — Дойдохме вчера.

— Аз също. Обещах да взема мъжа си. Играе голф цял следобед. Недейте да се отдалечавате толкова много от града. Автобусите не минават често.

— Няма нищо — отвърна Хари. — Ще прекараме вечерта с приятели. Те ще ни върнат. Имахме късмет, че спряхте, защото изпуснахме автобуса.

— Значи всичко е наред — каза дебелият жена. — Помня как се чувствах, когато бях бременна за първи път.

Продължиха известно време без да говорят, а сетне жената изведнъж предложи:

— Ако искате, мога да ви закарам до приятелите ви. Предполагам, че мъжът ми още не е свършил. Едва седем и половина е.

— Не, няма да ви притесняваме — възпротиви се Хари, опитвайки да говори спокойно. — Искаме и да се поразходим малко.

— Е, там горе поне е равно. Ще разгледате ли „Кътчето на влюбените“?

— Вероятно — отвърна Хари. Щеше му се да не е тъй бързива.

Клер заби пръсти в лакътя му, когато задминаха един полицаи, който се изкачваше нагоре и буташе велосипед.

— Явно наоколо гъмжи от полицаи — обади се жената. — Това е шестият, който виждам. Смятате ли, че търсят някого?

— Не знам — отговори Хари. — Едва ли. Нали по това време обикновено излизат патрулите?

— Така ли? На Касъл Скуеър имаше полицейска кола, още една долу на брега... Може би сте прав. Помислих си, че издирват някого. Странно как всички престъпници идват на крайбрежието, нали? Онзи убиец с куфара... После и Хийт... Миналата година бях в Брайтън...

Хари престана да я слуша. Спогледаха се с Клер. Дали тази жена щеше да ги запомни? Дали нямаше във вечерния вестник да пише нещо, което да я накара да ги заподозре?

— Е, стигнахме — каза жената и намали скоростта. — Сигурни ли сте, че не искате да ви закарам? Не ме затруднявате.

— Не, много ви благодаря — отказа Хари. — Сега вече ще се оправим сами.

Колата спря пред входа на голф-клуба. Хари и Клер слязоха. И двамата погледнаха надолу по склона, но полицаят не се забелязваше.

— Елате да пийнете нещо.

— Не, благодаря. Жена ми днес не е излизала изобщо. Една разходка ще ѝ се отрази добре.

— Е, довиждане тогава. Надявам се да се доберете, докъдето искате.

Хари улови Клер за ръката и двамата поеха по тясната алея.

— Този полицаи ще бъде тук всеки момент — каза Хари. — Ще трябва да се махнем от пътя. — Той се обърна назад. Дебелата жена вкарваше колата през портала на клуба. — Хайде. През този плет.

Те се изкачиха по банката, вмъкнаха се през една пролука в плета и се озоваха посред някаква ливада.

— Ще го изчакаме да отmine — рече Хари и дръпна Клер да седне до него на тревата. Забеляза, че в ръката ѝ има нещо. Малка

светлосиня дамска чантичка.

— Какво е това? — попита той рязко. — Откъде го взе?

Клер го изгледа с вдървено лице.

— Беше в колата — отговори тя и отвори чантичката, за да надзърне какво има вътре.

— Искаш да кажеш... Взела си я?! — Хари се ужаси.

— Трябват ни пари, нали? Да не мислиш, че бих пропуснала такава възможност като пълна глупачка?

Хари я стисна за ръката.

— Откраднала си я от жената? — повиши глас той. — Полудя ли? Тя ще съобщи на полицията! Ще ни опише! Може дори да каже на полица, който идва!

— Трябваше отнякъде да намерим пари — сопна се Клер намръщено. — Дай да видим какво има вътре. — И тя изсипа съдържанието на чантичката в тревата. — Дявол да го вземе! — извика ядосано. — Само пет шилинга! Мислех, че ще са поне няколко лири! Пет шилинга и нищо повече!

Хари взе парите и ги мушна в чантичката.

— Чакай тук — тросна се той. — Ще се върна и ще я пусна пред входа на клуба. Ще си помисли, че като сме излизали сме я бутнали без да искаме на пътя.

Клер не каза нищо и го проследи с поглед, докато той тичаше назад под прикритието на плета.

Когато стигна до входа на голф-клуба, той надникна между листата. Полицаят още не се бе появил, жената с колата също не се мяркаше никъде. Той хвърли чантичката над плета и тя падна на средата на пътя. „Полицаят ще я види — помисли си Хари — и ще я занесе в клуба.“ След това изтича обратно при Клер.

— Повече не прави така! — отсече той и ѝ помогна да стане. — Полицаят ще забележи чантичката и това ще го забави. Хайде, скалите са близо. Може дори да открием някоя пещера, за да прекараме — нощта.

— Какъв смисъл има? — попита Клер уморено. — По-добре да се откажем. Какво ще стане утре? Откъде ще намерим храна?

— Слушай — прекъсна я Хари рязко. — Съвземи се. Всичко щеше да е наред, ако не се беше захванала да крадеш. Това ги е довело тук, сигурен съм! Ще се върнем в Лондон. Муни ще ни намери нови

лични карти и ще започнем от нулата, но този път няма да вършиш, глупости!

Тя го погледна и неочаквано се усмихна!

— Глупости? Какъв си сладур, Хари! Добре, ще се върнем в Лондон и ще започнем от нулата. А имаш ли представа как да стигнем, дотам?

— Все някак ще стигнем. Като се стъмни, ще се обадя на Мунн. Ако ни проработи късметът, ще се свържа с него. Ще го помоля да дойде дотук с малко пари. Убеден съм, че ще го направи.

— А смяташ ли, че ще има пари?

— Все ще има нещичко — каза Хари, макар и да знаеше, че е вероятно да няма. — Хайде. Губим си времето.

Клер поклати глава...

— По-разумно ще е да ме оставиш. Не мисля, че и този път ще се измъкнем. Имам лошо предчувствие. Може би сам ще успееш. Моля те, остави ме и тръгвай сам.

— Не ставай смешна! Няма да те оставя! Хайде, тръгвай.

— Искам да ме оставиш — настоя Клер. — Ти не си извършил нищо. Аз съм виновна за всичко. Остави ме. Искам да бъда сама. Не разбираш ли, Хари? Няма как да се измъкнем от тази каша. Защо трябва да хванат и теб? Погледни ме! Как мога да им избягам в този вид? Едва ходя. Хари, ако ме обичаш, върви!

— Ела, ще потърсим някаква пещера — каза Хари и я улови за ръката. — Нямам намерение да те оставям, така че си го избий от ума.

Тя се отдръпна от него.

— Не разбираш ли, че вече не искам да съм с теб? — изкрещя тя с ледено лице. — Махай се от очите ми! Ако си с мен, ще ме хванат със сигурност! Ако съм сама, ще мога да правя със себе си каквото си поискам!

При вида на бялото ѝ, отчаяно и уплашено лице, любовта му към нея се върна.

— Не ме интересува какво ще стане, стига да сме заедно. Зная, че положението е безнадеждно, но искам да го преживеем един до друг. Нека бъдем заедно поне още малко. Не ме отпращай. Скоро може би и тъй и тъй ще ни разделят. Нека не пилеем времето си, докато още сме заедно.

— Моля те, върви си, Хари — каза тя. — Обичам те тъй много. Причиних ти толкова страдания. Моля те, сега си върви. Така поне ще знам, че не съм те вкарала в неприятности с полицията. Ще се справя. Не се страхувам. Зная какво да сторя.

Хари обгърна с ръце безформеното ѝ тяло.

— Ела да потърсим пещера — каза той нежно. — Имаме да говорим за много неща, преди да ни открият.

V

Морето се надигаше срещу скалата и големите вълни се разбиваха в подножието ѝ, а водните капчици и пяната достигаха чак до пещерата.

Дъното ѝ беше сухо и защитено от вятъра. Хари седеше на пясъчливата почва и наблюдаваше как огромните вълни приближават и се обръщат с грохот.

Клер лежеше на едната си страна, положила глава на коляното му.

— Радвам се, че дойдохме — каза тя. — Тук се чувствам в безопасност. Вълнуващо е, нали?

Хари погледна тъмните бързи облаци, открояващи се върху осветеното от луната небе. Беше вълнуващо, но той би предпочел да е в леглото си на Феърфийлд Роуд. Една нощ щяха да издържат, но какво щяха да правят утре? Изпитваше глад и макар и да бяха защитени от вятъра, беше студено, а от вълните въздуха в пещерата се просмукваше от влага.

— Тази вечер все ще изкараме някак — рече той. — След малко ще отида да се обадя на Муни. — Погледна часовника си. — Девет минава. След половин час ще се опитам да намеря телефон.

Клер мушна ръката си в неговата.

— Не ходи, Хари. Безполезно е. Муни не е в състояние да ни помогне. Предпочитам да стоиш тук. Утре сутринта ще те оставя.

— Няма да говорим повече за това — каза Хари твърдо. — Няма да вършиш нищо безразсъдно. Нека ни открият, ако могат. Надявам се Муни да ни е от полза. Вероятността е малка, но си струва да опитаме.

— Хари, ти си много добър с мен. Съжалявам, че се държах като уличница. Искях да направя толкова много за теб, а виж какво постигнах.

— Точка по въпроса. Нека се опитаме да мислим за бъдещето. Студено ли ти е?

— Малко. Ще ми се да си бях донесла някоя дреха. Но беше толкова топло...

— А пък на мен ми се ще да бяхме взели нещо за ядене. Ако Муни може да дойде тук утре рано...

— Не тръгвай, Хари. Там е мокро и опасно. Ще вземеш да се подхлъзнеш!

— Ще внимавам. Чудя се какво ли ще стане при прилива. Смяташ ли, че сме достатъчно високо?

— Да. Морето едва ли стига чак дотук. Пясъкът е сух.

Хари отмести внимателно главата ѝ от коляното си и се изправи.

— Подложи си сакото ми. Не ми е студено. Помъчи се да поспиш.

— Няма нужда. — Тя легна и отпусна глава върху лакътя си. — Добре ми е. Веднага ли тръгваш?

— След малко.

Той отиде до входа на пещерата и погледна кипящата водна повърхност долу. Една вълна се разби и той отскочи назад, за да не се намокри. Клер беше права. Не беше лесно да излезе от пещерата сега, но нямаше друг избор. Това беше единственият им шанс.

— Внимавай, Хари! Не виждаш ли? Не можеш да излезеш, докато не утихне морето, а такива изгледи няма.

Той се върна и седна до нея.

— Ще почакам. Има време. Опитай се да поспиш, Клер. Утрешният ден навярно ще е тежък за нас.

— Да не беше толкова студено...

Той съблече сакото си и я зави.

— Не се притеснявай за мен — каза ѝ. — Не ми е студено. Опитай да поспиш.

Стоеше до нея, заслушан в рева на морето и уловил ръката ѝ. Скоро почувствува как тя се отпуска и се надвеси над лицето ѝ. Спеше. Когато я погледна, в миг осъзна пълната безнадеждност на положението им. Как можеха да се надяват да избягат? Всеки ще я познае. Мисис Бейтс ще ги опише в подробности. Заедно всеки ще ги посочи с пръст.

Надигна се тихо. Единствената надежда беше Муни. Реши да тръгне веднага. С малко късмет щеше да успее да се върне, преди Клер да се събуди. Усещаше се вдървен и премръзнал от дългата неподвижност и разтри ръцете си, за да — възстанови кръвообращението.

От пещерата нагоре по скалата се виеше тясна пътека. Слизането не се бе оказало особено трудно, защото тогава не духаше, но сега, когато застана на входа на пещерата, от поривите на вятъра се олюля, а една неочаквана вълна го изпръска с пяна и морска вода.

Наведе глава и излезе на пътеката. Щом се озова извън завета, вятърът го блъсна с всичка сила и едва не го тласна в кипящото море долу. Вкопчи се в ниския храст към пътеката и застина без да помръдне, докато вятърът го шибаше и вълните го обливаха с пяна.

Няколко метра по-нататък имаше втори храст. Той скочи към него, просна се по корем и се вкопчи в корените му. Вятърът едва не го повали. Бавно и мъчително успя да изпълзи до ръба. На два пъти му се стори, че ще падне. Веднъж кракът му се подхлъзна и ако не бе успял да се задържи, щеше да полети към блъсканите от морето скали долу: Когато най-накрая се изкатери, беше останал — без дъх и трепереше. Легна на земята и се помъчи да успокои дишането си, ужасен от мисълта, че ще е невъзможно да се върне долу, докато не утихне вятърът.

След малко стана и тръгна през тревата и храсталаците към пътя. Там беше завет и Хари хукна да бяга.

Луната грееше я пътят се открояваше като бяла лента пред него. Тичаше по тревясалия банкет, за да заглуши стъпките си, и се заслушваше за някакви обезпокоителни звуци. Спомняше си, че край пътя на идване бе видял една кабина на Автомобилната асоциация, в която би трябвало да има телефон. Само да успееше да влезе вътре.

Стори му се, че тича с часове, но всъщност бе изминал само около миля, когато зърна кабината. Беше заключела и се огледа наоколо, за да намери нещо, с което да счупи стъклото. Един голям камък в канавката наблизо привлече вниманието му и той го вдигна.

— Недей, Рикс — разнесе се глас някъде от мрака и иззад кабината се появи едър, познат силует.

Хари се стресна, хвърли камъка и се обърна, за да побегне, но двама полицаи се изпречиха пред него. Единият го улови за ръката.

— Окей — каза инспектор Паркинс. — Той няма да прави въртели, нали, Рикс?

— Няма — отвърна Хари.

— Така. Къде е тя? Къде я остави?

— Разделихме се — отговори Хари, мъчейки се да овладее гласа си. Говореше с пресипнал шепот. — Не знам къде е сега.

Единият от полицаите щракна електрическо фенерче и го насочи към храстите и почти веднага припламнаха фарове на кола, които осветиха пътя.

— Пръснете се и си отваряйте очите на четири — извика Паркинс. — Може да е наблизно.

Чу се шумолене на трева и храсти и няколко души тръгнаха да обикалят наоколо. Колата се приближи бавно и спря до Хари.

— Качвай се — нареди Паркинс. — И без глупости, нали?

— Не се бой — каза Хари тихо. Мислеше за Клер, сама в пещерата. Нямаше ли да е по-добре, ако им каже? Тя не можеше дори да излезе оттам без чужда помощ. На слизане той я подкрепяше. Изкачването беше много по-трудно. Не можеше да я остави да умре от глад там. Ами ако роди?

Влезе в колата и Паркинс седна до него.

— Цигара? — предложи инспекторът добродушно.

— Не, благодаря.

— Е, взе си белята, нали? — Паркинс запали цигара и клечката освети с пламъка си вътрешността на колата. След това я хвърли през прозореца. Тя се завъртя във въздуха, изпусна малка искричка и падна в тревата. Пламъкът за миг се разгоря и изгасна.

Хари мислеше за Клер. Не можеше да я остави да умре сама. Беше му казала, че ще се самоубие, ако я заловят. По-добре да ги приберат заедно.

— През цялото време ли беше в Хейстингс? — попита Паркинс.

— Да.

— Щяхте да се отървете, ако тя не беше започнала със старите си номера. Предполагах, че ще го направи. Всички полицейски участъци бяха предупредени. Къде е тя, Рикс? Хайде, не можеш да я зарежеш сама в това състояние. Скоро ще ражда, нали?

— Да.

— Не би искал да я оставиш да се оправя сама, нали?

— Какво ще стане с нея? — попита Хари объркано.

— Нямам представа. Ще я съдят. Тя го уби, нали?

— Не знам.

— Прекрасно знаеш. Не се безпокой, Рикс. Наясно сме, че нямаш нищо общо. Не казвам, че няма да те обвинят в съучастие, сигурно ще го направят. Но не и в убийство. Смешното е, че Брейди ти спаси кожата.

— Брейди?

— Да. Арестувахме го преди два дни. Хванахме едно от момичетата му и то пропа. Ако има късмет, ще получи пет години. Искаше на всяка цена да натопя Клер и да отърве теб. Каза, че те следял, защото очаквал да му се изплъзнеш. Срещнал си се с Муни, точно когато е извършено убийството. Той го потвърди. Видял си трупа, когато си се прибирал у дома, предполагам?

Хари не продума.

— Къде е тя? — продължи Паркинс. — Не ни създавай допълнителни проблеми.

— Казах, че не знам. Разделихме се.

— Рекохме си, че сигурно сте в някоя от пещерите там горе. Един местен човек каза, че при прилив морето ги залива. Там ли е?

— Не — отрече Хари.

— Прилива е след половин час. Ако е там, по-добре недей да криеш.

Хари не му повярва, но каква полза имаше да лъже повече? Не можеше да я остави сама. Изведнъж се почувствува много уморен. Тя бе заявила, че не могат да се измъкнат от тази каша. Така си беше. Не биваше да я оставя сама в пещерата.

— Там е — отрони той тихо. — Ще ви заведе.

— Ето че започваш да проявяваш разум — каза Паркинс. Той се подаде през прозореца и извика в тъмнината: — Доведи хората, Джаксън! Ще се качим при пещерите, тя е там.

Колата бавно пое нагоре по пътя. След малко Хари се обади:

— Струва ми се, че стигнахме.

Колата спря.

Двама полицаи застанаха от двете му страни и всички заедно отидоха до ръба на скалата.

— Ето там — посочи Хари. — Не знам дали ще успеете да слезете.

Единият от полицаите приклепна и освети с фенерчето си мократа, хлъзгава пътека.

— Ще ни трябва въже, сър — каза той през рамо. — Това е варовик и няма да издържи. Не може да се слезе без въже.

Паркинс изруга тихо. Вятърът го шибаше и му беше студено.

— Откъде да вземем въже?

— Наблизо има база на бреговата охрана — отвърна полицаят.

— Добре, вземи колата и върви. И гледай да намериш! — нареди му Паркинс троснато.

След това застана на ръба и насочи лъча на фенера към пътеката. Хари пристъпи зад него и когато се вгледа в тъмнината, видя на входа на пещерата Клер, втренчена в тях.

— Ще донесем въже и ще те измъкнем оттам — извика ѝ Паркинс. — Чакай.

— Хари горе ли е? — попита тя с тънък, едва доловим на фона на вълните глас.

— Тук съм — викна Хари. — Безполезно е, Клер. Чакай да донесат въже. Добре ли си?

Виждаше колко бяло и напрегнато е лицето ѝ на ярката светлина от фенерчето.

— Ще скоча, Хари — изпищя тя. — Ох, колко съжалявам за всичко! Аз съм виновна, Хари!

— Не прави глупости! — изрева Паркинс. — Стой където си!

— Клер! — изкрещя Хари и се втурна към пътеката, преди инспекторът да успее да го задържи. — Идвам, Клер! Чакай! Ще бъдем заедно!

— Върни се! — дереше се Паркинс. — Осветете пътя му.

Той мушна фенерчето в ръката на близкия полицаи.

Хари се плъзна надолу по пътеката, вкопчвайки се в мокрите храсти, за да намали скоростта.

— Върни се! — пищеше Клер. — Ще паднеш!

Хари успя да се улови за някакво дръвче, поникнало от скалата. Варовикът под краката му започна да се рони.

— Помогнете му! — възкликна Клер и се вгледа нагоре в светлината на фенерчето. — Ще падне!

— Не мърдай! — кресна Паркинс на Хари. — Чакай да донесат въже!

Хари изведнъж се плъзна и върху Клер се посипа дъжд от камъчета. Той увисна над водата и краката му се залюляха в

пространството. Крепеше се само за дръвчето, което започна да се огъва под тежестта му.

Клер пристъпи напред и започна да се катери към него.

— Ще те изчакам, Клер — извика Хари. — Хайде, ела, ще паднем заедно!

— Идвам! — обади се тя и изведнъж спря с писък, защото вятърът едва не я събори. Взря се в бушуващото море долу и рухна на колене, забила нокти в кичурите трева.

— Клер! — извика Хари. — Не мога да вися дълго!

Но тя не го погледна и не му отговори.

Хари усети как дръвчето се отскубна от скалата. Опита се да се вкопчи в ронещия се варовик, но корените на дръвчето не издържаха допълнителното натоварване. За миг зърна Клер, коленичила на пътеката, обливана от пяната на вълните. Зачуди се какво ли ще стане с нероденото им дете. Миг преди корените да се изтръгнат напълно, се помоли да скочи и тя.

Но тя не скочи. Дори не видя падането му. Сляпа от ужас, остана свита на пътеката, до мига, в който спуснаха въжето и Паркинс слезе при нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.